

Forslag

til

Lov om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, lov om investeringsforeninger m.v., hvidvaskloven og forskellige andre love¹

(Øget investorbekyttelse ved grænseoverskridende markedsføring af investeringer samt styrket tilsyn med aktører på det digitale marked for finansielle ydelser m.v.)

§ 1

I lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber jf. lovbekendtgørelse nr. 932 af 6. september 2019, som ændret ved lov nr. 1374 af 13. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Fonden skal yde dækning i henhold til § 5 i følgende tilfælde:
1) Et direkte tegnende skadesforsikringselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs.
2) Et direkte tegnende skadesforsikringselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2 i lov om finansiel virksomhed.«
2. I § 1, stk. 4, 2. pkt., ændres »§ 1, stk. 2« til: »§ 3, stk. 1«.
3. I § 3, stk. 2, og § 4, stk. 1 og 2, ændres »300 mio. kr.« til: »500 mio. kr.«.

¹Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) og 2011/61/EU (FAIF-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (omnibusdirektivet), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU-NIS-direktivet i direktiv nr. 1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner

4. I § 3, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:
»Mindst 200 mio. kr. af fondens formue udgøres af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer.«
5. § 3, stk. 4, 2. pkt., ophæves.
6. I § 3, stk. 5, 1. pkt., udgår »pr. police«.
7. I § 3, stk. 5, indsættes efter 1. pkt. som ny punktum:
»Finanstilsynet skal ved fastsættelse af beløbet tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af arbejdsulykkesforsikringer.«
8. I § 3, stk. 11, indsættes efter »Fondens formue«: »uden at Finanstilsynet samtidig medde-
ler, at der skal opkræves bidrag til Fonden jf. stk. 5«.
9. I § 5, stk. 1, udgår », der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs.«.
10. I § 5, stk. 1, nr. 4, udgår »samt«.
11. I § 5, stk. 1, nr. 5, ændres »sikrede.« til: »sikrede, «.
12. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 6 og 7:
»6) sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer, og
7) sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer.«
13. I § 5 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Når Fonden tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager Fonden de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring.«
Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-8.
14. § 5, stk. 2, der bliver stk. 3, affattes således:
»Stk. 3. Fonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at enten kurator eller Fonden, har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, eller Finanstilsynet har offentliggjort en meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Fonden.«
15. I § 5, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3«.
16. I § 5, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

17. I § 5, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »og sælgeransvarsforsikringer, jf. stk. 3« til: », sælgeransvarsforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer, jf. stk. 4.«.
18. Efter § 5 b indsættes:
»5 c. Fonden overtager de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og som et selskab havde inddragelsen af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed efter lov om arbejdsskadesikring.
Stk. 2. Fonden indtræder i de rettigheder, forpligtelser, aftaler og krav, som Arbejdsmarkedet Erhvervssikring har over for de konkursboer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har varetaget administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Fonden indtræder på samme vis i og overtager udeståender, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har med konkursboet eller øvrige parter som følge af varetagelse af administrationen af et selskab.
Stk. 3. Fonden anvender den dividende, som Fonden modtager fra konkursboerne, jf. stk. 2, til at refundere de beløb, som forsikringsselskaber har betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene. Er dividenden ikke tilstrækkelig til at dække forsikringsselskabernes fulde krav fordeler Fonden dividenden forholdsmæssigt år for år, så de beløb, der er betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring det tidligste år inden bestandens overdragelse, dækkes først, indtil dividenden er fordelt.«
19. I § 6, stk. 1, 2. pkt., ændres »stk. 3 « til: »stk. 4«.
20. I § 6 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. For anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke finder reglerne i kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring anvendelse.«
Stk. 2 bliver herefter stk. 3.
21. I § 6, stk. 2, der bliver stk. 3, indsættes efter »stk. 1«: »og 2«.
22. I § 6 a, stk. 1, 3. pkt., ændres »§ 6, stk. 2« til: »§ 6, stk. 3«.
23. I § 7, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »krav«: », jf. dog stk. 2«.
24. I § 7 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Udbetalinger fra Fonden vedrørende arbejdsulykkesforsikringer sker efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.«
Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

25. I § 8, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 5, stk. 3« til: »§ 5, stk. 4«.
26. I § 8, stk. 1, nr. 4, indsætte efter »stk. 1«: »og 2«.
27. I § 8, stk. 2, nr. 1, ændres »§ 5, stk. 6« til: »§ 5, stk. 7«.
28. I § 8, stk. 2, nr. 3, indsættes efter »§ 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., »: »og stk. 2,«.
29. I § 8 indsættes som nyt stykke:
»Stk. 4 stk. 1 finder med de fornødne tilpasninger anvendelse ved beslutning om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkeforsikringsbestand skal tages under administration af Fonden.«
30. I § 12, stk. 1, ændres »inden 3 måneder« til: »senest 4 måneder«.
31. I § 12, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:
»Fonden skal i regnskabet redegøre særskilt for administrationen af eventuelle arbejdsulykkesforsikringsbestande«

§ 2

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 33 indsættes som *stk. 3*:
»Stk. 3. Har Garantifonden for skadesforsikringsselskaber overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i det forsikringsselskab, hvor der er tegnet forsikring, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, skal anmeldelsen ske til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.«
2. I § 46 ændres »§§ 52 og 54. « til: »§ 52. «.
3. I § 46 indsættes som *stk. 2*:
»Stk. 2. Garantifonden for skadesforsikringsselskaber har ankeadgang som nævnt i § 44 i sager om arbejdsulykker, som Garantifonden for skadesforsikringsselskaber administrerer efter lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«
4. § 54 ophæves.
5. I § 60, stk. 1, 1. pkt. udgår »54, stk. 5,«.

6. I § 88, 4. pkt., ændres »§ 48, stk. 6, §§ 52 og 54.« til: »§ 48, stk. 6, og § 52.«.
7. Efter § 89 indsættes:
»89 a. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overdrager til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber alle aktiver og rettigheder, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem til den 1. juli 2021 har erhvervet som følge af overtagelsen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i medfør af § 54. Overdragelsen sker samtidig med tidspunktet for overdragelsen af opgaver fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.
Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overdrager til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber alle eksisterende og fremtidige forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem til den 1. juli 2021 har fået pålagt som følge af overtagelsen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i medfør § 54. Overdragelsen sker samtidig med tidspunktet for overdragelsen af opgaver fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«

§ 3

I lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 674 af 25. maj 2020, som ændret ved lov nr. 1554 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 68, stk. 1, nr. 3 udgår »og«.
2. I § 68, stk. 1, nr. 4 ændres ».« til », og«
3. I § 68, stk. 1, indsættes som nr. 5:
»5) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i de situationer, hvor Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«

§ 4

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som senest ændret ved lov nr. 554 af 7. maj 2019, lov nr. 1374 af 13. december 2019, lov nr. 1563 af 27. december 2019, lov nr. 641 af 19. maj 2020, og lov nr. 801 af 9. juni 2020, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1.« til: »dele af Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, s. 106.«.

2. I § 1, stk. 4, 2. pkt., indsættes efter »§ 152 a, stk. 2, 2. pkt., «: »og § 307 a, stk. 1, 1. pkt., «.
3. I 38, stk. 7, indsættes som 5. pkt.:
»Finanstilsynet skal underrette investeringsforvaltningsselskabet inden 15 arbejdsdage efter modtagelsen af oplysningerne som nævnt i 1. pkt. om, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må iværksætte ændringen af filialen, hvis investeringsforvaltningsselskabet ved ændringen ikke længere overholder direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).«.
4. I § 226, stk. 3, indsættes som 3. pkt.:
»For forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter reglerne i § 230 a.«
5. I § 230 ændres »Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring« til: »Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter reglerne i § 230 a«.
6. Efter § 230 indsættes før overskriften før § 231:
»§ 230 a. Når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. § 226, stk. 3, §§ 242 a eller 243, stk. 2, skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden. Forsikringsselskabet skal endvidere overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser. Endelig skal forsikringsselskabet overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.
Stk. 2. Størrelsen af de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber efter stk. 1, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.
Stk. 3. Den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer. Forsikringsselskabet udpeger de sagkyndige personer inden for en frit fastsat af Finanstilsynet, og afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen. Finanstilsynet skal dog godkende de foreslåede sagkyndige personer.
Stk. 4. Forsikringsselskabet skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Stk. 5. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for en frist fastsat af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal godkende den endelige rapport.

Stk. 6. Når Garantifonden for skadesforsikringsselskaber har taget arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration og modtaget de beløb, som fastsættes ved den uvildige undersøgelse, kan Garantifonden for skadesforsikringsselskaber ikke gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser. Tilsvarende kan forsikringsselskabet ikke gøre krav gældende over for Garantifonden for skadesforsikringsselskaber for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overdragne bestand.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder ikke anvendelse, når et forsikringsselskab afvikles ved konkurs. «

7. I § 234, *stk. 4*, indsættes som *2. pkt.*:

»Har forsikringsselskabet tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden uanset 1. pkt. under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.«

8. Efter § 242 indsættes:

»§ 242 a. Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af § 30, *stk. 1*, og § 31, *stk. 1*, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. § 230 a finder tilsvarende anvendelse.«

9. I § 243 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Vedrører forbud udstedt efter *stk. 1* et forsikringsselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.«

10. § 250, *stk. 2, 2. pkt.* ophæves.

11. I § 307 a, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Det samme gælder filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.«

12. § 361, *stk. 2, nr. 7*, affattes således:

»7) En godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af

15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3, betaler 725.000 kr. pr. type af APA eller ARM, der udbydes.«

13. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 206,«: »§ 230 a, stk. 1-4,«.

§ 5

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 9 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 og senest ved § 2 i lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændring:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1.« til: »dele af Europa-Parlamentets Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, s. 106. «
2. I § 3, stk. 1, indsættes som *nr. 55*:
»55) Præmarkedsføring: Udlevering af oplysninger eller meddelelser, direkte eller indirekte, om investeringsstrategier eller -idéer fra en forvalter af alternative investeringsfonde, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Den Europæiske Union, i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, eller på forvalterens vegne, til potentielle professionelle investorer, som er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, for at afprøve investorers interesse i:
 - a) En alternativ investeringsfond, der endnu ikke er etableret,
 - b) en afdeling i alternativ investeringsfond, der endnu ikke er etableret,
 - c) en alternativ investeringsfond eller en afdeling i en alternativ investeringsfond, der er etableret, men som endnu ikke har indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 eller 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, og som i det enkelte tilfælde ikke udgør det samme som et udbud til eller en placering hos investoren med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende alternative investeringsfond eller afdeling.«

3. I § 5, stk. 7, udgår »samt«, og efter »markedsføringen vedrørende dette« indsættes: »og regler for faciliteter til rådighed for detailinvestorer«.
4. I § 81, stk. 2, indsættes efter som nr. 9:
»9) Forvalterens adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele lovbestemte gebyrer eller afgifter.
5. § 86, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2 Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk.1, meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.«
6. § 86, stk. 3, affattes således:
»Stk. 3. Finanstilsynet skal træffe de nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde , herunder om nødvendigt et udtrykkeligt forbud mod markedsføring af den alternative investeringsfond, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse, jf. stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere opfylder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf «.
7. Efter § 87 indsættes før overskriften før § 88:
»Anmeldelse af ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde fra et land inden for Unionen eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i andre medlemsstater end forvalterens hjemland.

§ 87 a. En forvalter kan på vegne af en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, indgive en anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring, for nogle eller alle sine andele eller kapitalandele i en medlemsstat, for hvilken den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med artikel 32, hvis følgende betingelser er opfyldt, jf. dog stk. 2:

- 1) Der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning

- a) uden nogen gebyrer eller fradrag,
- b) af alle sådanne andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat,
- c) som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og
- d) der er stillet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

2) Hensigten til at opsigte aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde på den pågældende medlemsstats område, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af alternative investeringsfonde og er egnet for en typisk investor i en alternativ investeringsfond.

3) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller den som markedsføringen er delegeret til ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret. En ændring eller opsigelse skal have virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele eller kapitalandele, der er angivet i den i stk. 3 omhandlede anmeldelse. Fra og med datoen for anmeldelsen af ophøret, skal forvalteren ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele eller kapitalandele i den alternative investeringsfond, som forvalteren forvalter i den medlemsstat, for hvilken forvalteren har indgivet en anmeldelse, jf. stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1, nr. 1 gælder ikke for alternative investeringsfonde af den lukkede type og fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/760.

Stk. 3. Forvalteren skal femsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, nr. 1-3

Stk. 4. Finanstilsynet skal kontrollere, om forvalterens anmeldelse, jf. stk. 3 er fuldstændig.

Stk. 5. Finanstilsynet skal videresende anmeldelsen til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, der er angivet i anmeldelsen og til ESMA senest 15 arbejdsdage efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse jf. stk. 3, skal. Efter at have videresendt anmeldelsen skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

Stk. 6. I en periode på 36 måneder fra datoen for anmeldelsen af ophøret jf. stk. 1, nr. 3, 1. pkt. må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i de alternative investeringsfonde, der er angivet i anmeldelsen, eller i forbindelse med lignende investeringsstrategier eller investeringsidéer, i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen omhandlet i stk. 3.

Stk. 7. Forvalteren skal give investorer, der vedbliver med at investere i den alternative investeringsfond, og Finanstilsynet de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternativ investeringsfonde. Forvalteren kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation til at sende oplysninger, jf. 1. pkt.«

8. Efter § 88 indsættes i kapitel 13:

»Præmarkedsføring i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område af andele i alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union, som foretages af en forvalter med registreret hjemsted i Unionen.

§ 88 a. En forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område jf. dog stk. 2.

Stk. 2. En forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde må ikke foretage præmarkedsføring, hvis de oplysninger, der gives til potentielle professionelle investorer

- 1) Er tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond,
- 2) udgør det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i endelig form, eller
- 3) udgør det samme som stiftelsesdokumenter, et prospekt eller udbudsdokumenter for en endnu ikke etableret alternativ investeringsfond i endelig form.

Stk. 3. Udleverede udkast til et prospekt eller udbudsdokumenter må ikke indeholde oplysninger, der er tilstrækkelige til at udgøre grundlag for en investeringsbeslutning for investorerne. Det skal fremgå tydeligt af udkastet til et prospekt eller udbudsdokumenter, at

- 1) De ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond, og
- 2) oplysninger i udkastet ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret.

Stk. 4. En forvalter har ikke pligt til at underrette Finanstilsynet om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring.

Stk. 5. Forvalteren skal sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en

alternativ investeringsfond gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes i forbindelse med præmarkedsføring, kun må erhverve andele eller kapitalandele i den pågældende alternative investeringsfond efter markedsføring, som er tilladt i henhold til artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Stk. 6. Professionelle investorers eventuelle tegning inden for 18 måneder efter, at forvalteren er begyndt at foretage præmarkedsføring, betragtes som værende et resultat af præmarkedsføring, og vil være underlagt anmeldelsesprocedurerne i artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis investorerne tegner:

- 1) andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond, der henvises til i den information, som udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen, eller
- 2) i en alternativ investeringsfond, der er etableret som et resultat af præmarkedsføringen.

Stk. 7. Forvalteren skal sende en uformel meddelelse, i papir- eller elektronisk form, til Finanstilsynet, inden for to uger efter at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring. I meddelelsen skal angives, i hvilke medlemsstater og hvilke perioder der foregår eller er foregået præmarkedsføring, en kort beskrivelse af præmarkedsføringen med oplysninger om de fremlagte investeringsstrategier og, hvis det er relevant, en liste over de alternative investeringsfonde og afdelinger af alternative investeringsfonde, der var genstand for præmarkedsføring.

Stk. 8. En tredjepart må kun foretage præmarkedsføring på vegne af en forvalter med tilladelse, hvis den pågældende har tilladelse som investeringselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU, som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som administrationselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som forvalter i overensstemmelse med 2011/61/EU eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. En sådan tredjepart er underlagt de betingelser, der er fastsat i § 88a.

Stk. 9. Forvalteren skal sikre, at den præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.«

9. § 93, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfonde i henhold til den planlagte ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med denne lov

eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.«

10. § 93, stk. 3, affattes således;

»Stk. 3. Finanstilsynet træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af stk. 2 og 3, eller hvis en uforudset ændring har fundet sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.«

11. I § 190, stk. 1, indsættes efter »§ 86, stk. 1, «: »§ 87 a, stk. 6, «, og efter »88, stk. 1, « indsættes: »§ 88 a, stk. 1-3, 5, 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9.«

§ 6

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1046 af 14. oktober 2019, som ændret ved lov nr. 532 af 29. april 2015, lov nr. 554 af 7. maj 2019, lov nr. 1374 af 13. december 2019, lov nr. 1563 af 27. december 2019 og senest ved lov nr. 641 af 19. maj 2020, foretages følgende ændring:

- 1.** I fodnoten til lovens titel ændres »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1.« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/828 af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet aktivt ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, s. 106. «
- 2.** I § 28, stk. 1, indsættes som 4. pkt.:
»Anmeldelsen skal endvidere indeholde de oplysninger, herunder den danske UCITS' adresse, der er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende fakturaer og meddelelser om lovbestemte gebyrer, afgifter og oplysning om faciliteterne til at udføre opgaver vedrørende behandling, tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og fortage andre udbetalinger til investorerne i forbindelse med andele i den danske UCITS.«

3. § 28, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Den danske UCITS skal, mindst en måned før iværksættelse af en ændring af oplysningerne, som er angivet i anmeldelsen, jf. stk. 1, eller en ændringen vedrørende de andelsklasser, der skal markedsføres, give skriftlig meddelelse om ændring til Finanstilsynet og til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle oplysningerne, jf. 1. pkt., underrette den danske UCITS om, at den danske UCITS ikke må iværksætte en ændring, hvis ændringen medfører, at den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov.«
4. I § 28, stk. 3 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:
»Stk. 3. Finanstilsynet træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 98 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af stk. 2, 2. pkt., hvorved den danske UCITS' markedsføring ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis den danske UCITS i øvrigt ikke længere vil opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.«
Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.
5. Efter § 28 indsættes i *kapitel 14*:
»§ 28 a. En dansk UCITS kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herunder eventuelt andelsklasser, i en medlemsstat eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, for hvilken den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, og hvor følgende betingelser er opfyldt:
1) Der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning
a) uden nogen gebyrer eller fradrag,
b) af alle sådanne andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat,
c) som offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage
d) er stillet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet.
2) Hensigten til at aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af sådanne andele i den pågældende medlemsstat, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ved anvendelse af digital kommunikation, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af danske UCITS og er egnet for en typisk investor i danske UCITS.
3) Eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele, der er angivet i den i stk. 2 nævnte anmeldelse. Fra anmeldelsesdatoen

af ophøret skal den danske UCITS ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele, der var genstand for anmeldelse om ophør i nævnte medlemsstat.

Stk. 2. De i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte oplysninger skal klart beskrive, hvilke konsekvenser det får for investorer, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele. De i stk. 1, nr. 1 og 2, nævnte oplysninger skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, stk. 1, eller på et sprog, der er godkendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat.

Stk. 3. Den danske UCITS skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder oplysningerne, som er nævnt i stk. 1, nr. 1-3.

Stk. 4. Finanstilsynet skal sikre, at den danske UCITS' anmeldelse er fuldstændig. Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS straks, når anmeldelsen, jf. stk. 3, er videresendt til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, som er angivet i anmeldelsen, og til ESMA.

Stk. 5. Den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII, eller som er nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII. Der kan anvendes digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation under forudsætning af at informations- og kommunikationsmidlerne er tilgængelige for investorer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investoren befinder sig, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.«

6. I § 190, stk. 1, ændres »§ 28, stk. 1 og 3« til: »§ 28, stk. 1 og 4, § 28 a, stk. 3«.

§ 7

I hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 380 af 2. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, indsættes som nr. 25-27:
»25) Udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta.
26) Udbydere af overførsel af virtuel valuta.
27) Udstedere af virtuel valuta.«.
2. I § 5, ændres »50.000« til: »20.000«.

3. I § 7, stk. 2, 1. pkt., ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
4. I § 10, nr. 2, litra c, indsættes efter »valutaveksling,«: »herunder veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta«.
5. I § 10, nr. 2, indsættes som *litra d*:
»d) 1000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, overførsel af virtuel valuta, udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet,«
6. I § 38, stk. 3, ændres », 23 eller 24,« til: »eller 23-27,«.
7. I § 38, stk. 6, ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
8. I § 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1. pkt., § 53 og § 54, stk. 1 og 2, ændres », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
9. I § 47, stk. 3, og § 50, stk. 2, ændres: », 23 og 24,« til: »og 23-27,«.
10. I § 48, stk. 2, ændres »23 og 24,« til: »23-27,«.
11. I § 52 ændres », 23 og 24, « til: »og 23-27,«.
12. I § 55, stk. 1, 1. pkt., ændres »eller § 51« til: »§ 51 eller § 51 b«.
13. I § 55, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »i«: »mindst«.
14. I § 78, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »§ 49, stk. 1«: » og 2«.

§ 8

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 377 af 2. april 2020, som ændret ved i lov nr. 369 af 9. april 2019, lov nr. 641 af 19. maj 2020 og lov nr. 642 af 19. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349,«: »som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019,

EU-tidende 2019, nr. L 334, s. 155,« og efter »EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84,« ind-
sættes: »som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18.
december 2019, EU-tidende 2019, nr. L 334, s. 1.«

2. § 1, stk. 7, ophæves.
Stk. 8-11 bliver herefter stk. 7-10.
3. § 3, nr. 12, 13 og 15, ophæves.
Nr. 14 bliver herefter nr. 12, og nr. 16-35 bliver herefter nr. 13-32.
4. § 3, nr. 14, der bliver nr. 12, affattes således:
»12) Godkendt offentliggørelsesordning (APA): En godkendt offentliggørelsesordning (APA) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 34, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«
5. § 3, nr. 16, der bliver nr. 13, affattes således:
»13) Godkendt indberetningsmekaniske (ARM): En godkendt indberetningsmekanisme (ARM) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«
6. I § 3 indsættes som nr. 36 og 37:
»36) Afregningskonto: En konto i en centralbank, et afregningsfirma eller et depot hos en værdipapircentral (CSD) til anbringelse af midler eller værdipapirer samt til afregning af transaktioner mellem deltagerne i et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem og interoperabelt system.
37) Forretningsdag: både dag- og natafvikling omfattende alle hændelser, der forekommer i løbet af et systems forretningsmæssige cyklus.«
7. I § 56, stk. 1, 1. pkt., ændres »udbydere af dataindberetningstjenester,« til: »godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og meddelt tilladelse og underlagt tilsyn fra Finanstilsynet,« og i 2. pkt. ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og meddelt tilladelse og underlagt tilsyn fra Finanstilsynet,«.
8. I § 56, stk. 2 og 3, ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.

9. I § 57, stk. 1, ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
10. I overskriften før § 57 a ændres »eller udbydere af en dataindberetningstjeneste« til: », godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM)«.
11. I § 57 a, stk. 1, ændres »eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste« til: », en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
12. I § 57 a, stk. 1, nr. 1 og 2, ændres »eller udbyderen af en dataindberetningstjenestes« til: », den godkendte offentliggørelsesordnings (APA) eller den godkendte indberetningsmekanismes (ARM),«.
13. I § 57 a, stk. 2, ændres »eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste« til: », med den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«.
14. I § 58, stk. 1, 1. pkt., og stk.4, ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«, og i § 58, stk. 5, 1. pkt., ændres »udbyderen af dataindberetningstjenester« til: »den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet«.
15. I § 58 a, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:
»Det samme gælder filialer af udenlandske operatører af markedspladser«.
16. *Afsnit IX* ophæves.
17. Efter § 163 indsættes:
»§ 163 a. Afsigelse af konkursdekret eller indledning af rekonstruktionsbehandling mod en deltager er ikke til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på deltagerens afregningskonto, kan anvendes på forretningsdagen, hvor konkursen indtræder eller rekonstruktionsbehandlingen indledes, til at indfri deltagerens forpligtelser til at afvikle

overførselsordrer, der er indgået i værdipapirafviklingsystemet, det registrerede betalings-system eller det interoperable system, jf. § 166, jf. § 163, stk. 2.«

18. I § 176, nr. 4, ændres »27« til: »24«.
19. I § 212, stk. 1, ændres »udbydere af dataindberetningstjenester,« til: »godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse forordningens med artikel 2, stk. 3,«.
20. I § 214, stk. 2, 1. pkt., ændres »og udbydere af dataindberetningstjenester« til: », godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
21. I § 214, stk. 4, ændres »udbydere af dataindberetningstjenester« til: », en godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
22. I § 221, stk. 1, stk. 4, 1. pkt., og stk. 9, udgår »eller en udbyder af dataindberetningstjenester«.
23. I § 221, stk. 2, og stk. 4, 3. pkt., udgår »eller i en udbyder af dataindberetningstjenester«.
24. I § 221, stk. 1 og 2, ændres »§ 69, § 147, stk. 1, nr. 2-5, eller § 148« til: »eller § 69«.
25. I § 221, stk. 4, 1. pkt., udgår », eller § 147, stk. 1, nr. 3«.
26. I § 221, stk. 5, ændres »§ 69, § 147, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, eller § 148« til: »eller § 69«.
27. I § 221, stk. 6, 1. pkt., udgår », udbyderen af dataindberetningstjenester«.
28. I § 221, stk. 8, 1. pkt., udgår »eller udbyderen af dataindberetningstjenester« og », og § 144, stk. 1, nr. 5«, og i 2. pkt. udgår »og § 144, stk. 1, nr. 5,«.
29. I § 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., og nr. 10 og 12, § 226, nr. 11, og § 227, nr. 5, ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet« og i § 226, nr. 6, ændres »en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindbe-

retningstjenester« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD)«.

- 30.** I § 233, stk. 1, 1. pkt., ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
- 31.** I § 242 ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
- 32.** § 246, stk. 1, nr. 4, affattes således:
»4) Godkendte offentliggørelsesordning (APA) og godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3.«
- 33.** I 247, stk. 1, ændres »§ 140, § 140 a, § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 149-162 og § 241« til: »§§ 140, 140 a og 241«.
- 34.** I § 248 indsættes efter »artikel 27, stk. 1,«: »artikel 27f, stk. 1- 3, artikel 27g, stk. 1-5, og artikel 27i, stk. 1-4, når en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3,«.
- 35.** I § 254, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3, ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,«.
- 36.** § 254, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2, og 3 og stk. 4, 3. pkt.«
- 37.** I § 255, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »dette kapitel«: »skal der«.

38. I § 256, stk. 1, ændres »en udbyder af dataindberetningstjenester,« til: »en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet,« og i stk. 3 udgår »eller en udbyder af dataindberetningstjenester« og »henholdsvis udbyderen af dataindberetningstjenester«.

§ 9

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, som ændret ved lov nr. 1374 af 13. december 2019 og lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »§ 5,« og«.
2. I § 3, stk. 1, nr. 4, ændres »og« til: ».«.
3. § 3, stk. 1, nr. 5, ophæves.
4. I § 3 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Et ejendomskreditselskab, der til forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal udover at overholde kravene i stk. 1 dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 6.«
Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.
5. I § 3, stk. 2, der bliver til stk. 3, udgår »nr. 1-5«.
6. I § 3, stk. 4 og 5 ændres »stk. 1, nr. 5« til: »stk. 2«.
7. I § 12, stk. 7, ændres »§ 3, stk. 1, nr. 5, § 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 2 og 6«.
8. I § 22, stk. 1 ændres »§ 3, stk. 5« til: »§ 3, stk. 6«.

§ 10

I lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, som ændret ved lov nr. 1563 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, *stk. 1*, indsættes før nr. 1 som nyt nummer:
»1) Muligheden for at åbne, anvende og lukke en betalingskonto.«
Nr. 1-3 bliver herefter nr. 2-4.

2. § 12 affattes således:
»§ 12. Et pengeinstitut skal tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i § 9, vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.
Stk. 2. Tjenesteydelser efter § 9, *stk. 1*, nr. 1-3, og nr. 4, litra b, må uanset antal gennemførte betalingstransaktioner ikke pålægges gebyrer udover eventuelle rimelige gebyrer. Dette gælder dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort.
Stk. 3. Et pengeinstitut kan pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto.
Stk. 4. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr, jf. *stk. 1-3*, skal der tages hensyn til
 - 1) indkomstniveauet i Danmark,
 - 2) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, og
 - 3) pengeinstituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere.«

§ 11

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 641 af 19. maj 2020 og § 7 i lov nr. 1374 af 13. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 25, *stk. 3*, ændres »jf. *stk. 2*,« til: »jf. *stk. 1* og 2,«.

2. § 148, *stk. 1*, affattes således:
»Til dækning af omkostningerne ved Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter denne lov betaler følgende fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger årligt den nedenfor anførte afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen:
 - 1) Betalingsinstitutter betaler følgende:
 - a. 8.460 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.
 - b. 27.060 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

- c. 169.120 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.
- 2) Betalingsinstitutter fra udlandet (filial i Danmark) betaler 8.940 kr.
- 3) E-pengeinstitutter betaler følgende:
 - a. 8.460 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.
 - b. 27.060 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.
 - c. 169.120 kr., når summen af pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.
- 4) Virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge eller til at udbyde betalingstjenester betaler 3.750 kr.
- 5) Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester betaler 8.460 kr.«

3. I § 148, stk. 2 og 4 ændres »nr. 1-6« til: »nr. 1-5«.

§ 12

I lov nr. 116 af 7. april 1936 om Danmarks Nationalbank, som ændret ved lov nr. 166 af 13. april 1938, § 44 i lov nr. 88 af 15. marts 1939, lov nr. 67 af 15. marts 1967, § 90 i lov nr. 174 af 30. april 1969 og § 16 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, foretages følgende ændring:

1. § 14 a affattes således:

»§ 14 a. De virksomheder, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister, skal på anmodning fra Danmarks Nationalbank give alle de oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver, jf. bankens formål § 1.

Stk. 2. Virksomheder, der har afgivet oplysninger efter stk. 1, har pligt til hurtigst muligt at berigtige oplysningerne over for Danmarks Nationalbank, hvis det senere konstateres, at oplysningerne ikke var korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller oplysningerne senere er blevet misvisende.

Stk. 3. Med bøde straffes de virksomheder, som er nævnt i stk. 1, der undlader rettidigt at meddele de oplysninger, Danmarks Nationalbank anmoder om, som forsætligt eller ved grov

uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger eller som ikke hurtigst muligt berigtiger oplysninger efter stk. 2. Virksomhederne kan pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. «

2. § 20 affattes således:

»§ 20. Ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse har under ansvar efter straffelovens §§152-152 e tavshedspligt i forhold til de fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem udøvelsen af bankens opgaver, jf. § 1. Det samme gælder for personer, der udfører arbejde for Danmarks Nationalbank. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger kan videregives til:

- 1) Den Kongelige Bankkommissær
- 2) Finansiell Stabilitet, under forudsætning af at oplysninger er nødvendige, for at Finansiell Stabilitet kan udføre sine lovbestemte opgaver.
- 3) Finanstilsynet, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for at Finanstilsynet kan udføre sine lovbestemte opgaver.
- 4) Udvalg, grupper m.v. nedsat af Erhvervsministeren, der har til formål at drøfte og koordinere indsatsen for at sikre den finansielle stabilitet
- 5) Den Europæiske System af Centralbanker samt centralbanker beliggende i et EØS-land, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver.
- 6) European Systemic Risk Board, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for, at European Systemic Risk Board kan udføre sine opgaver.
- 7) Danmarks Statistik
- 8) Europa-Kommissionens statistikkontor, Eurostat, under forudsætning af at oplysninger er nødvendige for det statistiske samarbejde indenfor EU.
- 9) Bank for international Settlements, under forudsætning af at oplysningerne er nødvendige for det internationale statistiske samarbejde.
- 10) International Monetary Fund, under forudsætning af at oplysninger er nødvendige for det internationale samarbejde.

Stk. 3. Alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Danmarks Nationalbank efter stk. 2, er underlagt den i stk.1 omhandlende tavshedspligt for de videregivne oplysninger. Videregivelse efter stk. 2, nr. 9-19, kan alene ske på baggrund af en international samarbejdsaftale, og under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af stk. 1, og har behov for oplysninger til varetagelse af deres opgaver.«

§ 13

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2021. jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 8, nr. 1-5, 7-14 og 16-38, træder i kraft den 1. januar 2022.

Stk. 3. I perioden fra den 1. juli 2021 til den 31. december 2021 overdrager Arbejdsmarkedets Erhvervssikring al materiale vedrørende forsikringsbestande, jf. § 89 a i lov om arbejdsskadesikring, som affattet ved denne lovs § 2, nr. 7, til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er i besiddelse af, herunder personoplysninger, som vedrører konkrete arbejdsulykkessager. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring yder i samme periode bistand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber ved behandlingen af konkrete arbejdsulykkessager, som overdrages til Garantifonden.

Stk. 4. Ved efterregulering af beløb efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af d. 31 marts 2020, finder § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af d. 31 marts 2020 anvendelse i 2021, 2022 og 2023. Eventuelle overskydende beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har opkrævet efter § 54, indgår i grundlaget for forhåndsoptkrævningen af øvrige beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver efter § 48, stk. 6, 3. pkt., for perioden 2021-2023.

Stk. 5. Er en ansøgning om tilladelse som udbyder af dataindberetningstjeneste modtaget af Finanstilsynet før den 1. oktober 2021, træffes afgørelsen om registrering eller nægtelse af registrering af Finanstilsynet.

Stk. 6. Enhver tilladelse til en udbyder af dataindberetningstjeneste, som er meddelt af Finanstilsynet, bevarer sin gyldighed efter overdragelsen af beføjelser til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed.

§ 14

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1 og 4-13 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1 og 4-13 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Overdragelse af administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når et forsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Den foreslåede ordning
 - 2.2. Finanstilsynets underretningspligt i forbindelse med investerings-selskabers etablering af filialer i et andet land
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Den foreslåede ordning
 - 2.3. Definition af præmarkedsføring
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Den foreslåede ordning
 - 2.4. Bemyndigelse til at fastsætte regler for faciliteter til rådighed for detailinvestorer
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Den foreslåede ordning
 - 2.5. Oplysninger i anmeldelse af markedsføring af alternative investeringsfonde
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Den foreslåede ordning
 - 2.6. Væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende forvalteres grænseoverskridende markedsføring
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Den foreslåede ordning
 - 2.7. Forvaltere af alternative investeringsfondes anmeldelse om ophør af aftaler om markedsføring
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Den foreslåede ordning
 - 2.8. Betingelser for præmarkedsføring af alternative investeringsfonde
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

- 2.8.3. Den foreslåede ordning
- 2.9. Væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende grænseoverskridende forvaltning eller levering af tjenesteydelser
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.9.3 Den foreslåede ordning
- 2.10. Danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Den foreslåede ordning
- 2.11. Danske UCITS anmeldelse af ophør af aftaler om grænseoverskridende markedsføring
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.11.3. Den foreslåede ordning
- 2.12. Udbydere af tjenester med virtuel valuta
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.12.3. Den foreslåede ordning
- 2.13. Skærpelse af kontantforbuddet
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.13.3. Den foreslåede ordning
- 2.14. Ophævelse af reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester
 - 2.14.1. Gældende ret
 - 2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.14.3. Den foreslåede ordning
- 2.15. Ændringer som følger af finalitydirektivet
 - 2.15.1. Gældende ret
 - 2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.15.3. Den foreslåede ordning
- 2.16. Anvendelse af administrative bødeforlæg på kapitalmarkedsområdet
 - 2.16.1. Gældende ret
 - 2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.16.3. Gældende ret
- 2.17. Basal betalingskonti
 - 2.17.1. Gældende ret
 - 2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.17.3. Den foreslåede ordning
- 2.18. Bemyndigelse til at fastsætte regler vedrørende ledelsen og styringen i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter
 - 2.18.1. Gældende ret

- 2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.18.3. Den foreslåede ordning
- 2.19. Ændring af regler om afgifter for betalingsinstitutter og e- pengeinstitutter
 - 2.19.1. Gældende ret
 - 2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.19.3. Den foreslåede ordning
- 2.20. Ændring af datahjemmel
 - 2.20.1. Gældende ret
 - 2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.20.3. Den foreslåede ordning
- 2.21. Gennemførelse af lovbestemt tavshedspligt
 - 2.21.1. Gældende ret
 - 2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.21.3. Den foreslåede ordning
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Forholdet til EU-retten
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med nærværende lovforslag er at gennemføre en række ændringer af den finansielle lovgivning, der har til formål at øge forbruger- og investorbeskyttelsen samt sikre et styrket og målrettet tilsyn på det finansielle område.

Det foreslås, at det fremadrettet skal være Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, som varetager administrationen af en arbejdsulykkeforsikringsbestand i tilfælde af, at et forsikringsselskab får trukket sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesvirksomhed. Ligeledes foreslås det, at Garantifonden varetager administrationen af arbejdsulykkeforsikringsbestanden i tilfælde af et arbejdsulykkesforsikringsselskabs konkurs. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil fortsat skulle behandle de sager om arbejdsulykker, der efter gældende regler i henhold til lov om arbejdsskadesikring, skal anmeldes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Ændringen vil sikre en samlet og koordineret indsats til fordel for forsikringstagere og sikrede, når et skadesforsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Herudover foreslås en række ændringer, som har til formål at sikre lige vilkår blandt kollektive investeringsinstitutter og afskaffe restriktionerne for den fri bevægelighed for andele og aktier i kollektive investeringsinstitutter i Unionen, samtidig med at der sikres en mere ensartet beskyttelse for investorer. Endvidere foreslås en række bestemmelser, der skal sikre tilsynet med reglerne om markedsføring og præmarkedsføring. Ændringerne følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) og 2011/61/EU (FAIF-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, herefter cross border-direktivet.

Herudover foreslås en række ændringer til hvidvaskloven, der skal sikre at udbydere af tjenester med virtuel valuta omfattes af kravene til kundekendingsprocedure m.v. Ændringen gennemfører dele af The Financial Action Taskforce (FATF) anbefaling nr. 15 om regulering af udbydere af tjenester med virtuelle valutaer. Formålet med ændringerne er at styrke indsatsen mod bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme på det finansielle marked for virtuelle valutaer. Herudover foreslås der en nedsættelse af forbuddet mod kontantbetaling for at imødekomme den høje risiko for hvidvask, der er ved kontantbetalinger.

Herudover foretages der visse ændringer af lov om kapitalmarkeder, som er foranlediget af omnibus-direktivet og omnibusforordningen. Det medfører, at reglerne i lov om kapitalmarkeder om udbydere af dataindberetnings-tjenester ophæves, der blev indsat for at gennemføre reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II), og som nu bliver erstattet af bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR). Det medfører, at dataindberetningstjenester fremadrettet, som udgangspunkt vil være under tilsyn af den Europæiske

Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). MiFIR indeholder dog en undtagelse, der indebærer, visse dataindberetningstjenester fortsat skal være under nationalt tilsyn. Ændringerne i nærværende lovforslag afspejler denne undtagelse.

Med henblik på at præcisere kredsen af indberetningspligtige virksomheder til Danmarks Nationalbank, foreslås derudover en præcisering af Danmarks Nationalbanks hjemmel til at indhente oplysninger og bruge dem til at løse opgaver inden for dens formål. For at beskytte oplysningerne fra de indberetningspligtige virksomheder samt de særlige opgaver, som Danmarks Nationalbank skal løse efter nationalbanklovens § 1 foreslås herudover en særlig tavshedspligt for ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse. Endvidere foreslås en udvidelse af mulighederne for, at Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til andre relevante nationale myndigheder m.fl. Herved understreges vigtigheden af Danmarks Nationalbanks adgang til fortrolige oplysninger til at understøtte dens formål. Samtidig hermed vil en lovbestemt tavshedspligt bl.a. sikre de indberetningspligtiges fortrolige oplysninger, uden at det ændrer på Danmarks Nationalbanks mulighed for at videregive fortrolige oplysninger til den kgl. bankkommissær eller andre relevante myndigheder.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Overdragelse af administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når et forsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

2.1.1. Gældende ret

I tilfælde af, at et forsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive bestemte former for forsikringsvirksomhed eller går konkurs, administreres den efterladte forsikringsbestand i dag af henholdsvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis der er tale om arbejdsulykkesforsikringer, eller Garantifonden, hvis der er tale om andre forsikringstyper, der falder inden for Garantifondens dækningsområde.

Det følger af den gældende § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Tilsvarende følger af den gældende § 54, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring.

Det følger endvidere af § 54 i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden indtræder i alle de rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringstagerne og de forsikrede arbejdstagere, som forsikringsselskabet havde forud for overdragelsen, og dækker alle udækkede erstatningskrav vedrørende skader, der er sket før Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabets tilladelse, og som sker indtil 4 uger efter, at forsikringsselskabet, likvidator eller kurator har orienteret forsikringstagerne om, at forsikringsselskabet ikke længere har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikringer. Endelig følger det, af samme bestemmelse, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager forsikringsselskabets forpligtelser efter lov om arbejdsskadesikring. Dette gælder både behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål om behandlingsudgifter og betaling for sagsoplysning, erstatningsudgifter, hjælpemidler m.v.

Herudover følger det af § 54 i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finansierer udgifterne, der følger af overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden, af aktiver, herunder tilgodehavender fra genforsikringsaftaler, der overføres fra det overdragne forsikringsselskab eller boet efter dette selskab. Er der ikke overført aktiver, eller er der ikke overført tilstrækkelige aktiver fra forsikringsselskabet eller boet efter dette selskab på det tidspunkt, hvor udgifterne skal afholdes, udlægger Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udgifterne, indtil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring modtager de fornødne aktiver fra forsikringsselskabet eller boet efter selskabet. De udgifter, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afholder, finansieres af alle de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Er forsikringsselskabet gået konkurs, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmelde sit krav i konkursboet. Beløb, der indgår i boet fra dækning ved genforsikring vedrørende bestanden af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af lov om arbejdsskadesikring, anvendes forlods til dækning af krav fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har betalt erstatninger eller godtgørelser, som udløser betaling fra genforsikringsselskaber. Kravet viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, i det omfang disse fordringer ikke kan dækkes af boets øvrige midler. Genforsikringskontrakter og registrerede aktiver, der udelukkende eller overvejende vedrører selskabets forpligtelser vedrørende arbejdsulykkesforsikringer, skal overføres til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forvaltes efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed.

For bestemte typer af forbrugerforsikringer og forsikringer, der kan sammenlignes hermed, dækker Garantifonden i tilfælde af et forsikringsselskabs konkurs. Garantifonden yder således dækning i henhold til § 5 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs, jf. § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

I medfør af § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber dækker Garantifonden erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere med privatforsikringer og de sikrede, tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer, tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, samt forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.

Garantifonden dækker erstatningskrav, der er opstået 4 uger efter, at kurator har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, jf. § 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Erstatningskrav i henhold til en ejerskifteforsikring, en byggeskadeforsikring og en sælgeransvarsforsikring dækkes dog i hele forsikringens løbetid, jf. § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Endelig dækker Garantifonden præmier, som er indbetalt før konkursdekretets afgivelse, dog med en selvrisiko på 1.000 kr. pr. police, jf. § 5, stk. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden skal have en formue på mindst 300 mio. kr. De direkte tegnende skadesforsikringsselskaber har pligt til at yde bidrag til Garantifonden. Forsikringsselskabernes bidrag til Garantifonden udgøres af summen af et af Finanstilsynet fastsat beløb pr. police for en række forbrugerforsikringer, jf. § 3, stk. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Et forsikringselskab, der tegner arbejdsskadeforsikring, skal efter lov om arbejdsmiljø (arbejdsmiljøloven) bidrage til parternes indsats til forbedring af arbejdsmiljøet. Det følger af § 68, stk. 1, i arbejdsmiljøloven, at midlerne til arbejdsmarkedets parter indsats til forbedring af arbejdsmiljøet tilvejebringes gennem bidrag fra staten, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår opgavevaretagelsen vedrørende finansiering af erhvervssygdomsområdet, forsikringselskaber, der tegner arbejdsskadeforsikring, og kommuner, regioner og andre selvforsikrede arbejdsgivere.

Det følger af § 68, stk. 2, i lov om arbejdsmiljø jf. lovebekendtgørelse nr. 672 af 25. maj 2020 (herefter arbejdsmiljøloven), at bidraget efter stk. 1, består af et beløb på 45 mio. kr., der reguleres af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra Arbejdsmiljørådet. Videre følger det, at beløbet fordeles forholdsmæssigt på de bidragspligtige efter stk. 1, ud fra deres andele af de samlede godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt efter lov om arbejdsskadesikring i året før det år, hvor bidraget opkræves.

Ifølge arbejdsmiljølovens § 68, stk. 3, består bidraget efter stk. 1 endvidere af et beløb, som fastsættes som gennemsnittet af to procent af de årlige godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt i arbejdsulykkessager i en 10-årig periode. Beløbet opkræves hos de bidragspligtige efter stk. 1, bortset fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. stk. 1, nr. 2, ud fra deres andel af de samlede godtgørelser og erstatninger som er tilkendt i arbejdsulykkessager i året før det år, hvor bidraget opkræves.

Efter § 68, stk. 6, i arbejdsmiljøloven yder staten, ud over sin andel af de i stk. 2 og 3 nævnte bidrag, tillige et årligt bidrag, som fastsættes af beskæftigelsesministeren.

Ifølge arbejdsmiljølovens § 68, stk. 8, fastsætter beskæftigelsesministeren nærmere regler for beregning, opkrævningsperiode og indbetaling af bidrag efter stk. 2 og 3.

Arbejdsmiljøloven indeholder i dag ikke regler om, at andre skal bidrage til finansiering af parternes arbejdsmiljøindsats, i de situationer, hvor Finanstilsynet har inddraget et forsikringselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

2.1.2. Erhvervsministeriets og Beskæftigelsesministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets og Beskæftigelsesministeriets vurdering, at det er hensigtsmæssigt at samle indsatsen ved et skadesforsikringselskabs konkurs og inddragelse af et forsikringselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed ét sted. Hermed sikres en samlet og koordineret indsats over for forsikringstagere og sikrede, når et skadesforsikringselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvilket er til gavn for de berørte forsikringstagere og sikrede.

Den nuværende pligt for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring at overtage en bestand af arbejdsulykkesforsikringer, når Finanstilsynet inddrager et forsikringselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, blev indsat i den dagældende ulykkesforsikringslov i 1959.

Bestemmelsen blev første gang anvendt i forbindelse med forsikringsselskabet Alpha Insurance A/S' konkurs i 2018. Alpha Insurance A/S havde i en årrække tegnet arbejdsulykkesforsikringer i Danmark. Selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand blev taget under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, da selskabet blev erklæret konkurs, og Finanstilsynet inddrog selskabets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings overtagelse af Alpha Insurance A/S' arbejdsulykkesforsikringsbestand blev der, for at tydeliggøre retsstillingen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forsikringsselskaberne, af Beskæftigelsesministeriet ved lov nr. 550 af 7. maj 2019 foretaget en række ændringer af § 54 i lov om arbejdsskadesikring for at opdatere og præcisere Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings og forsikringsselskabernes rettigheder og pligter, når et forsikringsselskab får inddraget tilladelsen til at drive forsikringsvirksomhed. I forbindelse med behandlingen af lovforslaget blev der fra flere sider stillet forslag om, at det fremadrettet burde være Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, som dækkede erstatningskrav m.v. i henhold til en arbejdsulykkesforsikring, når et forsikringsselskab, som havde drevet arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, fik inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Det blev i den forbindelse fremhævet, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke er indrettet til at drive forsikringsvirksomhed, og at Garantifonden allerede yder dækning ved et forsikringsselskabs konkurs og dermed har en organisation, der er rustet til at håndtere administrationen af en forsikringsbestand.

Garantifonden blev etableret ved lov i 2003. Garantifonden har til formål at sikre forsikringstagere og de, som er sikrede efter forsikringsaftalerne, en betryggende retsstilling ved et skadesforsikringsselskabs konkurs. Lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber er ændret flere gange for at sikre forsikringstagerne og de sikrede den fornødne beskyttelse ved et skadesforsikringsselskabs konkurs. I 2018 blev det eksempelvis vedtaget, at Garantifonden overtager administrationen af et skadesforsikringsselskabs ejerskifteforsikringer, byggeskadeforsikringer og sælgeransvarsforsikringer og dækker skader i henhold til forsikringerne i hele forsikringens løbetid.

Erhvervsministeriet og Beskæftigelsesministeriet vurderer, at pligten til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, bør overgå fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Garantifonden har opbygget erfaring med at håndtere forsikringstagere og sikrede ved et skadesforsikringsselskabs konkurs. Den erfaring har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke i samme omfang. Samtidig vil forslaget i forhold til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring betyde, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke skal drive forsikringsvirksomhed, men alene kan fokusere på kerneopgaven, som består i at træffe afgørelser om tilskadekomnes rettigheder efter arbejdsskadesikringsloven.

I den forbindelse vurderer Erhvervsministeriet og Beskæftigelsesministeriet, at det er hensigtsmæssigt, at de bestande af arbejdsulykkesforsikringer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring allerede i

dag har under administration som følge af, at et skadesforsikringselskab har fået inddraget tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overdrages til Garantifonden for skadesforsikringselskaber.

Som led i overdragelsen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring i dag har under administration, vurderer Erhvervsministeriet, at det er nødvendigt at øge kravet til Garantifonden for skadesforsikringselskabers formue for at sikre, at Garantifonden har de midler, der er nødvendige for at foretage udbetalinger på de bestande af arbejdsulykkesforsikringer, som Garantifonden overtager fra Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring. Erhvervsministeriet vurderer i den forbindelse, at det fortsat bør være de forsikringselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, som skal finansiere Garantifondens administration af overtagne arbejdsulykkesforsikringsbestande.

I forbindelse med forslaget om, at Garantifonden for skadesforsikringselskaber fremover skal dække erstatningskrav i henhold til en arbejdsulykkesforsikring, når et forsikringselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, findes det hensigtsmæssigt at se på, om Garantifonden også skal indtræde i forsikringselskabets forpligtelse til at bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats i henhold til lov om arbejdsmiljø.

Efter lov om arbejdsmiljø finansieres arbejdsmarkedets parternes arbejdsmiljøindsats af staten, Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring, forsikringselskaber der tegner arbejdsskadesforsikring, samt arbejdsgivere som kommuner og regioner og andre arbejdsgivere, som ikke har tegnet forsikring. Hermed er det de aktører ud over staten, som har en væsentlig økonomisk interesse i at nedbringe antallet af arbejdsskader, der medvirker til at finansiere arbejdsmiljøindsatsen. Via præmier til forsikringselskaberne og bidragsbetaling til Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring, der finansierer arbejdsskadesikringen, bidrager arbejdsgiverne indirekte til at finansiere det forebyggende arbejdsmiljøarbejde.

Der er ikke i dag i lov om arbejdsmiljø taget højde for, hvordan et forsikringselskabs bidrag til arbejdsmiljøindsatsen skal opkræves i tilfælde af, at et forsikringselskab går konkurs eller får inddraget tilladelsen til at tegne arbejdsulykkesforsikringer. I forbindelse med konkursen i Alpha Insurance A/S i 2018 er arbejdsmiljøbidraget ikke betalt, hvorfor staten har anmeldt krav i konkursboet uden at få betaling. Den økonomiske ramme til partsindsatsen er således ikke påvirket af konkurs, men staten har udlæg og bærer dermed også risikoen for, at der ikke er dividende til at dække bidraget til partsindsatsen. Dette betyder, at der ved et forsikringselskabs konkurs de facto sker en forskydning af fordelingen af finansieringen af arbejdsmiljøindsatsen mellem staten og de øvrige bidragsydere i statens disfavør. Dette har ikke været tilsigtet og er ikke i overensstemmelse med intentionerne bag bidragsfordelingen i lov om arbejdsmiljø.

Det foreslås i § 4, nr. 6, at Garantifonden overtager alle rettigheder og forpligtelser, som forsikringselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder betaling af udgifter. Beskæftigelsesministeriet finder det derfor også naturligt, at

Garantifonden indtræder i arbejdsulykkesforsikringsselskabets afledte pligter i forhold til lov om arbejdsmiljø og dermed også overtager forpligtelsen til at bidrage til finansieringen af arbejdsmiljøindsatsen i henhold til lov om arbejdsmiljø. Derved indtræder Garantifonden generelt i alle de direkte og afledte forpligtelser, som et forsikringsselskab har i forhold til administrationen af arbejdsulykkesforsikringer.

Hermed sikres det, at Garantifonden træder i forsikringsselskabets sted, og at der fortsat er den samme kapitaltilførsel fra forsikringsbranchen og dermed indirekte fra arbejdsgiverne til arbejdsmiljøindsatsen, uanset om Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at tegne arbejdsulykkesforsikringer.

2.1.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at pligten til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Samtidig foreslås det, at Garantifonden overtager administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring allerede i dag har under administration som følge af, at forsikringsselskaber har fået inddraget tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

For at sikre, at denne overdragelse gennemføres, foreslås en række ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, lov om arbejdsskadesikring og lov om arbejdsmiljø.

Herunder foreslås det at foretage ændringer og tilføje bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, således at Finanstilsynet fremadrettet kan beslutte, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når selskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Ved selskabets konkurs foreslås det, at selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand automatisk tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 4, nr. 7.

For at sikre, at denne overdragelse gennemføres, foreslås en række ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, lov om arbejdsskadesikring og lov om arbejdsmiljø.

Herunder foreslås det at foretage ændringer og tilføje bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, således at Finanstilsynet fremadrettet kan beslutte, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når selskabet får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Ved selskabets konkurs foreslås det, at selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand automatisk tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 4, nr. 7.

Endvidere foreslås der indsat en ny bestemmelse i lov om finansiel virksomhed, der fastsætter, at det forsikringsselskab, som skal overdrage en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, skal overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden. Forsikringsselskabet skal endvidere overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, herunder de genforsikringsaktiver, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Endelig skal forsikringsselskabet overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Det foreslås i den forbindelse, at de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Undersøgelsen skal foretages af en eller flere sagkyndige personer, som skal godkendes af Finanstilsynet. Det foreslås, at det er forsikringsselskabet, der udpeger de sagkyndige personer, og som afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen. Resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som Finanstilsynet skal godkende.

Endelig foreslås det, at Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når den har taget en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration og modtaget de beløb, som følger af den uvildige undersøgelse, ikke kan gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser. Tilsvarende foreslås det, at forsikringsselskabet ikke kan gøre krav gældende over for Garantifonden for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overtagne bestand.

Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås, at foretage ændringer og tilføje bestemmelser i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, således at Garantifonden fremadrettet skal yde dækning i henhold til loven, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet i henhold til lov om finansiel virksomhed har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Det foreslås i den forbindelse, at Garantifonden, når den tager et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager de rettigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 i lov om arbejdsskadesikring og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59 i lov om arbejdsskadesikring.

Dækningsperioden foreslås fastsat til fire uger efter, at der er givet meddelelse til forsikringstagerne og de sikrede om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden er taget under administration af Garantifonden, som svarer til den nuværende dækningsperiode.

Endvidere foreslås det, at Garantifonden overtager administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervsikring ved lovens ikrafttræden har under administration som følge af, at forsikringsselskaber har fået inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed inden lovens ikrafttræden.

Det foreslås endvidere, at Garantifonden indtræder i alle rettigheder og forpligtelser samt krav, herunder aftaler og retlige udeståender, som Arbejdsmarkedets Erhvervsikring har i de konkursboer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervsikring har varetaget administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Dette vil indebære, at Garantifonden eksempelvis indtræder i aftaler om garantistillinger eller overtager retlige tvister, som relaterer sig til Arbejdsmarkedets Erhvervsikrings varetagelse af administrationen af selskaber arbejdsulykkesforsikring.

Garantifonden anvender dividenden fra konkursboerne til at refundere de beløb, som forsikringsselskaber har betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervsikring for administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene. Det foreslås i den forbindelse, at Garantifonden, i det omfang dividenden ikke er tilstrækkelig til at dække forsikringsselskabernes fulde krav, fordele dividenden forholdsmæssigt år for år, så de beløb, der er betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervsikring det tidligste år inden bestandens overdragelse, dækkes først, indtil dividenden er fordelt.

Endelig foreslås det, at kravet til Garantifondens formue øges fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr., hvoraf mindst 200 mio. kr. af Garantifondens formue udgøres af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer. I den forbindelse foreslås det, at Finanstilsynet ved fastsættelse af de beløb, som forsikringsselskaberne skal betale bidrag til Garantifonden på baggrund af, skal tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers administration af arbejdsulykkesforsikringer.

Det foreslås også, at Garantifonden i sit årsregnskab skal redegøre for administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Garantifonden har under administration.

Der henvises til lovforslagets § 1 samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås at ophæve § 54 i lov om arbejdsskadesikring. § 54 fastsætter pligten for Arbejdsmarkedets Erhvervsikring til at overtage administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Ændringen er en konsekvens af, at det i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber foreslås, at Garantifonden skal yde dækning, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der

har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget denne tilladelse, og Finanstilsynet beslutter, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Endvidere foreslås der indsat en ny bestemmelse i lov om arbejdsskadesikring, som fastsætter, at alle eksisterende rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring administrerer efter den før 1. juli 2021 gældende § 54, skal overføres til Garantifonden på tidspunktet for overdragelsen af disse bestande til Garantifonden. Ligeledes er der indsat en overgangsbestemmelse, som bl.a. sikrer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har de nødvendige økonomiske midler til at afslutte administrationen af en forsikringsbestand efter den før 1. juli 2021 gældende § 54 og til at overdrage administrationen til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Der henvises til lovforslagets § 3, nr. 1-6, og § 12, stk. 2, samt bemærkningerne hertil.

I lov om arbejdsmiljø foreslås det, at den eksisterende bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 68, stk. 1, ændres, så Garantifonden kommer til at bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats, når Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab i henhold til lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Det vil i praksis sige i de situationer, hvor et forsikringsselskab bliver erklæret konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed af Finanstilsynet.

Forslaget vil indebære, at Garantifonden vil komme til at bidrage både til beløbet på 45 mio. kr., der reguleres af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra Arbejdsmiljørådet efter arbejdsmiljølovens § 68, stk. 2, og til beløbet, som fastsættes som gennemsnittet af to procent af de årlige godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt i arbejdsulykkesager i en 10-årig periode, jf. arbejdsmiljølovens § 68, stk. 3. Begge typer af beløb fordeles forholdsmæssigt på de bidragspligtige ud fra deres andele af godtgørelser og erstatninger. Bidragsstørrelsen vil blive beregnet forholdsmæssigt i forhold til det oprindelige forsikringsselskabs andel af godtgørelser og erstatninger.

Forslaget vil være med til at sikre, at beløbene til drift og udvikling af parternes arbejdsmiljøindsats ikke bliver påvirket af, om et forsikringsselskab bliver erklæret konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

For så vidt angår ændringerne i lov om arbejdsmiljø henvises der til lovforslagets § 3, nr. 1-3 samt bemærkningerne hertil.

2.2. Finanstilsynets underretningspligt i forbindelse med investeringsforvaltningsselskabers etableringer af filialer i et andet land

2.2.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 38 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, omhandler finansielle virksomheders etablering af filialer i et andet land.

Det følger af den gældende § 38, stk. 1, at en finansiel virksomhed, der ønsker at etablere en filial i et andet land, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med en række oplysninger, herunder i hvilket land filialen ønskes etableret, en beskrivelse af filialens virksomhed, samt oplysninger om organisation, om de planlagte aktiviteter, filialens adresse og navnene på filialens ledelse.

Det fremgår af den gældende § 38, stk. 7, at den finansielle virksomhed skal meddele Finanstilsynet enhver ændring i de oplysninger, som virksomheden har givet til Finanstilsynet i forbindelse med oprettelse af filialen. Finanstilsynet skal have modtaget meddelelsen senest 1 måned før, ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen senest 1 måned før, ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt. Virksomheden er forpligtet på samme måde over for værtslandets tilsynsmyndigheder, hvis værtslandet er et andet land inden for Den Europæiske Union eller et EØS-land. Værtslandet er det land, hvori filialen er etableret.

2.2.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter (cross border-direktivet) omhandler bl.a. regler om administrationselskabers etablering af en filial i et andet land. I Danmark er administrationselskaber betegnet som investeringsforvaltningsselskaber.

Det fremgår af artikel 1, nr. 1, i cross border-direktivet, at der tilføjes to afsnit i UCITS-direktivets artikel 17, stk. 8. Artikel 17, stk. 8, er implementeret i § 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed.

Ændringen skal sikre, at et investeringsforvaltningsselskab ikke foretager en ændring, der vil medføre at selskabet ikke længere overholder UCITS-direktivet. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indsætte en underretningspligt for Finanstilsynet i § 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed som 5. pkt.

2.2.3. *Den foreslåede ordning*

Med lovforslaget foreslås at implementere cross border-direktivets artikel 1, nr. 1, 1. afsnit, 1. pkt. i § 38, stk. 7, 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at det skal følge af § 38, stk. 7, 5. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet skal underrette investeringsforvaltningsselskabet inden 15 arbejdsdage efter modtagelsen af oplysningerne som nævnt i bestemmelsens 1. pkt., om, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må iværksætte ændringer af filialen, hvis investeringsforvaltningsselskabet ved ændringen af filialen i et andet land ikke længere overholder UCITS-direktivet.

2.3. Definition af præmarkedsføring

2.3.1. Gældende ret

Der findes ikke i dag regler om præmarkedsføring af kollektive investeringsinstitutter i dansk ret.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med cross border-direktivet indsættes en definition af præmarkedsføring i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (FAIF-direktivet).

Præmarkedsføring er udlevering af oplysninger til professionelle investorer i Unionen for at afprøve investors interesse i en alternativ investeringsfond.

Regler om præmarkedsføring skal sikre en harmoniseret definition af præmarkedsføring og betingelserne for, hvordan forvaltere i EU med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indsætte definitionen af præmarkedsføring i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af d. 14 november 2019.

2.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at cross border-direktivets definition af præmarkedsføring implementeres i § 3, stk. 1, nr. 55 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Dermed foreslås præmarkedsføring defineret som en direkte eller indirekte udlevering af oplysninger eller meddelelser om investeringsstrategier eller -idéer fra en forvalter af alternative investeringsfonde, eller på forvalterens vegne, til potentielle professionelle investorer. De professionelle investorer skal være hjemmehørende eller have deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen. Udleveringen af oplysninger eller meddelelser må ikke udgøre det samme som et udbud til eller en placering hos investoren med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende alternative investeringsfond eller afdeling. Udleveringen af oplysningerne eller meddelelser skal have til hensigt at afprøve investorers interesse i en alternativ investeringsfond eller afdeling heri. Det kan både være i alternative investeringsfonde eller afdelinger heri, som er etableret eller som endnu ikke er etableret.

Hvis den alternative investeringsfond eller afdeling heri er etableret, er det en betingelse, at der endnu ikke er indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 og 32 i FAIF-direktivet i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted.

Præmarkedsføring vil alene kunne foretages af forvaltere med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde og kun over for professionelle investorer og dermed ikke over for detailinvestorer eller semi-professionelle investorer. Præmarkedsføringen må ikke få karakter af et reelt udbud eller tilbud, og det må ikke være muligt for investorerne at tegne andele eller kapitalandele i den pågældende fond i løbet af præmarkedsføringsperioden.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

2.4. Bemyndigelse til at fastsætte regler for faciliteter til rådighed

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af Efter § 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1047 af d. 14 november 2019, at erhvervsministeren er bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at en forvalter med tilladelse må markedsføre andele i alternative investeringsfonde over for detailinvestorer i Danmark, samt regler for tilladelsen og markedsføringen vedrørende dette. Bemyndigelsesbestemmelsen gennemfører sammen med § 5, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. FAIF-direktivets artikel 43 i dansk ret.

Bemyndigelsen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer og bekendtgørelse nr. 941 af 28. juni 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Cross-border direktivet indeholder krav til, hvilke faciliteter der skal stilles til rådighed for detailinvestorer, når forvalteren har til hensigt at markedsføre andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond til detailinvestorer.

Da det har vist sig at være byrdefuldt at stille faciliteter til rådighed for detailinvestorer, og da de lokale faciliteter sjældent benyttes af investorerne, er det Erhvervsministeriets vurdering, at kravene til at stille faciliteter til rådighed for detailinvestorerne bør moderniseres og præciseres, så der sikres en mere ensartet beskyttelse for investorerne, og der bør ikke længere være krav til lokal fysisk tilstedeværelse. Dertil bør der sikres en konsekvent behandling af investorer, hvorfor reglerne om, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer, skal være ens, uanset om de investerer i en alternativ investeringsfond eller en dansk UCITS.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at ændre erhvervsministerens bemyndigelse i FAIF-lovens § 5, stk. 7, således at erhvervsministeren også bemyndiges til at kunne fastsætte regler om, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer.

2.4.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre § 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så bemyndigelsen til erhvervsministeren udvides til også at omfatte fastsættelse af regler vedrørende, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

2.5. Oplysninger i anmeldelse af markedsføring af alternative investeringsfonde

2.5.1. Gældende ret

Forvaltere af alternative investeringsfonde har pligt til at anmelde markedsføring af alternative investeringsfonde til professionelle investorer i en anden medlemsstat i EU eller et EØS-land til Finanstilsynet efter den gældende bestemmelse i § 81 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af d. 14 november 2019. Bestemmelsen gennemfører bilag IV i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning nr. 1060/2007/EF og nr. 1095/2010/EU (FAIF-direktivet).

Det følger af § 81, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en dansk forvalter af alternative investeringsfonde, der ønsker at markedsføre andele i alternative investeringsfonde fra en medlemsstat eller et EØS-land, til professionelle investorer i en anden medlemsstat eller et andet EØS-land, skal give Finanstilsynet meddelelse herom.

Det følger af § 81, stk. 2, at anmeldelsen, jf. stk.1, skal indeholde en række oplysninger og dokumentation vedrørende fonden, som forvalteren ønsker at markedsføre, herunder driftsplan, vedtægter og hvilke medlemsstater forvalteren vil markedsføre fondene i.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Med cross border-direktivet indsættes et yderligere krav til den dokumentation og information, som en forvalter af alternative investeringsfonde har pligt til at indsende til Finanstilsynet ved anmeldelse af markedsføring af alternative investeringsfonde til professionelle investorer i en anden medlemsstat eller et EØS-land. Kravet er indsat i bilag IV til FAIF-direktivet.

Det nye krav, som en forvalter skal opfylde ved anmeldelse om grænseoverskridende markedsføring er afgivelse af oplysninger, der kan sikre bedre inddrivelse af lovbestemte gebyrer eller afgifter. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indsatte oplysningskravet i FAIF-lovens § 81, stk. 2.

2.5.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det skal fremgå af § 81, stk. 2, nr. 9, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at anmeldelsen af markedsføring af alternative investeringsfonde til professionelle investorer i

en anden medlemsstat eller EØS-land skal indeholde den adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele eventuelt gældende lovbestemte gebyrer eller afgifter.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 4, og bemærkningerne hertil.

2.6. Væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende forvalteres grænseoverskridende markedsføring

2.6.1. Gældende ret

Det gældende kapitel 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. november 2019 indeholder regler om grænseoverskridende markedsføring og forvaltning af alternative investeringsfonde.

Væsentlige ændringer i de oplysninger, som en forvalter af alternative investeringsfonde har givet til Finanstilsynet i forbindelse med anmeldelse af grænseoverskridende markedsføring er reguleret i lovens § 86.

Det følger af § 86, stk. 1, at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet til tilsynet. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

Det følger endvidere af § 86, stk. 2, at hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde loven eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i bestemmelsens stk. 1.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe aktiviteten til ophør, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 86, stk. 3.

Endeligt følger det af § 86, stk. 4, at hvis de meddelte ændringer ikke er i strid med reglerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om ændringerne.

Værtslandet er det land, hvor forvalteren markedsfører den alternative investeringsfond.

2.6.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Reglerne om væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende forvalters grænseoverskridende markedsføring er ved cross border-direktivet delvist affattet på ny.

Der er ved den nye affattelse af reglerne i cross border-direktivet blevet tilføjet krav om, at tilsynsmyndigheden inden for 15 arbejdsdage efter modtagelse af alle de oplysninger, der er omhandlet i § 86, stk. 1, meddeler forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at nyaffatte § 86, stk. 2 og 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 3, afsnit 2-3 ændrer gældende § 86, stk. 2 og 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorfor Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at ophæve § 86, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.6.3. *Den foreslåede ordning*

Det foreslås at nyaffatte § 86, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så det fremgår, at Finanstilsynet inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk.1, skal meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring ikke længere vil være i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås endvidere at nyaffatte § 86, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så det fremgår, at Finanstilsynet skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe aktiviteten til ophør, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond, og straks underrette tilsynsmyndighederne i værtslandet herom, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør heraf.

Endvidere foreslås det, at det skal fremgå, at Finanstilsynet skal træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond, og straks underrette tilsynsmyndighederne i værtslandet herom, hvis forvalteren i øvrigt ikke længere opfylder loven eller regler udstedt i medfør heraf.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

2.7. Forvaltere af alternative investeringsfondes anmeldelse om ophør af aftaler om markedsføring

2.7.1. *Gældende ret*

Kapitel 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af d. 14 november 2019 indeholder bl.a. regler for danske forvalteres markedsføring af alternative investeringsfonde fra en medlemsstat eller et EØS-land, men indeholder ikke regler om anmeldelse af ophør af aftaler om markedsføring (markedsføringsaftaler).

Den gældende bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer indeholder i §16 regler om ophør af markedsføring til detailinvestorer. Det fremgår af bestemmelsen, at hvis en forvalter beslutter at ophøre med at markedsføre en alternativ investeringsfond eller afdeling heraf til detailinvestorer i Danmark, så skal forvalteren senest 14 dage efter, at beslutningen er truffet, give meddelelse til alle danske investorer herom, samt underrette Finanstilsynet.

2.7.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Cross border-direktivet indeholder nye regler vedrørende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler., hvorefter der er krav til anmeldelse om ophør af markedsføringsaftaler og hvilke betingelser, der skal være opfyldt for at ophøre med markedsføring.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for klare og ensartede regler om ophør af markedsføringsaftaler for at undgå økonomisk og retlig usikkerhed for forvaltere. Det er vurdering, at der bør indsættes betingelser for, hvornår der kan indgives en anmeldelse af ophør af de aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af fonde. Disse betingelser skal sikre balance mellem på den ene side de kollektive investeringsinstitutters eller deres forvalteres mulighed for at bringe deres aftaler vedrørende markedsføring af andele eller aktier til ophør, når de fastsatte betingelser er opfyldt, og på den anden side investorenes interesser i sådanne fonde.

Der er ikke i dansk ret regler, der regulerer betingelser for ophør af markedsføringsaftaler, hvorfor Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at indsætte en ny bestemmelse i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., der regulerer anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler, herunder hvilke betingelser der skal være opfyldt.

Erhvervsministeren finder det endvidere hensigtsmæssigt at straffe den forvalter, der efter anmeldelse af ophør af markedsføring inden for 36 måneder herefter foretager præmarkedsføring af den anmeldte ophørte fond.

2.7.3. *Den foreslåede ordning*

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 87 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. vedrørende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler vedrørende andele eller kapitalandele af alternative investeringsfonde i andre medlemsstater end forvalterens hjemland.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 1 og 2, at en alternativ investeringsfond kan indgive en anmeldelse om ophør af markedsføringsaftaler, hvis en række betingelser er opfyldt.

Det følger af den første betingelse, at der skal være fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, uden nogen gebyrer eller fradrag. Tilbuddet skal opfylde en række kriterier, som fremgår af bestemmelsen. Der er ikke krav til lukkede alternative investeringsfonde om at opfylde første betingelse.

Det følger af anden betingelse, at hensigten med at opsiges markedsføringsaftaler skal offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium. Det kunne for eksempel være forvalterens hjemmeside.

Det følger af tredje betingelse, at ændringer eller ophør af eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, markedsføringen er delegeret til, har virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 3, at forvalteren skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i bestemmelsens stk. 1.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 4 og stk. 5, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet kontrollerer, om forvalterens anmeldelse er fuldstændig. Senest 15 hverdage efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse skal Finanstilsynet videregående anmeldelsen til den relevante tilsynsmyndighed og til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). Efter at have videregendt anmeldelsen, skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 6, at i en periode på 36 måneder fra anmeldelsesdatoen af ophøret må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af de andele eller kapitalandele i de alternative investeringsfonde, der er angivet i anmeldelsen, i medlemsstaten.

Endeligt foreslås det, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 7, at forvalteren skal give investorer, der vedbliver med at investere i den alternative investeringsfond, og Finanstilsynet de oplysninger, som forvalteren er forpligtet til at give til investorerne i medfør af loven. Forvalteren kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation til at sende oplysningerne.

Det foreslås i øvrigt at strafbelægge overtrædelse af den foreslåede § 87a, stk. 6, så overtrædelse straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

2.8. *Betingelser for præmarkedsføring af alternative investeringsfonde*

2.8.1. *Gældende ret*

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder ikke regler for præmarkedsføring.

2.8.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Cross border-direktivet fastsætter betingelser for præmarkedsføring af alternative investeringsfond, som indsættes i FAIF-direktivet. FAIF-direktivet er gennemført ved lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Regulering af præmarkedsføring skal sikre harmoniserede betingelser for, hvordan forvaltere i Den Europæiske Union med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring. Hvis en forvalter af alternative investeringsfonde ønsker at afprøve investorinteressen for en bestemt investeringsidé eller investeringsstrategi inden forvalteren etablerer en fond eller, hvis fonden er etableret, inden den anmeldes til markedsføring, skal der være ensartede betingelser for præmarkedsføringen i alle medlemsstater. Herved kan forvalteren undgå unødige omkostninger og forvalteren kender betingelserne for præmarkedsføring i alle medlemslande.

På baggrund af dette finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt at indsætte § 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.8.3. *Den foreslåede ordning*

Det foreslås, at det fremgår af § 88 a, stk. 1., at det kun er en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, der kan foretage præmarkedsføring, og at præmarkedsføringen kan foretages i en medlemsstat eller i et EØS-land.

Endvidere foreslås det i § 88 a, stk. 2 og 3, at forvalteren ikke må udlevere materiale m.v. i forbindelse med præmarkedsføringen til investorer, som sætter investorerne i stand til at tegne andele i fonden eller tage en investeringsbeslutning. Materialet må ikke være et reelt udbud eller tilbud af fonden. Derfor skal det fremgå klart, at udbudsmaterialet ikke udgør et tilbud om at tegne fonden, og at oplysningerne ikke kan gøres gældende. Præmarkedsføring må kun foretages over for professionelle investorer og dermed ikke overfor detailinvestorer.

Det foreslås videre, at det fremgår af § 88 a, stk. 4, at en forvalter ikke har pligt til at underrette Finanstilsynet om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring.

Det foreslås, at det fremgår af § 88 a, stk. 5, at forvalteren skal sikre, at investorer ikke erhverver andele i en alternativ investeringsfond gennem præmarkedsføring. Erhvervelse af andele skal ske efter reglerne om grænseoverskridende markedsføring og forvaltning i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Med § 88 a, stk. 6, foreslås det, at såfremt professionelle investorer erhverver andele i en alternativ investeringsfond som følge af præmarkedsføring, og erhvervelsen sker inden for 18 måneder efter, at

forvalteren er begyndt at foretage præmarkedsføringen, så betragtes det som værende et resultat af markedsføringen, og vil være underlagt anmeldelsesprocedurerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, stk. 7, at forvalteren skal sende en uformel meddelelse til Finanstilsynet inden for to uger efter, at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring. I meddelelsen angives en række oplysninger vedrørende præmarkedsføringen.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, stk. 8, at en tredjepart kun må foretage præmarkedsføring på vegne af en forvalter med tilladelse, hvis den pågældende har tilladelse som fondsmægler-selskab, som kreditinstitut, som administrationsselskab for et investeringsinstitut (i Danmark som investeringsforvaltningsselskab), som forvalter af alternative investeringsfonde, eller fungerer som tilknyttet agent. En sådan tredjepart er underlagt alle de betingelser, der er fastsat i § 88 a.

Bestemmelsen skal sikre, at delegation eller aftaler med en tredjepart vedrørende præmarkedsføring ikke medfører en mulighed for omgåelse af reglerne om, at det kun er en forvalter med tilladelse, der kan præmarkedsføre alternative investeringsfonde. Tredjeparter kan således kun være de op-listede finansielle virksomheder med tilladelse og dermed under tilsyn.

Endelig foreslås det, at det skal fremgå af § 88 a, stk. 9, at forvalteren skal sikre, at dens præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.

Det betyder for eksempel, at forvalteren skal kunne dokumentere, at det materiale eller oplysninger, der er udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen ikke er tilstrækkeligt til at sætte professionelle investorer i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond, eller at forvalteren har overholdt 18 måneders-grænsen i § 88 a, stk. 6.

Med lovforslaget foreslås det i øvrigt at straffelægge overtrædelse af § 88 a, stk. 1-3, 5, 7, 1. pkt., 8 og 9.

2.9. Væsentlige ændringer af oplysninger vedrørende grænseoverskridende forvaltning eller levering af tjenesteydelser

2.9.1. Gældende ret

Det gældende kapitel 14 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder bl.a. regler om anmeldelse af grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfonde samt grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det følger af den gældende § 90 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at første gang en dansk forvalter ønsker at forvalte alternative investeringsfonde, der er etableret i en anden medlemsstat eller levere tjenesteydelser, så skal forvalteren indgive en række oplysninger til Finanstilsynet.

Den gældende § 93 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler væsentlige ændringer i de oplysninger, som en forvalter af alternative investeringsfonde har givet til Finanstilsynet i forbindelse med grænseoverskridende forvaltning eller grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det følger af den gældende § 93, stk. 1, at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysningerne, der er indgivet til Finanstilsynet. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

I de tilfælde hvor de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser ikke længere vil være i overensstemmelse med loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde loven eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren ikke at iværksætte ændringerne.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets påbud om ikke at iværksætte ændringen, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser, ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe aktiviteten til ophør, herunder om nødvendigt forbyde forvaltningen af den alternative investeringsfond, forbyde leveringen af tjenesteydelser, eller inddrage forvalterens tilladelse.

Hvis de meddelte ændringer ikke er i strid med reglerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om ændringerne.

2.9.2. *Erhvervsministeriets overvejelser*

Med cross border-direktivets artikel 2, nr. 5, stk. 1 og 2, nyaffattes artikel 33, stk. 6, 2. og 3. afsnit i FAIF-direktivet, som omhandler krav om, at den kompetente tilsynsmyndighed inden for 15 arbejdsdage efter modtagelse af alle de oplysninger, der er omhandlet i artiklens stk. 1, meddeler forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Kravene skal sikre retssikkerhed, hvorfor det er nødvendigt at ensrette anvendelsesdatoen for nationale love og administrative bestemmelser på både UCITS- og FAIF-området.

Artikel 33 er implementeret i dansk ret ved § 93 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Der er ved ændringerne af reglerne i cross border-direktivet blevet tilføjet

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at implementere de ændringer, der bliver foretaget i cross border-direktivets artikel 2, nr. 5, stk. 1, i § 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

2.9.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at det skal fremgå af § 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, som nævnt i stk. 1, skal meddele forvalteren om, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring eller i øvrigt ikke længere ville opfylde lov om forvaltere af alternative investeringsfonde eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås endvidere, at nyaffatte § 93, stk. 3, så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af stk. 2 og 3, eller hvis en uforudset ændring har fundet sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

2.10. Danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring

2.10.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder bl.a. regler om danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Det følger af § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at hvis den danske UCITS ønsker at markedsføre sig i en anden medlemsstat eller i et EØS-land, skal dette anmeldes til Finanstilsynet. Anmeldelsen skal indeholde oplysninger om, hvor de kompetente myndigheder i værtslandet elektronisk kan gøre sig bekendt med de dokumenter, som den danske UCITS skal vedlægge ansøgningen, eventuelle oversættelser heraf og senere ændringer af dokumenterne.

Det følger af § 28, stk. 2, at Finanstilsynet skal fremsende den komplette dokumentation, som den danske UCITS har indsendt sammen med anmeldelsen i stk. 1, til de kompetente myndigheder i det

land, hvor den danske UCITS agter at markedsføre sine andele. Finanstilsynet skal fremsende dokumentationen, senest 10 arbejdsdage efter, at Finanstilsynet har modtaget anmeldelsen og den komplette dokumentation.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den gældende § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. gennemfører artikel 93 i UCITS-direktivet i dansk ret.

Med artikel 1, nr. 5, i cross border-direktivet ændres artikel 93 i UCITS-direktivet. Med ændringerne indføres der krav om oplysninger til brug for opkrævning af gebyrer.

Der er endvidere indført krav om, at investeringsinstituttet skal meddele den kompetente myndighed, hvis der sker ændringer i afgivne oplysninger i artikel 93, stk. 1 eller vedrørende de aktiekategorier, der skal markedsføres. Ved ændringer skal investeringsinstituttet skriftligt meddele dette til de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland og værtsland mindst en måned før ændringen iværksættes.

Der er videre indført krav om, at den kompetente tilsynsmyndighed inden for 15 arbejdsdage efter modtagelse af oplysninger om ændringer skal underrette investeringsinstituttet om, at investeringsinstituttet ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis investeringsinstituttet i henhold til den planlagte ændring ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Hvis en planlagt ændring iværksættes selvom investeringsinstituttet har fået forbud herimod, og investeringsinstituttet ikke længere overholder denne lov regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 98, herunder om nødvendigt et udtrykkeligt forbud mod markedsføring af investeringsinstituttet.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at ændre § 28, stk. 1, og nyaffatte § 28, stk. 2 og 3, i lov om investeringsforeninger m.v., og dermed implementere cross border-direktivets ændringer af artikel 93 i UCITS-direktivet i dansk ret.

Artikel 1, nr. 5, litra a i cross border-direktivet implementeres i § 28, stk. 1, artikel 5, litra b, 1. afsnit, 2. afsnit, 1. pkt., implementeres ved en nyaffattelse af § 28, stk. 2 og artikel 5, litra b 3. afsnit implementeres i ved en nyaffattelse af § 28, stk. 3 i lov om investeringsforeninger m.v.

2.10.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at anmeldelsen også skal indeholde de oplysninger, herunder den danske UCITS' adresse, der er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende meddelelser om lovbestemte gebyrer, afgifter og oplysning om faciliteterne til udførelse af opgaver vedrørende behandling, tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og fortage andre udbetalinger til investorerne i forbindelse med andele i den danske UCITS.

Det foreslås endvidere at nyaffatte § 28, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår, at den danske UCITS, mindst en måned før iværksættelse af en ændring af oplysningerne, som er angivet i anmeldelsen, jf. bestemmelsens stk. 1, skal give skriftlig meddelelse om ændringen til Finanstilsynet og til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Dette gælder ligeledes for ændringer der vedrører de andelsklasser, der skal markedsføres.

Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS, inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle oplysninger, om, at den danske UCITS ikke må iværksætte en ændring, hvis den danske UCITS efter ændringen ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Det foreslås videre, at nyaffatte § 28, stk. 3, så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 98 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af stk. 2, hvorved investeringsinstituttets markedsføring ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

2.11. Danske UCITS' anmeldelse af ophør af aftaler om markedsføring

2.11.1. Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder regler om danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring, herunder regler om anmeldelse til Finanstilsynet, hvis den danske UCITS ønsker at markedsføre sig i en anden medlemsstat eller i et EØS-land.

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke regler om anmeldelse af ophør af aftaler om markedsføring.

Bekendtgørelse nr. 786 af 17. juni 2014 om udenlandske UCITS' markedsføring i Danmark indeholder regler, om at en udenlandsk UCITS eller en afdeling heraf, som ophører med at markedsføre sine andele i Danmark, senest 14 dage efter, at beslutningen er truffet, skal give meddelelse til alle danske investorer, samt underrette Finanstilsynet, om hvilke afdelinger der ophører og tidspunktet herfor.

2.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Cross border-direktivet indeholder bl.a. ændringer til UCITS-direktivets regler om anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

Der er behov for klare og ensartede regler om ophør af markedsføringsaftaler for at undgå økonomisk og retlig usikkerhed. Erhvervsministeriet finder derfor, at der bør indsættes betingelser for, hvornår en dansk UCITS kan indgive en anmeldelse af ophør af de aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af fonden. Disse betingelser skal sikre balance mellem på den ene side de kollektive

investeringsinstitutters eller deres forvalteres mulighed for at bringe deres aftaler vedrørende markedsføring af andele eller aktier til ophør, når de fastsatte betingelser er opfyldt, og på den anden side investorernes interesser i sådanne fonde.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at indsætte § 28 a i lov om investeringsforeninger m.v. i kapitel 4 i lov om investeringsforeninger m.v., der regulerer anmeldelse om ophør af markedsføringsaftaler. Den foreslåede § 28 a vil implementere artikel 93 a i UCITS-direktivet i dansk ret. Kapitel 4 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler grænseoverskridende virksomhed.

2.11.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at indsætte § 28 a i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at det fremgår af § 28 a, at en dansk UCITS kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herefter markedsføringsaftaler. Anmeldelsen skal indgives i den eller de medlemsstater, hvor den danske UCITS har indgivet anmeldelse om markedsføring efter lovens § 28.

Der foreslås en række betingelser, som skal være opfyldt ved anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

For *det første* skal der være fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning af alle andele, som besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat. Tilbuddet skal være offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og tilbuddet skal være stilet individuelt – enten direkte eller via finansielle formidlere – til alle investorer i den pågældende medlemsstat.

For *det andet* skal hensigten om at opsiges markedsføringsaftalen offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ved anvendelse af digital kommunikation, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af danske UCITS og er egnet for en typisk investor i danske UCITS.

For *det tredje* skal eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret. Eventuelle aftaler skal opsiges med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele. Fra anmeldelsesdatoen af ophøret skal den danske UCITS ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele, der var genstand for anmeldelsen om ophør i nævnte medlemsstat.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 2, at oplysninger, der er nævnt i § 28, stk. 1, nr. 1 og 2, klart skal beskrives, hvilke konsekvenser det får for investorerne, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele. Oplysningerne skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil den danske UCITS har indgivet en

anmeldelse efter lovens § 28, eller på et sprog, der er godkendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 3, at en danske UCITS skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, som er nævnt i § 28, stk. 1, nr. 1-3.

Med § 28 a, stk. 4, foreslås det, at Finanstilsynet skal sikre, at den danske UCITS' anmeldelse er fuldstændig. Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS straks, når anmeldelsen, jf. stk. 3, er videresendt til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, som er angivet i anmeldelsen, og til ESMA.

ESMA er det europæiske finanstilsyn for værdipapirer og finansielle markeder (European Securities and Markets Authority).

Herudover foreslås det, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII i om lov investeringsforeninger m.v., eller nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII. Oplysninger kan gives til investorerne ved anvendelse af digital kommunikation.

Afsnit VII i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder regler om prospekter, central investor information og oplysninger om andelsklasser.

Endeligt foreslås det, at manglende anmeldelse til Finanstilsynet efter § 28, stk. 3 skal kunne straffes i medfør af § 190, stk. 1.

2.12. Udbydere af tjenester med virtuel valuta

2.12.1. Gældende ret

Udbydere af tjenester med virtuel valuta er i dag delvist regulerede i hvidvaskloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 380 af 2. april 2020 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme. Det fremgår af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 23 og 24, at udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta samt udbydere af virtuelle tegnebøger er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde.

Hvidvasklovens § 2, nr. 15, indeholder en definition af udbydere af virtuelle tegnebøger, mens § 2, nr.16, definerer virtuel valuta.

Hvidvaskloven § 10, stk. 1, nr. 2, litra c, regulerer, at der skal gennemføres kundekendingsprocedurer ved valutaveksling på 500 euro eller derover, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet. Det følger af bemærkningerne til § 1, nr. 5, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, A, L 204, som fremsat, side 29, at § 10, stk. 1, nr. 2, litra c også gælder ved veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta.

Reguleringen af udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta samt udbydere af virtuelle tegnebøger i hvidvaskloven er et resultat af implementering af artikel 1, stk. 1, litra c i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (5. hvidvaskdirektiv), som er en tilføjelse til artikel 2, stk. 1, nr. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af direktiv 2009/138/EF og 2013/36/EU (4. hvidvaskdirektiv).

2.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser

FATF er en international organisation, som Danmark er medlem af. Organisationen har til formål at fastlægge fælles standarder og at fremme implementeringen af juridiske, lovgivningsmæssige og operationelle foranstaltninger, der skal modvirke hvidvask, terrorfinansiering og andre trusler mod integriteten i det internationale finansielle system. FATF har i den forbindelse udviklet en række anbefalinger for bekæmpelse af hvidvask, terrorfinansiering og spredning af masseødelæggelsesvåben. FATF monitorerer medlemsstaternes fremskridt i forhold til at implementere FATFs anbefalinger.

Ifølge FATFs anbefaling nr. 15 bør medlemsstaterne for at styre og afbøde de risici, der opstår ved virtuelle valutaer, sikre, at udbydere af tjenester med virtuelle valutaer er reguleret for at forebygge hvidvask og finansiering af terrorisme, og at de er licenseret eller registreret og underlagt effektive systemer til overvågning og sikring af overholdelse af de relevante foranstaltninger, der kræves i FATFs anbefalinger. Med relevante foranstaltninger forstås bl.a. gennemførelse af kundekendskabsprocedurer ved etablering af kundeforhold og enkeltstående transaktioner af en vis størrelse, løbende overvågning af kundeforhold, undersøgelse af mistænkelige transaktioner og aktiviteter samt underretning til Hvidvasksekretariatet.

I FATF's definition af udbydere af tjenester med virtuelle valutaer er der fem typer af aktiviteter: *i.* veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta, *ii.* veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, *iii.* overførsel af virtuel valuta, *iv.* virtuelle tegnebøger og *v.* udstedelse af virtuel valuta.

På nuværende tidspunkt indeholder hvidvaskloven regler, der implementerer FATFs anbefaling nr. 15, for så vidt angår nr. *i.* udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta og nr. *iv.* udbydere af virtuelle tegnebøger.

Erhvervsministeriet finder det afgørende i indsatsen mod hvidvask og finansiering af terrorisme, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides til at omfatte samtlige af de udbydere af tjenester med virtuelle valutaer, som FATF anbefaler reguleret i henhold til forebyggelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Der er en væsentlig grad af anonymitet forbundet med tjenester med virtuel valuta.

Ændringen vil sikre en øget transparens, som vil være med til at mindske de risici for hvidvask og terrorfinansiering, der er ved virtuel valuta. Udbydere af tjenester med virtuel valuta vil med ændringen blive pålagt krav om registrering i Finanstilsynets virksomhedsregister, og underlagt hvidvasklovens krav om gennemførelse af kundekendingsprocedurer, løbende overvågning, undersøgelse af usædvanlige transaktioner, underretning til Hvidvasksekretariatet mv.

I FATFs vejledning til en risikobaseret tilgang for udbydere af tjenester med virtuel valuta anbefales det, at udbydere af tjenester med virtuel valuta skal gennemføre kundekendingsprocedurer på alle enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet. Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at fastsættelse af tærskelværdien for hvornår, der skal gennemføres kundekendingsprocedurer på enkeltstående transaktioner, skal følge FATFs vejledning. Tærskelværdien er udtryk for en afvejning af, at virksomhederne skal have en effektiv transaktionsovervågning, samtidig med at de administrative byrder for virksomhederne omfattet af loven og disses kunder skal være proportionale.

2.12.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at udvide hvidvasklovens anvendelsesområde, så loven også finder anvendelse på udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta samt udstedere af virtuel valuta.

Den foreslåede ændring af hvidvasklovens § 1 vil medføre, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta fremover vil blive omfattet af de forpligtelser, der gælder i hvidvaskloven. Det vil blandt andet indebære, at de skal udarbejde en risikovurdering med baggrund i virksomhedens konkrete forretningsmodel, gennemføre kundekendingsprocedurer, ligesom at de bliver omfattet af pligten til løbende at overvåge sine forretningsforbindelser og foretage undersøgelser samt underrette Hvidvasksekretariatet, som det fremgår af hvidvasklovens §§ 25 og 26.

Ligeledes foreslås det at tilpasse de almindelige krav til kundekendingsprocedurer i § 10, så udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta samt udstedere af virtuel valuta skal gennemføre kundekendingsprocedurer på enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover.

2.13. Skærpelse af kontantforbuddet

2.13.1. Gældende ret

Efter § 5 i hvidvaskloven må erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af lovens anvendelsesområdet, ikke modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

2.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at kontantforbuddet nedsættes som led i bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme. Risikoen for hvidvask er fortsat høj ved kontantbetalinger. Det fremgår blandt andet af den supranationale risikovurdering 2019 SNRA II, som er udarbejdet af Europa-Kommissionen, at kontantbetalinger udgør et meget betydeligt trusselsniveau for hvidvask og finansiering af terrorisme. Henset til dette findes det afgørende for kampen mod hvidvask og finansiering af terrorisme, at muligheden for at betale med høje kontantbeløb indskrænkes. Samtidig er det vurderingen, at den fortsatte teknologiske og digitale udvikling betyder, at omfanget af større kontantbetalinger i almindelighed er begrænset, og at en nedsættelse af kontantforbuddet derfor har begrænset forretningsmæssig betydning for de erhvervsdrivende og borgerne i øvrigt. Forbuddet vil omvendt have virkning overfor kriminelle ved at begrænse adgangen til hvidvask af udbytte fra kriminelle handlinger.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at en nedsættelse af kontantforbuddet er i overensstemmelse 4. hvidvaskdirektiv, hvoraf det af betragtning nr. 6 i præambelen vedrørende større kontantbetalinger følger, at EU- eller EØS-landene skal have mulighed for at indføre henholdsvis lavere tærskler og yderligere generelle begrænsninger i brugen af kontanter og strengere bestemmelser. En række lande har indført sådanne tærskler og yderligere generelle begrænsninger for brug af kontanter. Disse er dog implementeret på forskellig vis i de enkelte nationale lovgivninger, men en række heraf må anses for mere restriktive end det danske kontantforbud på 50.000 kr.

Kontanter omfatter pengesedler og mønter, der er udstedt af centralbanken, og er ifølge § 8, stk. 2, i lov om Danmarks Nationalbank et lovligt betalingsmiddel. Hovedformålet med bestemmelsen er at sikre, at betaling kan ske umiddelbart og med et betalingsmiddel, som den enkelte kan have tillid til. En nedsættelse af beløbsgrænsen vil begrænse borgernes muligheder for kontantbetalinger, hvilket kan være indgribende over for borgere, der ikke har mulighed for eller et ønske om at betale med betalingskort eller digitalt.

Den gældende beløbsgrænse på 50.000 kr. giver imidlertid mulighed for, at betydelige beløb forholdsvist hurtigt kan hvidvaskes, eksempelvis ved kontantkøb af løsøregerstande, herunder (brugte) biler op til 49.000 kr., hvis de enkelte køb ikke indbyrdes er forbundne, eller det ikke kan bevises, at de indbyrdes er forbundne.

Forslaget til en ny beløbsgrænse er fastsat efter en samlet afvejning af de hensyn, der taler for henholdsvis en lavere og en uændret beløbsgrænse.

Forslaget til en ny beløbsgrænse er således fastsat under hensyn til på den ene side, at borgerne i videst muligt omfang bevarer adgangen til at benytte sig af kontantbetaling, hvis de ønsker det, og til på den anden side den risiko for hvidvask, der er forbundet med store kontantbetalinger.

2.13.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at grænsen for kontantforbuddet i hvidvasklovens § 5 nedsættes fra 50.000 kr. til 20.000 kr., for erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af hvidvaskloven.

Der henvises til lovforslagets § 7, nr. 2 samt bemærkningerne hertil.

2.14. Ophævelse af reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester

2.14.1. Gældende ret

De gældende §§ 142-144 i lov om kapitalmarkeder stiller krav om tilladelse til drift af dataindberetningstjenester og indeholder også regler om inddragelse af tilladelse. Der sondres mellem tre kategorier af dataindberetningstjenester. Den første kategori er en godkendt offentliggørelsesordning (APA), hvis virksomhed består i at offentliggøre handelsindberetninger på vegne af værdipapirhandlere. Den anden kategori er en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP), hvis virksomhed består i at indsamle handelsdata fra markedspladser og offentliggøre disse i konsolideret form. Den sidste kategori er en godkendt indberetningsmekaniske (ARM), hvis virksomhed består i at levere indberetningspligtige oplysninger til myndighederne.

De gældende §§ 145-149 i lov om kapitalmarkeder indeholder krav om, at medlemmer af ledelsen i en udbyder af dataindberetningstjenester eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed, til enhver tid skal være egnede og hæderlige og afsætte tilstrækkelig tid til at varetage deres hverv eller stilling i udbyderen. Derudover skal ledelsen henholdsvis indehaveren besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå udbyderens aktiviteter og sikre en effektiv og forsigtig ledelse af virksomheden, herunder forebyggelse af interessekonflikter.

I de gældende §§ 150-153, §§ 154-159 og §§ 160-162 i lov om kapitalmarkeder fremgår særlige regler om henholdsvis APA'er, CTP'er og ARM'er.

§ 142 fastlægger de betingelser, som skal være opfyldt, før tilladelse til levering af dataindberetningstjenester kan gives i form af en APA, CTP eller ARM. Det er Finanstilsynet, der meddeler denne tilladelse. Det er endvidere Finanstilsynet, der påser og fører tilsyn med, om de gældende regler bliver overholdt.

Overtrædelse af de gældende § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, og §§ 149-162 er strafbelagt, jf. § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Reglerne om dataindberetningstjenester er en gennemførelse af afsnit V (artikel 59-66) i MiFID II, som indeholder betingelserne for tilladelse som udbyder af en dataindberetningstjeneste, krav til udbydernes ledelsesorganer samt de nærmere organisatoriske krav til hver enkelt type af dataindberetningstjeneste, herunder krav om passende kontroller og sikkerhedsmekanismer.

Baggrunden for reglerne i MiFID II var ifølge betragtning nr. 1 i præambelen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om

adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (omnibusdirektivet), at der blev indført reguleringsmæssige rammebestemmelser om udbydere af dataindberetningstjenester og krav om, at en udbyder af efterhandelsdataindberetningstjenester skal være meddelt tilladelse som en godkendt offentliggørelsesordning (APA). Endvidere at en udbyder af konsolideret løbende handelsinformation (CTP) skulle udbyde konsoliderede handelsdata om alle handler med både aktieinstrumenter og andre instrumenter i hele EU samt, at transaktionsindberetningskanaler til de kompetente myndigheder skulle formaliseres, idet der skulle stilles krav om, at en tredjepart, som foretager indberetning på vegne af investeringsselskaber, skal være meddelt tilladelse som en godkendt indberetningsmekanisme (ARM).

Den eneste danske virksomhed, som har tilladelse til en af ovenstående er BEC, som er en ARM. I Danmark har ingen virksomheder tilladelse som APA eller CTP.

2.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester vil fremadrettet være reguleret i MiFIR, jf. artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordning (EU) 2016/1011 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og forordning (EU) 2015/847 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (omnibusforordningen). Reglerne minder i høj grad om reglerne i afsnit V i MiFID II, som udgår, jf. artikel 1, stk. 4, i omnibusdirektivet.

Af betragtning 47 i præambelen til omnibusforordningen fremgår det, at transaktionsdata er et vigtigt værktøj til effektiv håndhævelse af de krav, der følger af MiFIR. Formålet med at lade udbydere af dataindberetningstjenester være omfattet af MiFIR er et hensyn til den grænseoverskridende dimension af datahåndtering, datakvalitet og behovet for at opnå stordriftsfordele samt at undgå de skadelige virkninger af potentielle indbyrdes forskelle på såvel datakvaliteten som de opgaver, udbydere af dataindberetningstjenester varetager. Derfor er det fundet hensigtsmæssigt, at meddelelse af tilladelse til og tilsyn med udbydere af dataindberetningstjenester samt beføjelser til at indsamle data bør overdrages fra de kompetente nationale myndigheder til Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), med undtagelse af dem, der er omfattet af en undtagelsesbestemmelse. ESMA's beføjelser præciseres i MiFIR, så man samtidig muliggør konsolidering af de fordele, der opstår ved at samle datarelaterede kompetencer i ESMA.

For at sikre en konsekvent overførsel af sådanne beføjelser, er det fundet hensigtsmæssigt, at bestemmelserne vedrørende operationelle krav til udbydere af dataindberetningstjenester og de kompetente myndigheders kompetencer i forhold til udbydere af dataindberetningstjenester i MiFID II udgår og i stedet indføres i MiFIR.

Reglerne i MiFIR er umiddelbart gældende i Danmark. Reglerne i afsnit IX i lov om kapitalmarkeder foreslås derfor ophævet.

Imidlertid fremgår det af artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen, at der vil komme til at gælde en undtagelse i medfør af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, hvorefter nogle APA'er og ARM'er vil blive undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, og derfor vil de fortsat være underlagt tilladelse og tilsyn fra en kompetent myndighed i det enkelte medlemsland, hvilket i Danmark er Finanstilsynet. Det er Kommissionen, som er bemyndiget til at vedtage den delegerede retsakt, som skal fastsætte de nærmere kriterier for at identificere de APA'er og ARM'er, der skal falde ind under den nævnte undtagelse. Kommissionens arbejde hermed er endnu ikke påbegyndt og forventes først påbegyndt i 2021. Det forventes ikke, at kriterierne er endeligt fastsat på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse. Det er forventningen at undtagelsen vil gælde for mindre virksomheder, for hvilke aktivitet som ARM eller APA ikke har et grænseoverskridende element.

Alle kompetencer og opgaver, der er forbundet med tilsyn og håndhævelse vedrørende udbydere af dataindberetningstjenester overgår til ESMA den 1. januar 2022, bortset fra de kompetencer og opgaver, der vedrører APA'er og ARM'er, som fortsat skal være underlagt nationalt tilsyn. ESMA påbegynder udførelsen af de pågældende overførte beføjelser og opgaver den samme dato.

En ansøgning om tilladelse, som er blevet modtaget af kompetente myndigheder før den 1. oktober 2021, overføres dog ikke til ESMA, hvorfor afgørelse om registrering eller om afvisning skal besluttes af den nationale tilsynsmyndighed.

Enhver tilladelse til en udbyder af dataindberetningstjenester, som er meddelt tilladelse af den nationale myndighed bevarer sin gyldighed efter overdragelse af beføjelser til ESMA. Det vil sige, at har en udbyder af en dataindberetningstjeneste i dag en tilladelse som APA, ARM eller CTP, så vil virksomheden bevare tilladelsen, selvom beføjelserne overgår til ESMA pr. 1. januar 2022.

2.14.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve reglerne i afsnit IX i lov om kapitalmarkeder om udbydere af dataindberetningstjenester som konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR.

Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked. Disse vil fortsat skulle meddeles tilladelse af og være underlagt tilsyn fra en kompetent myndighed i det enkelte medlemsland. Undtagelsen vil medføre ændringer i en

række tilsynsbestemmelser i lov om kapitalmarkeder. Disse bestemmelser regulerer i dag udbydere af dataindberetningstjenester i alle tre kategorier, men vil fremover alene komme til at regulere APA'er og ARM'er, som er omfattet af den nævnte undtagelse. Det vil foreslås ændret ved nærværende lovforslag.

Den foreslåede ændring om at ophæve afsnittet om udbydere af dataindberetningstjenester i lov om kapitalmarkeder vil desuden medføre en række konsekvensændringer i øvrige bestemmelser i lov om kapitalmarkeder samt i afgiftsbestemmelsen i § 361, stk. 2, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed. Desuden foreslås strafbestemmelserne tilpasset.

For nærmere om de ændrede regler for udbydere af dataindberetningstjenester henvises til lovforslagets § 8, nr. 1-14 og 16-38, og § 4, nr. 12, og bemærkningerne hertil.

2.15. Ændringer som følge af nye processer i værdipapirafviklingen

2.15.1. Gældende ret

Efter § 163 i lov om kapitalmarkeder kan et betalingssystem og et værdipapirafviklingssystem gennemføre afvikling af overførselsordrer ved at anvende de indkomne betalinger udelukkende til fyldestgørelse af systemets øvrige deltagere. Det gælder, selv om der indledes insolvensbehandling mod en af deltagerne i systemet.

En overførselsordre er defineret i § 3, nr. 29, i lov om kapitalmarkeder som en instruks fra en deltager i et værdipapirafviklingssystem eller et betalingssystem om at stille et beløb til rådighed for en modtager eller overførsel af ejendomsretten til et værdipapir.

Endvidere følger det af § 3, nr. 28, i lov om kapitalmarkeder, at ved netting omregnes fordringer og forpligtelser, der følger af overførselsordrer, til en nettofordring eller en nettoforpligtelse.

Efter § 166 i lov om kapitalmarkeder skal der fastsættes et tidspunkt for, hvornår der indtræder såkaldt endelighed i afviklingen. Dette tidspunkt er afgørende for, hvornår overførselsordrer er bindende og har retsvirkning over for tredjeparter. En overførselsordre kan ikke tilbagekaldes af en deltager i et system og heller ikke af en tredjepart efter det tidspunkt, der er fastsat i systemets regler.

Hensynet til driftsstabiliteten af et værdipapirafviklingssystem eller et betalingssystem tilsiger, at systemerne bør kunne gennemføre overførselsordrer via netting, selv om der indledes insolvensbehandling mod en af deltagerne i systemet. Det følger af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 (finalitydirektivet), der er implementeret i § 163 i lov om kapitalmarkeder.

Finalitydirektivet har bl.a. til formål at beskytte afviklingen i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer mod den situation, at der indledes insolvensbehandling mod en deltager. Direktivet definerer også de centrale begreber for afviklingen såsom overførselsordrer og netting.

2.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Afviklinger af værdipapirhandler på det danske værdipapirmarked er blevet en del af det fælleseuropæiske system TARGET2-Securities (T2S), som drives af Den Europæiske Centralbank (ECB). T2S er en platform, som en stor del af de europæiske værdipapircentraler (CSD'er) outsourcer afviklingen af værdipapirhandler til. Formålet med platformen er at gøre det lettere at gennemføre grænseoverskridende afvikling af værdipapirhandler.

Som følge af tilslutningen til T2S er der opstået tvivl om, hvorvidt den beskyttelse af afviklingen i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer mod en deltagers insolvens, som gælder efter kapitalmarkedslovens § 163, også vil omfatte et indestående på den dedikerede afregningskonto i Nationalbanken.

Tilslutningen til T2S har medført et behov for at tilpasse processerne på det danske marked til de nye fælles processer for afviklingen af værdipapirhandler. Afvikling af værdipapirhandler på T2S sker i høj grad som løbende afvikling hen over dagen. Deltagerne, f.eks. et pengeinstitut, har adgang til at betale for værdipapirhandlerne via en dedikeret afregningskonto i Nationalbanken. Pengeinstituttet har fuld rådighed over kontoen og kan gennem dagen tilbageføre kronebeløb til sin hovedkonto (foliokontoen), der er til pengeinstituttets frie disposition. Det adskiller sig fra den tidligere værdipapirafvikling, hvor Nationalbanken stillede en kreditline (en garanti) til rådighed for det beløb, der skulle anvendes til afviklingen, og hvor Nationalbanken fik sikkerhed for denne garanti i deltagerens afregningskonto. Denne kreditline og Nationalbankens sikkerhed i afregningskontoen kunne opretholdes i tilfælde af et pengeinstituts konkurs.

Afviklingen før T2S er hovedsagelig foregået i såkaldte netto-afviklingsblokke, som opgøres på faste tidspunkter i løbet af dagen.

Hvis der opstod en insolvenssituation i forhold til en deltager, ville deltageren kun være med i den afviklingsblok, der var i gang, og hvor Nationalbanken havde afgivet en kreditline. Men herefter kunne Nationalbanken ikke lade deltageren trække på likviditet til afviklingen.

I den danske værdipapircentral VP Securities A/S afvikles værdipapirhandler for private investorer ligesom tidligere i realtid eller i afviklingsblokke i løbet af hver afviklingsdag. Her stiller Nationalbanken fortsat en kreditline til rådighed for deltagerne.

Efter de nye fælles processer på T2S er Nationalbanken forpligtet til at lade en deltagers indestående på afregningskontoen forblive til rådighed for betalingen af værdipapirhandler resten af afviklingsdagen, selv om der er opstået en insolvenssituation.

Ifølge T2S-procedurer fastsat af ECB for håndtering af en deltagers insolvens skal den insolvente deltagers dedikerede afregningskonto i første omgang spærres. Når det er sikret, at yderligere likviditet ikke kan overføres til kontoen ved at spærre for stående ordrer mv., skal kontoen åbnes igen, og

der kan trækkes på den likviditet, der er på kontoen til at fortsætte dagens afvikling af den insolvente deltagers handler.

Der er opstået tvivl om, hvorvidt den beskyttelse af afviklingen i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer mod en deltagers insolvens, som gælder efter kapitalmarkedslovens § 163, også vil omfatte et indestående på den dedikerede afregningskonto i Nationalbanken. Det skyldes, at indeståendet er til pengeinstituttets frie disposition og ikke som tidligere er spærret som følge af Nationalbankens pant til sikkerhed for den afgivne kreditline.

Det følger af artikel 4 i Europaparlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (finalitydirektivet), at medlemslandene kan fastsætte, at indledning af insolvensbehandling mod en deltager ikke må være til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den insolvente deltagers afregningskonto, anvendes til at indfri deltagerens forpligtelser inden for systemet på forretningsdagen for insolvensbehandlingens indledning.

Erhvervsministeriet vurderer, at der er behov for at regulere muligheden for at disponere over likviditeten på en konkursramt deltagers afregningskonto eller beholdning af værdipapirer, da det vil sikre værdipapirafvikling i systemet på dagen for konkursens indtræden. Foretages afviklingen ikke, er der risiko for, at den manglende afvikling vil få en afsmittende virkning i systemet og skabe problemer for øvrige deltagere i systemet, der mister tillid til, at ordrer kan gennemføres i systemet. Det er derfor vigtigt at sikre, at afvikling kan ske i tilfælde af konkurs ved de midler, der er stillet til rådighed på et pengeinstituts dedikerede konto for afviklingen af overførselsordrer. I yderste konsekvens kan manglende afvikling grundet konkurs skabe mistillid til systemet.

Den foreslåede ændring er en fravigelse af konkurslovens almindelige principper (det konkursretlige lighedsprincip). Fravigelsen er imidlertid begrundet i tunge samfundsøkonomiske hensyn, herunder til en smidig afvikling i de omfattede systemer. Hertil kommer hensynet til den finansielle stabilitet i markedet, hvilket er finalitydirektivets overordnede formål. Erhvervsministeriet finder det på den baggrund hensigtsmæssigt, at der fastsættes nærmere regler om insolvensbehandling af deltagere.

2.15.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der i lov om kapitalmarkeder indsættes en § 163 a, som fastsætter, at indledning af insolvensbehandling mod en deltager ikke er til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den pågældende deltagers afregningskonto, anvendes til at indfri deltagerens forpligtelser inden for systemet på forretningsdagen for insolvensbehandlingens indledning.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den løbende afvikling, som finder sted i en værdipapircentral (CSD), vil være beskyttet mod en deltagers insolvens på den dag, hvor insolvensen indtræder.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 8, nr. 6 og 17, samt bemærkningerne hertil.

2.16. Anvendelse af administrative bødeforlæg på kapitalmarkedsområdet

2.16.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 257 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om Finanstilsynets mulighed for at udstede administrative bødeforelæg.

Det fremgår af § 257, stk. 1, at erhvervsministeren efter forhandling med justitsministeren kan fastsætte regler om, at Finanstilsynet i nærmere angivne sager om overtrædelser af lov om kapitalmarkeder, regler udstedt i medfør af lov om kapitalmarkeder og regler i den Europæiske Unions forordninger for de områder af lov om kapitalmarkeder, som Finanstilsynet fører tilsyn med, der ikke skønnes at medføre højere straf end bøde, i et bødeforelæg kan tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelser, erklærer sig skyldig i overtrædelser og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at Rigsadvokaten og Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet er af den opfattelse, at en række bestemmelser er af en sådan karakter, at overtrædelser generelt vil være ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 384.

Lov om kapitalmarkeder indeholder i § 255 generelle bestemmelser om straf. Ved udmåling af bøder lægges der vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges der ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet, og for overtrædelser begået af fysiske personer lægges der vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet, jf. § 255, stk. 5. I forarbejderne til § 255 er der oplyst en række overtrædelser, som er vurderet generelt egnede til udstedelse af administrative bødeforelæg, forudsat at der med vedtagelsen af lovforslaget blev fastlagt retningslinjer for sanktionsfastsættelse. De oplyste bestemmelser var § 24, § 26, stk. 1 og 3, § 27, stk. 1 og 3, § 38, stk. 1, § 39, stk. 1, § 40, stk. 1, artikel 19 i markedsmissbrugsforordningen og artikel 26, stk. 1, 1. afsnit, i MiFIR, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 379.

Den dagældende lov om værdipapirhandel m.v. indeholdt en bemyndigelse til at fastsætte regler om administrative bødeforelæg, jf. § 93 a, stk. 1. Denne bemyndigelse blev udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011 om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område. De overtrædelser af den tidligere gældende lov om værdipapirhandel m.v., der efter bekendtgørelsen kan søges afgjort ved bødeforelæg, fremgår af bekendtgørelsens § 3. Bekendtgørelsen er stadig gældende.

2.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

I bemærkningerne til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, er der tilvejebragt et normalstrafniveau for overtrædelser af en række bestemmelser, herunder for en række af de bestemmelser, som fremadrettet skal kunne sanktioneres med et administrativt bødeforelæg, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 380.

Et normalstrafniveau er en af forudsætningerne for, at overtrædelse af disse bestemmelser kan afsluttes med et administrativt bødeforelæg, medmindre der er en fast praksis for bødeniveauet for overtrædelse af bestemmelserne, hvilket ikke er tilfældet for de to bestemmelser, som er beskrevet nedenfor.

Der er ikke fastlagt et normalstrafniveau for overtrædelse af § 25, 1. pkt., og § 30. På denne baggrund finder Erhvervsministeriet det hensigtsmæssigt at fastlægge et sådant normalstrafniveau for § 25, 1. pkt., og § 30 i bemærkningerne til § 255, stk. 5.

§ 25, 1. pkt., vedrører indberetning af oplysninger til Finanstilsynet, jf. § 24, stk. 1, hvoraf det følger, at en udsteder skal offentliggøre og udbrede oplysninger efter kapitel 5 om oplysningspligter for udstedere af omsættelige værdipapirer optaget til handel på regulerede markeder og artikel 17, stk. 1 og 7, i markedsmisbrugsforordningen som vedrører offentliggørelse af intern viden.

§ 30 indeholder en pligt til at offentliggøre ændringer i storaktionærers besiddelser. Med den foreslåede ændring, vil den nye bekendtgørelse komme til at indeholde en mulighed for anvendelse af et administrativt bødeforelæg for overtrædelse af de to nævnte bestemmelser.

2.16.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder, således at der i bemærkningerne til bestemmelsen kan blive tilvejebragt et normalstrafniveau for overtrædelse af § 25, 1. pkt., og § 30.

Der henvises til lovforslagets § 8, nr. 37 samt bemærkninger hertil.

2.17. Basal betalingskonto

2.17.1. Gældende ret

Efter det gældende kapitel 4 i lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, er pengeinstitutter forpligtede til at tilbyde forbrugere en basal betalingskonto. Denne forpligtelse gælder ikke, hvis åbning af en sådan konto vil føre til overtrædelse af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven).

Herudover er pengeinstitutter ikke forpligtet til, at åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren ikke kan påvise en reel interesse i at åbne en basal betalingskonto, hvis forbrugeren allerede har en betalingskonto i Danmark, hvis forbrugeren har udøvet strafbare handlinger mod pengeinstituttet eller forbrugeren har optrådt anstødeligt eller til gene for bankens øvrige kunder eller ansatte.

Reglerne i kapitel 4 gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (»betalingskontodirektivet«).

Pengeinstitutter er i henhold til § 12 i lov om betalingskonti forpligtet til at stille en basal betalingskonto til rådighed vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Forbrugeren kan endvidere pålægges et rimeligt gebyr for manglende efterlevelse af rammeaftalen om en basal betalingskonto.

En basal betalingskonto skal efter betalingskontodirektivet omfatte en række tjenesteydelser, som forbrugeren i ubegrænset omfang skal kunne gøre brug af. Disse tjenesteydelser omfatter bl.a. retten til at indsætte midler på kontoen, hæve kontanter fra betalingskontoen inden for EU/EØS, at foretage betalingstransaktioner med et betalingskort m.v.

Betalingskontodirektivet anfører i artikel 18, stk. 1, i betalingskontodirektivet, at medlemsstaterne skal sikre, at kreditinstitutterne tilbyder de til kontoen tilknyttede tjenesteydelser vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr.

2.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt at nyaffatte § 12 om gebyr for en betalingskonto. Det vurderes, at forpligtelsen efter direktivet ikke klart er afspejlet i den gældende bestemmelse, idet direktivet anfører, at de enkelte tjenesteydelser tilknyttet en basal betalingskonto skal være vederlagsfrie eller rimelige, hvor den gældende § 12 angiver, at den samlede pris for en basal betalingskonto skal være vederlagsfri eller rimelig.

2.17.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at den gældende § 12 i lov om betalingskonti nyaffattes med henblik på en mere direktivkonform implementering af reglerne om gebyr for en basal betalingskonto.

Det foreslås, at pengeinstitutterne skal sikre, at de til en basal betalingskonto tilknyttede tjenesteydelser skal tilbydes vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. I overensstemmelse med den gældende bestemmelse vil pengeinstituttet i tilfælde af forbrugers manglende efterlevelse af rammeaftalen for en basal betalingskonto kunne pålægge forbrugeren et rimeligt gebyr. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr skal der tages hensyn til indkomstniveauet i Danmark, de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves i Danmark for en basal betalingskonto, og pengeinstituttets omkostninger ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere.

Der henvises til lovforslagets § 10 nr. 1 og 2 samt bemærkningerne hertil.

2.18. Bemyndigelse til at fastsætte regler vedrørende ledelsen og styringen i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter

2.18.1. Gældende ret

E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter er i dag underlagt krav om, at virksomhederne skal have effektive former for virksomhedsstyring i medfør af § 25, stk. 1, i lov om betalinger. I bestemmelsen fastsættes en række krav til ledelse og indretning af virksomheden for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, som skal sikre, at virksomheden har effektive former for virksomhedsstyring.

Den gældende § 25 i lov om betalinger gennemfører dele af artikel 11, stk. 2 og 4, og artikel 5, stk. 1, litra e-l i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (2. betalingstjenestedirektiv), jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 157 som fremsat, s. 132.

Bestemmelsen skal læses i sammenhæng med § 10, stk. 1, nr. 7, i lov om betalinger, hvorefter e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have forsvarlige og effektive organisatoriske strukturer, forretningsgange og procedurer, samt § 11, stk. 1, nr. 10-17, om dokumentation for, at kravene er opfyldt.

Det følger af de specielle bemærkninger til § 25, stk. 1, i lov om betalinger, at bestemmelsen har samme ordlyd som § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Sidstnævnte bestemmelse kan derfor anses som vejledende, idet der dog tages hensyn til betalingsinstitutters særlige forhold, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 157 som fremsat, s. 132.

Den gældende § 25 i lov om betalinger indeholder ikke en bemyndigelse for Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler vedrørende ledelsen og styringen i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter.

2.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

De nærmere krav til ledelse og styring i bl.a. pengeinstitutter omfattet af § 71 lov om finansiel virksomhed er i dag fastsat i bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. (ledelsesbekendtgørelsen). Da § 71 i lov om finansiel virksomhed skal anses som vejledende for anvendelsen af § 25 i lov om betalinger, vurderes det hensigtsmæssigt, at nærmere regler omkring kravene i § 25, stk. 1, ligeledes fastsættes i en bekendtgørelse med henblik på at sikre, at reglerne i § 25, stk. 1, i lov om betalinger så vidt muligt anvendes i overensstemmelse med kravene i § 71 i lov om finansiel virksomhed.

Erhvervsministeriet vurderer derfor, at det vil være hensigtsmæssigt at indsætte en hjemmel i § 25, stk. 3, i lov om betalinger, som bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler vedrørende krav til effektiv virksomhedsstyring i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, jf. § 25, stk. 1, i lov om betalinger. I forbindelse med fastsættelsen af de nærmere regler skal der tages hensyn til e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters særlige forhold og karakteristika, herunder at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter i visse tilfælde kan være ganske små virksomheder.

Den europæiske banktilsynsmyndighed (EBA) har udarbejdet retningslinjer for IKT- og sikkerhedsrisikostyring (EBA/GL/2019/04). Retningslinjerne gælder for både pengeinstitutter og e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. For så vidt angår pengeinstitutter bliver retningslinjerne implementeret

i ledelsesbekendtgørelsen. For at sikre en konsistent implementering, der også sikrer lige konkurrencevilkår, vurderes det hensigtsmæssigt, at retningslinjerne ligeledes implementeres i en bekendtgørelse for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter.

2.18.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at Finanstilsynet fremadrettet får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler vedrørende de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe med henblik på at sikre effektiv virksomhedsstyring efter § 25, stk. 1, i lov om betalinger. Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet eksempelvis kunne fastsætte regler vedrørende opgave- og ansvarsfordeling for bestyrelse og direktion i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, regler for intern rapportering og risikostyring og regler for håndtering af interessekonflikter og funktionsadskillelse.

Det forventes i praksis, at Finanstilsynet ved fastsættelse af regler efter § 25, stk. 3, vil tage hensyn til de særlige forhold, der karakteriserer e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, herunder at der tages hensyn til deres størrelse og forretningsmodel.

2.19. Ændring af regler om afgifter for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter

2.19.1. Gældende ret

Efter den gældende bestemmelse i § 148, stk. 1, nr. 1-6, i lov om betalinger betaler virksomheder med tilladelse efter §§ 8, 9, 50 og 51 i lov om betalinger og udenlandske virksomheder med en filial i Danmark en fast årlig afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, der dækker de omkostninger, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden har ved at føre tilsyn med virksomhederne efter lov om betalinger.

Virksomheder med tilladelse som betalingsinstitut efter § 9 i lov om betalinger betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 1, i lov om betalinger årligt 26.820 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Udenlandske virksomheder med tilladelse som betalingsinstitut, der er meddelt i et andet EU- eller EØS-land, med en filial i Danmark, der udbyder betalingstjenester i Danmark efter § 46 i lov om betalinger, betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger årligt 8.940 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomheder med tilladelse som e-pengeinstitut efter § 8 i lov om betalinger betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger årligt 45.880 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester efter § 51 i lov om betalinger betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 4, i lov om betalinger årligt 3.150 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge efter § 50 i lov om betalinger betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger årligt 4.450 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester efter § 60 i lov om betalinger betaler i henhold til § 148, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger årligt 8.560 kr. til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Beløbene i § 148, stk. 1, nr. 1-6, i lov om betalinger er angivet i 2020-niveau og reguleres årligt med de satser for regulering af det generelle pris- og lønindeks med niveauekorrektion, der fastsættes i de successivt offentliggjorte forslag til finanslov.

2.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Bestemmelsen i § 148, stk. 1, i lov om betalinger medfører, at alle e-pengeinstitutter, som har tilladelse efter § 8 i lov om betalinger, betaler den samme årlige afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen uanset størrelse. Tilsvarende betaler alle betalingsinstitutter, som har tilladelse efter § 9 i lov om betalinger, den samme årlige afgift til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen uanset størrelse. Afgiften er højere for e-pengeinstitutter end for betalingsinstitutter, jf. ovenfor. Afgifterne har til formål at dække de omkostninger, som Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmanden har ved at føre tilsyn med virksomhederne efter lov om betalinger.

Det følger i den forbindelse af forarbejderne til lov nr. 641 af 19. maj 2020, hvor afgiftsmodellen blev indført, at ”for det tredje, skal afgiftsmodellen tage afsæt i den afgiftsmodel, der finansierer Finanstilsynets tilsyn efter lov om betalinger”.

Da Finanstilsynets finansieringsmodel for tilsynet med lov om betalinger overgår til differentierede satser for betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter som følge af i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag, findes det hensigtsmæssigt, at Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Forbrugerombudsmandens finansieringsmodel tilsvarende overgår til differentierede satser for disse virksomhedstyper. Forslaget til justering af afgiftssatserne for Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn med lov om betalinger indebærer ikke en stigning i den samlede afgiftssum, men blot en justering i fordelingen inden for særligt betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter med henblik på at indføre proportionalitet.

Det er endvidere Erhvervsministeriets vurdering, at en ændring af afgiftsbestemmelsen kan bidrage til at styrke innovationen på betalingsområdet, da nystartede virksomheder, der i deres opstart typisk gennemfører meget få transaktioner, vil blive pålagt en mindre afgift, end tilfældet er i dag.

2.19.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at nyaffatte § 148, stk. 1, hvorefter modellen for opgørelsen af den afgift, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter betaler til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, baseres på den løbsmæssige værdi af det enkelte instituts samlede gennemførte betalingstransaktioner og betalingsinitieringer tillagt de gennemsnitlige udestående elektroniske penge, hvis der er tale om et e-pengeinstitut.

Forslaget medfører for betalingsinstitutter, at de betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mindre end 250 mio. kr., skal betale en afgift på 8.460 kr. Betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr., skal betale en afgift på 27.060 kr. Endelig skal betalingsinstitutter, der i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår har gennemført betalingstransaktioner for mere end 100 mia. kr., betale en afgift på 169.120 kr.

Forslaget medfører for e-pengeinstitutter, at disse skal betale en afgift på 8.460 kr., når summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr. E-pengeinstituttet skal betale en afgift på 27.060 kr., når summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr. Endelig skal e-pengeinstitutter betale en afgift på 169.120 kr., når summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Forslaget medfører endvidere, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester og virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge fremover skal betale en afgift på 3.750 kr.

Forslaget medfører endelig, at virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester fremover skal betale en afgift på 8.460 kr.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i den samlede afgiftssum, der betales til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, men alene i fordelingen af afgiftssummen.

2.20. Ændring af datahjemmel

2.20.1. Gældende ret

Danmarks Nationalbank har i dag kompetence til at indsamle, bearbejde og offentliggøre statistiske oplysninger inden for dens kompetenceområde, som de indberetningspligtige fysiske og juridiske personer indberetter til Danmarks Nationalbank. Hertil kommer, at Danmarks Nationalbank kan anvende de indsamlede oplysninger, når det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver. Dette gælder

dog ikke for oplysninger om fysiske personer, eftersom oplysningerne er indhentet til statistiske formål.

2.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Danmarks Nationalbank har til opgave at medvirke til at sikre stabile priser, sikre betalinger og et stabilt finansielt system samt varetage udarbejdelse af finansiell statistik indenfor dens kompetenceområde. For at kunne opfylde dens formål udarbejder Danmarks Nationalbank løbende analyser, vurderinger og anbefalinger af dansk økonomi, finansiell stabilitet samt forholdene på kapitalmarkedet og valutamarkedet. Dette arbejde baserer sig i høj grad på oplysninger under den gældende bestemmelse om dataindsamling, der har udarbejdelse af statistik som sit hovedformål. De fortrolige oplysninger er centrale for løsningen af opgaverne i Danmarks Nationalbank, og indhentningen af oplysningerne skal kunne understøtte alle dele af Danmarks Nationalbanks formål. Statistikbegrebet er ikke nærmere defineret ved lov, og anvendelsen af oplysningerne til understøttelse af Danmarks Nationalbanks opgaver, fx i relation til Danmarks Nationalbanks anvendelse af oplysninger om fysiske personer, kan derfor give anledning til fortolkningstvivil.

Den del af arbejdet i Danmarks Nationalbank, der vedrører analyser, vurderinger og anbefalinger anvender fortrolige oplysninger, herunder også oplysninger indhentet til statistiske formål, fra særligt finansielle virksomheder, større ikke-finansielle virksomheder, og virksomheder, der enten forestår handel med og/eller clearing og afvikling af finansielle produkter. Det gælder oplysninger om virksomhedernes finansielle forhold, transaktioner og modparter, herunder deres detaljerede balanceoplysninger og detaljerede oplysninger om de finansielle virksomheders kunder. For de finansielle virksomheder kan det fx være oplysninger om kunders indlån, udlån, pensionshensættelser og betalinger, og for de ikke-finansielle virksomheder kan det fx være oplysninger om deres ejerstruktur, finansiering, investeringer og finansielle modparter.

De fortrolige oplysninger er essentielle for udførelsen af opgaverne i Danmarks Nationalbank og understøttelsen af formålet som centralbank og er et nødvendigt grundlag for de konklusioner og beslutninger, som Danmarks Nationalbank træffer i relation til overvågningen af dansk økonomi, den finansielle stabilitet, herunder kreditrisici, systemiske risici, kapitalmarkedet og valutamarkedet samt udarbejdelsen af finansiell statistik.

Det er på den baggrund nødvendigt at sikre klarhed om, at Danmarks Nationalbank har en hjemmel til at indsamle og anvende oplysninger, der til fulde kan understøtte løsningen af dens opgaver.

2.20.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at præcisere Danmarks Nationalbanks hjemmel til at indsamle fortrolige oplysninger fra de for formålet relevante virksomheder således, at Danmarks Nationalbank kan indsamle de oplysninger, der er nødvendige for at understøtte løsningen af Danmarks Nationalbanks opgaver.

Vurderingen af, hvilke oplysninger, der er nødvendige at indhente fra virksomhederne vil bero på Danmarks Nationalbanks konkrete varetagelse af dens opgaver. Danmarks Nationalbank er tillagt et betydeligt skøn og ansvar ved udøvelsen af dens opgaver.

Der henvises til lovforslagets § 12, nr. 1 samt bemærkninger hertil.

2.21. Gennemførelse af lovbestemt tavshedspligt

2.21.1. Gældende ret

For ansatte i Danmarks Nationalbank gælder den almindelige tavshedspligt for ansatte i den offentlige forvaltning, der følger af forvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014. Det betyder, at tavshedspligten for ansatte mv. i Danmarks Nationalbank følger den generelle lovgivning for ansatte, der virker inden for den offentlige forvaltning. Danmarks Nationalbank har mulighed for at videregive fortrolige statistiske oplysninger til Det Europæiske System af Centralbanker og European Systemic Risk Board. Danmarks Nationalbank kan også videregive fortrolige oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed efter forvaltningslovens regler herom. Det gælder dog ikke for oplysninger, der udelukkende er indsamlet til statistiske formål, der således ikke kan videregives til administrative formål. For medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse i Danmarks Nationalbank følger tavshedspligten af Reglement for Danmarks Nationalbank.

2.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Danmarks Nationalbank er som følge af indsamlingen af fortrolige oplysninger fra bl.a. finansielle virksomheder i besiddelse af fortrolige oplysninger om virksomhederne selv og deres modparter, herunder de finansielle virksomheders kunder. Der kan i nogle tilfælde også være tale om endnu ikke offentliggjorte oplysninger og oplysninger med drifts- og/eller forretningsmæssigt indhold af væsentlig betydning for de enkelte virksomheder. Ligeledes vil der kunne være tale om oplysninger, der er omfattet af bankhemmeligheden, der følger af lov om finansiell virksomhed.

Endvidere kommer Danmarks Nationalbank også i besiddelse af fortrolige oplysninger i forbindelse med dens øvrige opgaver, herunder i relation til fremstillingen af sedler, mønter og kontantforsyningen. Det gælder fx oplysninger om transport af sedler og mønter. Ligeledes gælder det oplysninger, som vedrører fastsættelsen af pengepolitikken og ikke-offentliggjorte analyser og konklusioner i relation til overvågningen af den finansielle stabilitet eller betalingssystemerne.

For at underbygge den tillid, som virksomhederne m.v. kan have til Danmark Nationalbanks behandling af de fortrolige oplysninger bør ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse være underlagt en særlig tavshedspligt vedrørende de fortrolige oplysninger, som Danmarks Nationalbank kommer i besiddelse af ved udførelsen af dens opgaver med bl.a. at sikre stabile priser, sikre betalinger og et stabilt finansielt system samt udarbejdelse af finansiell statistik indenfor dens kompetenceområde. Herved sikres desuden en ensartethed mellem reglerne for tavshedspligten for ansatte i Danmarks Nationalbank samt medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse og Finanstilsynets ansatte.

Det er nødvendigt med et samarbejde mellem myndighederne på områderne for særligt overvågningen af den finansielle stabilitet, hvorfor tavshedspligten ikke bør forhindre, at Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til relevante nationale myndigheder, når det vurderes nødvendigt. Herudover bør fortrolige oplysninger fra Danmarks Nationalbank også kunne videregives til internationale myndigheder, som de fortrolige oplysningerne vurderes nødvendige for, forudsat at disse myndigheder er underlagt en tilsvarende lovbestemt tavshedspligt.

Tavshedspligten bør heller ikke være til hinder for, at Danmarks Nationalbank fortsat kan varetage opgaven med udarbejdelse af finansiell statistik i henhold til samarbejdsaftale med Danmarks Statistik. Også Danmarks Nationalbanks varetagelse af opgaver vedrørende det internationale statistiske samarbejde skal kunne varetages under tavshedspligten dels på baggrund af EU-forordninger eller dels på baggrund af aftaler indgået med de pågældende institutioner.

Oplysninger relateret til administrationen af Danmarks Nationalbank og dennes interne forhold foreslås ikke underlagt særlig tavshedspligt.

2.21.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslaget foreslås det at indføre en lovbestemt tavshedspligt for ansatte og medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse i Danmarks Nationalbank for de fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem udførelsen af deres arbejde med at sikre stabile priser, sikre betalinger og et stabilt finansielt system samt udarbejdelse af finansiell statistik indenfor dens kompetenceområde.

Bestemmelsen er ny og indfører en særlig tavshedspligt for ansatte og medlemmer af repræsentantskab og bestyrelse i Danmarks Nationalbank. Bestemmelsen skal dels beskytte de meget fortrolige oplysninger, som Danmarks Nationalbank er i besiddelse af, herunder oplysninger om de finansielle virksomheders kunder, men også sikre, at Danmarks Nationalbank kan udføre dens opgaver bl.a. gennem tilrettelæggelsen af penge- og valutapolitikken og ved den løbende overvågning af den finansielle stabilitet.

Bestemmelsen ændrer ikke på gældende ret, der sikrer, at den kgl. bankkommisær kan føre tilsyn mv. efter lovens § 7, og som følge heraf kan bede om samtlige oplysninger fra Danmarks Nationalbank.

Forslaget medfører således, at aktindsigtssager på disse områder fremadrettet vil blive behandlet efter offentlighedslovens § 35. Det gælder dog alene fortrolige oplysninger, og hvor de fleste oplysninger allerede i dag er undtaget for aktindsigt efter konkrete bestemmelser i offentlighedsloven. Oplysninger relateret til administrationen af Danmarks Nationalbank og dennes interne forhold er ikke underlagt særlig tavshedspligt. Det samme gælder for oplysninger, der ikke er fortrolige eller allerede er offentligt tilgængelige. Det har den konsekvens, at de almindelige regler om offentlighed derfor fort-

sat vil gælde i disse situationer. Tavshedspligten er heller ikke til hinder for, at Danmarks Nationalbank kan videregive oplysninger, der ikke længere er fortrolige, når fx hverken den enkelte virksomhed, dens modparter eller dens kunder kan identificeres.

Danmarks Nationalbank skal kunne videregive fortrolige oplysninger til andre relevante nationale og internationale myndigheder som et led i deres formål, og det foreslås i forlængelse heraf, at der ind sættes positiv hjemmel hertil. Der er tale om en udtømmende liste.

Der henvises til lovforslagets § 12, nr. 2 samt bemærkninger hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Efter gældende ret er der to forskellige myndigheder, som skal håndtere udbetaling af erstatning i tilfælde af, at et skadesforsikrings selskab, som både udbyder arbejdsulykkesforsikringer og andre forsikringer, som er dækket efter lov om en garantifond for skadesforsikrings selskaber, får trukket sin tilladelse og går konkurs.

Forslaget om, at administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden, når et skadesforsikrings selskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden, har administrative konsekvenser for Garantifonden. Selvom Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fortsat behandler sager om arbejdsulykker, der efter gældende regler i henhold til lov om arbejdsskadesikring skal anmeldes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, vil Garantifonden overtage den administration, som er knyttet til erstatningsudbetalingerne. De administrative konsekvenser for Garantifonden modsvarer af administrative lettelser for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det må forventes, at der overordnet er administrative lettelser ved lovforslaget, da det fremadrettet kun vil være én myndighed, som skal forestå udbetalinger af erstatninger.

Lovforslagets § 4 om ændring af lov om finansiell virksomhed vurderes endvidere at have administrative konsekvenser for Finanstilsynet, idet Finanstilsynet foreslås at føre tilsyn med Garantifonden og Garantifondens formue. Konsekvenserne vurderes dog at være begrænsede, da Finanstilsynet i forvejen fører tilsyn med Garantifondens formue.

Fremadrettet vil Finanstilsynet således blandt andet skulle forholde sig til, hvordan administrationen af arbejdsulykkesforsikringer skal finansieres ud over den eksisterende opgave med at fastsætte bidrag i forbindelse med Fondens overtagelse af bestande, der hidtil har været omfattet af lov om en garantifond for skadesforsikrings selskaber. Med lovforslaget skal Finanstilsynet dermed forholde sig til to forskellige finansieringsmodeller for bidragene til Fonden.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har på nuværende tidspunkt arbejdsulykkesforsikringsbestande under administration, som konsekvens af, at skadesforsikrings selskaber har fået tilbagekaldt deres

tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Der må således forventes implementeringsomkostninger i forbindelse med overdragelse af de rettigheder og forpligtelser, som følger af arbejdsulykkesforsikringsbestandene.

Det forventes, at lovforslagets § 5, nr. 7, og § 6, nr. 4 vil have administrative konsekvenser for det offentlige, da det med forslaget foreslås, at forvaltere af alternative investeringsfonde og danske UCITS skal sende en meddelelse vedrørende præmarkedsføring og ophør af markedsføringsaftaler til Finanstilsynet, som skal behandle meddelelsen. Endvidere skal Finanstilsynet underrette tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater om præmarkedsføring og ophør af markedsføringsaftaler. Lovforslaget medfører dermed yderligere sagsbehandling for Finanstilsynet.

Lovforslaget medfører øgede ressourcer til Finanstilsynet tæt på ét årsværk.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget om overdragelse af forpligtelser i sager der er omfattet af arbejdsskadesikringslovens § 54 fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden forventes at medføre begrænsede udgifter for private arbejdsgivere i forbindelse med selve overflytningen, samt en fremrykning af udgifter til finansiering af udgifter i forbindelse med eventuelle fremtidige situationer, jf. nærmere i de følgende afsnit. Udgifterne er alene begrænsede henset til, at det fortsat er de private arbejdsgivere, som i sidste ende skal finansiere de mulige omkostninger, der kan følge af overtagelsen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand. Forskellen vil være, at Garantifonden delvist finansieres forskudsvist ved oparbejdelsen af Garantifondens formue gennem indbetaling af de løbende bidrag.

Der vil være udgifter i forbindelse med overdragelse af området fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden i form af overdragelse af sager og aktuelle erstatningsforpligtelser, overdragelse af data vedrørende verserende forsikringsforpligtelser samt systemintegration mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings systemer og Garantifondens systemer. Dertil kommer udgifter i forbindelse med, at der skal afklares en række juridiske forhold i forbindelse med flytningen. Isoleret set skønnes der at være en engangsudgift for private arbejdsgivere på mellem 1,5 og 2,5 mio. kr. i forbindelse med overdragelsen af opgaverne fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Denne omkostning dækkes af forsikringsselskaberne i tilknytning til den forhåndsoptælling og efterregulering af beløb til administration og erstatninger efter arbejdsskadesikringslovens §§ 48, 52 og 54, der pågår primo hvert år.

En overdragelse af opgaverne til Garantifonden vil betyde samlet varetagelse af alle udbetalinger af krav fra forsikringstagere og tilskadekomne samt en samlet varetagelse i Garantifonden af alle krav relateret til forsikringer mod konkursboet efter konkursramte forsikringsselskaber, som har haft ret til at tegne forsikring efter arbejdsskadesikringsloven. Det er opgaver, som Garantifonden løser i dag på andre forsikringsområder, og en samling vil forventeligt betyde stordriftsfordele og en ensartet varetagelse af sådanne opgaver på tværs af forsikringsområder. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring

har i 2018 og 2019 haft udgifter til administration af forsikringsforpligtelser efter konkursramte forsikringsselskaber på henholdsvis 4,6 og 3,0 mio. kr., og det må antages, at administrationsudgifterne for Garantifonden i fremtidige sammenlignelige situationer vil blive mindre. Der kan således blive tale om en mindre økonomisk reduktion i udgifterne til behandling af sager efter konkursramte forsikringsselskaber med arbejdsskedeforsikring. Det er imidlertid ikke muligt at beregne den præcise økonomiske lettelse, som dog under alle omstændigheder vurderes at være begrænset.

Der vil desuden være tale om en delvis fremrykning af udgifter til dækning af fremtidige erstatningsforpligtelser for aktuelle forsikringsselskaber med ret til at tegne arbejdsskedeforsikring, og som senere går konkurs. Ved gældende ret dækkes denne type udgifter, i takt med at de opstår, i forbindelse med den forhåndsoptæring og efterregulering af beløb til administration og erstatninger efter arbejdsskadesikringslovens §§ 48, 52 og 54, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring foretager primo hvert år. Udgifterne vil som følge af forslaget blive dækket ved at hæve Garantifondens formue fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr. Det vil indebære, at der er en betalingsmæssig fremrykning, der med stor usikkerhed kan anslås til i størrelsesordenen 200 mio. kr.

Herudover forventes det, at lovforslaget vil have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet, da det med forslaget foreslås, at forvaltere af alternative investeringsfonde skal sende en meddelelse vedrørende præmarkedsføring og ophør af markedsføringsaftaler til Finanstilsynet. Endvidere skal investeringsforvaltningsselskaber indsende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

Den foreslåede ændring til anvendelses område af hvidvaskloven forventes at medføre økonomiske konsekvenser for de virksomheder, der foreslås omfattet af lovforslaget, da de skal leve op til hvidvasklovens krav om kundekendingsprocedure m.v.

Lovforslagets § 12 der indeholder forslag til ændring af lov om Danmarks Nationalbank vurderes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet, da lovforslaget præciserer en allerede eksisterende hjemmel til at indhente oplysninger fra relevante juridiske og fysiske personer. Relevante virksomheder indberetter således allerede i dag en række oplysninger til Danmarks Nationalbank, og de indberetninger ændrer lovforslaget ikke ved. Målgruppen af indberetningspligtige virksomheder udvides dog bl.a. til at omfatte forskellige virksomheder, der har en rolle i betalingsinfrastrukturen. Med lovforslaget kan Danmarks Nationalbank indhente oplysninger fra virksomheder registreret i Det Centrale Virksomhedsregister om virksomhederne selv og relevante oplysninger, som de er i besiddelse af, hvis oplysningerne er nødvendige for varetagelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver. Det gælder særligt oplysninger om virksomhedernes finansielle forhold, transaktioner og modparter, herunder virksomhedernes detaljerede balanceoplysninger og detaljerede oplysninger om de finansielle virksomheders kunder.

4.1. Agil erhvervsrettet regulering

Lovforslaget som helhed vurderes at efterleve de fem principper for agil lovgivning. Lovforslaget muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller, idet lovforslaget ikke forventes at opstille hindringer for f.eks. brug af nye teknologier mv. Lovforslaget er enkelt og formålsbestemt, idet lovforslaget ikke forventes at opstille detaljerede krav, der gør det vanskeligt for virksomhederne at anvende nye teknologier og forretningsmodeller. Lovforslaget er helhedstænkende, idet virksomhederne forventes at kunne anvende allerede eksisterende systemer. Princippet om brugervenlig digitalisering er ikke relevant for lovforslaget, da lovforslaget ikke retter sig mod det offentliges implementering af regulering gennem erhvervsrettede digitale løsninger.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Det vurderes, at lovforslaget ikke medfører miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) og 2011/61/EU (FAIF-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter.

Ved lov nr. 553 af 7. maj 2019, § 1, nr. 59, gennemførtes artikel 60, stk. 3, af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme og om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF (4. hvidvaskdirektiv).

Der var tale om en direktivnær implementering, der er i overensstemmelse med regeringens fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering.

I nærværende lovforslag § 7, nr. 13 foretages en præcisering af bestemmelsen. Præciseringen er ikke af materiel karakter.

Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (omnibusdirektivet).

Lovforslagets § 8, nr. 6 og 17 implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998, om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Desuden bliver der med lovforslaget foretaget de ændringer som er foranlediget af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordning (EU) 2016/1011 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og forordning (EU) 2015/847 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (omnibusforordningen).

Der foretages endvidere en ændring af § 9, stk. 1, i lov om betalingskonti, der implementerer artikel 17, stk. 1, litra b-d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. I samme forbindelse gennemføres direktivets artikel 17, stk. 1, litra a, da man ændrer på den nuværende model for gebyrer for en basal betalingskonto.

Endeligt implementere lovforslaget betragtning 21 i præambelen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen.

8. *Hørte myndigheder og organisationer mv.*

9. *Sammenfattende skema*

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Garantifonden vil overtage en række opgaver fra AES, hvilket vil medføre besparelser for AES.	Garantifonden vil overtage en række opgaver fra AES, hvilket vil medføre udgifter for Garantifonden.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner		Garantifonden vil overtage en række opgaver

		fra AES, hvilket vil medføre udgifter for Garantifonden.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet		De virksomheder, der som følge af lovforslaget vil skulle investere i tilstrækkelig infrastruktur til at kunne leve op til hvidvasklovens krav om kundekendingsprocedure m.v.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		De virksomheder, der som følge af lovforslaget vil blive omfattet af hvidvaskloven vil skulle leve op til hvidvasklovens krav om kundekendingsprocedure m.v. Reglerne om anmeldelse af grænseoverskridende markedsføring vil forårsage mindre økonomiske konsekvenser i forbindelse med, at den grænseoverskridende markedsføring eller ophør af samme vil skulle anmeldes til finanstilsynet. Dette er ligeledes tilfældet for præmarkedsføring. Forslaget til justering af afgiftssatserne for Kon-

		kurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn med lov om betalinger indebærer ikke en stigning i den samlede afgiftssum, men blot en justering i fordelingen inden for særligt betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter med henblik på at indføre proportionalitet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordning (EU) 2016/1011 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og forordning (EU) 2015/847 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (omnibusforordningen).	

	Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS-direktivet) og 2011/61/EU (FAIF-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter. Lovforslaget implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/2177 af 18. december 2019 om ændring af direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter og af direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme (omnibusdirektivet). Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/2175 af 18. december 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 1094/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), forordning (EU) nr. 1095/2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed), forordning (EU) nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter, forordning (EU) 2016/1011 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og forordning (EU) 2015/847 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler (omnibusforordningen). Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer.

Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regule- ring/ Går videre end minimums- krav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden skal yde dækning i henhold til loven, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs.

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadeforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadeforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede, tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer, tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, samt forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.

Det foreslås, at § 1, stk. 2, nyaffattes.

Efter det foreslåede § 1, stk. 2, *nr. 1*, skal Garantifonden yde dækning i henhold til lovens § 5, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark bliver erklæret konkurs.

Efter det foreslåede § 1, stk. 2, *nr. 2*, skal Garantifonden yde dækning i henhold til lovens § 5, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden, jf. § 226, stk. 3, §§ 242 a og 243 i lov om finansiel virksomhed.

Garantifondens dækning af erstatningskrav vil således fremover ikke forudsætte et forsikringsselskabs konkurs, men udvides til også at skulle yde dækning i henhold til lovens § 5, når et forsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvad enten det er et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse, eller et udenlandsk forsikringsselskab, som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 4, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Endvidere er ændringen en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 8, hvor det foreslås, at Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU/EØS-land, som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Endelig er ændringen en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 9, hvor det foreslås, at Finanstilsynet kan beslutte, at Garantifonden skal overtage administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU/EØS-land i forbindelse med, at Finanstilsynet forbyder selskabet at tegne arbejdsulykkesforsikringer i Danmark.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 2. pkt. i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 1, stk. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at erhvervsministeren ved ophør af Garantifonden med finansministerens godkendelse træffer beslutning om anvendelse af Garantifondens formue. Beslutning om anvendelse af Garantifondens formue træffes efter høring af de forsikringsselskaber, der er nævnt i § 1, stk. 2.

Det følger af den gældende § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden skal yde dækning i henhold til loven, når et direkte tegnende skadesforsikringsselskab, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, eller som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, bliver erklæret konkurs.

Det følger af den gældende § 3, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at direkte tegnende skadesforsikringsselskaber, der har fået Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, filialer beliggende i Danmark af direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, og direkte tegnende skadesforsikringsselskaber med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er anmeldt til at drive forsikringsvirksomhed i Danmark via grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, skal være medlem af og yde bidrag til Garantifonden.

Det foreslås, at henvisningen til § 1, stk. 2, i § 1, stk. 4, 2. pkt., ændres til § 3, stk. 1.

Efter gældende ret henvises der til, hvilke forsikringsselskaber Garantifonden skal yde dækning til i tilfælde af konkurs, jf. § 1, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Det findes hensigtsmæssigt, at der i stedet henvises til bestemmelsen om, hvilke selskaber der skal være medlem af og yde bidrag til Garantifonden, jf. § 3, stk. 1, nr. 1-3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, da det findes rimeligt, at kun de selskaber, der har ydet bidrag til Garantifonden, skal høres i forbindelse med beslutning om anvendelse af Garantifondens formue.

Med forslaget skabes der således sammenhæng mellem de forsikringsselskaber, der skal være medlem af og yde bidrag til Garantifonden og de forsikringsselskaber, som erhvervsministeren skal høre i forbindelse med en beslutning om at nedlægge Garantifonden og anvendelse af Garantifondens formue.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 2 og § 4, stk. 1 og 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden for skadesforsikringsselskabers formue skal udgøre mindst 300 mio. kr.

Det følger endvidere af den gældende § 4, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at en forsikringstager, indtil Garantifondens formue udgør 300 mio. kr., ikke kan opsig en forsikringsaftale på grund af en forhøjelse af præmien, som alene anvendes til betaling af bidrag til Garantifonden.

Endelig følger det af den gældende § 4, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at hvis erhvervsministeren udnytter sin hjemmel i loven til at stille krav om en større formue i Garantifonden end 300 mio. kr., finder stk. 1 tilsvarende anvendelse.

Med lov nr. 375 af 1. maj 2018 om ændring af lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber og lov om finansiel virksomhed blev der indført en pligt for forsikringsselskaber med hjemsted i et andet EU/EØS-land, som via filial eller grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed driver forsikringsvirksomhed i Danmark, til at blive medlem af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. I den forbindelse blev der indført et krav om, at hvert nyt medlem af Garantifonden skulle betale et engangsbidrag til Garantifonden på 100.000 kr. i § 3, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af forarbejderne til loven, at erhvervsministeren vil foretage en vurdering af kravet til størrelsen af Garantifondens formue, når de udenlandske forsikringsselskaber, som med loven bliver

medlemmer af Garantifonden, har indbetalt engangsbidraget til Garantifonden, jf. Folketingstidende 2017-18, tillæg A, L 176 som fremsat, side 5.

Det foreslås at ændre kravet til størrelsen af Garantifondens formue fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr. I den forbindelse foreslås det at ændre henvisningen til størrelsen af Garantifondens formue i § 3, stk. 2, og § 4, stk. 1 og 2, fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr.

Kravet til størrelsen af Garantifondens formue foreslås ændret, dels som følge af den øgede risiko for potentielle tab, der følger af udvidelsen af Garantifondens medlemmer i lov nr. 375 af 1. maj 2018, og dels som følge af de øgede omkostninger, der påføres Garantifonden med dette lovforslags § 1, nr. 1, og § 2, nr. 12, hvor Garantifonden overtager de forpligtelser, som et forsikringsselskab har i henhold til lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser, sagsoplysning og stillingtagen til spørgsmål om dækning af behandlingsudgifter og udgifter til hjælpemidler samt udgifter i forbindelse med udbetaling af erstatning og godtgørelse m.v. Endvidere overtager Garantifonden med dette lovforslags § 1, nr. 17, de forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med deres konkurser, og som forsikringsselskaberne havde inden deres konkurser efter lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandlingen af konkrete skadesager, herunder udgifter i forbindelse med udbetaling af erstatning og godtgørelse m.v., som tilsvarende vurderes at øge Garantifondens løbende omkostninger.

Den øgede formue har til formål at sikre, at Garantifonden har tilstrækkelige midler til at kunne foretage de udbetalinger, der er nødvendige som følge af forsikringsselskabers konkurser.

Til nr. 4 (§ 3, stk. 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden for skadesforsikringsselskabers formue skal udgøre mindst 300 mio. kr.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 3, stk. 2, 2. pkt., at mindst 200 mio. kr. af Fondens formue udgøres af bidrag fra forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikringer.

Bestemmelsen skal sikre, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer dækker de udgifter, som er forbundet med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers administration af arbejdsulykkesforsikringer.

Finanstilsynet fastsætter de nærmere regler om forsikringsselskabernes bidrag til Garantifonden og om, hvilke typer af forsikringer der er omfattet af bidragspligten, jf. § 3, stk. 9, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Finanstilsynet har benyttet bemyndigelsen til at udstede bekendtgørelse nr. 1437 af 5. december 2018 om bidrag til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 2, nr. 3, hvor det foreslås at ændre kravet til Garantifondens formue fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 4, 2. pkt. i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 4, 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at forsikringsselskabernes bidrag udgøres af summen af et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. police inden for forbrugerforsikringer, jf. stk. 9.

Det foreslås, at 2. pkt. i § 3, stk. 4, ophæves.

Ophævelsen er en konsekvens af dette lovforslags § 2, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning i tilfælde af, at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Arbejdsulykkesforsikringer er ikke forbrugerforsikringer. Det følger af § 48 i lov om arbejdsskadesikring, at arbejdsgivere har sikringspligt efter loven. Flere personer (arbejdstagere) er derfor som udgangspunkt sikrede under samme police. Eftersom der er et stort antal sikrede under én arbejdsulykkesforsikring, der som udgangspunkt indebærer væsentlig højere præmier end forbrugerforsikringer, findes det hensigtsmæssigt at der skelnes på beregningsgrundlaget for bidraget til Garantifonden på henholdsvis arbejdsulykkesforsikringer og øvrige forsikringer dækket under Garantifonden. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Finanstilsynet fastsætter de nærmere regler om forsikringsselskabernes bidrag til Garantifonden og om, hvilke typer af forsikringer der er omfattet af bidragspligten, jf. § 3, stk. 9, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Finanstilsynet har udnyttet bemyndigelsen til at udstede bekendtgørelse nr. 1437 af 5. december 2018 om bidrag til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Ophævelsen skal desuden ses i sammenhæng med dette lovforslags § 2, nr. 7, hvor det foreslås, at Finanstilsynet ved fastsættelse af de beløb, som forsikringsselskaberne skal betale bidrag til Garantifonden på baggrund af, skal tage højde for, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers administration af arbejdsulykkesforsikringer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 5, 1. pkt. i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 5, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. police, som forsikringselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Fonden.

Det foreslås i § 3, stk. 5, 1. pkt., at »pr. police« udgår.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 5, hvorefter 2. pkt. i § 3, stk. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, foreslås ophævet, idet forsikringselskabernes bidrag ikke længere skal udgøres af summen af et af Finanstilsynet årligt fastsat beløb pr. police inden for forbrugerforsikringer. Finanstilsynet skal i stedet tage højde for forskellen mellem arbejdsulykkesforsikringspolicer og andre policer ved sin stillingtagen til beregning og opkrævning af de løbende bidrag, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 3, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at Finanstilsynet meddeler en gang om året størrelsen af det beløb pr. police, som forsikringselskaberne skal anvende ved beregning af bidrag til Garantifonden. Finanstilsynet skal offentliggøre meddelelsen, senest 6 måneder før at forsikringselskaberne skal indbetale bidrag til Garantifonden.

Det foreslås, at der i § 3, stk. 5, indsættes et nyt 2. pkt., hvorefter Finanstilsynet ved fastsættelse af beløbet skal tage højde for, at de forsikringselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang dækker de udgifter, som er forbundet med Garantifondens administration af arbejdsulykkesforsikringer.

En arbejdsulykkesforsikring tegnes af arbejdsgiver til dækning af arbejdstagers ulykker. En arbejdsulykkesforsikringspolice kan have et stort antal sikrede, hvorfor præmien og eventuelle erstatningsudbetalinger er tilsvarende høje. Efter gældende ret ydes der bidrag til Garantifonden fra udvalgte forbrugerforsikringer, hvor der som udgangspunkt maksimalt er op til én husstand dækket pr. police, hvorfor præmierne og de eventuelle erstatningsudbetalinger som udgangspunkt er tilsvarende lavere end for arbejdsulykkesforsikringspolicer. Samtidig findes det ikke rimeligt, hvis forbrugerforsikringer skal betale for en arbejdsulykkesforsikringsbestand, der er overtaget af Garantifonden. Dette skaber behov for en adskillelse af formen for beregning og opkrævning af bidrag på henholdsvis arbejdsulykkesforsikringspolicer og andre policer, der skal betale til Garantifonden.

Med tilføjelsen af det nye 2. pkt. skal Finanstilsynet derfor i videst muligt omfang tage højde for forskellen mellem arbejdsulykkesforsikringspolicer og andre policer, der skal betale til Garantifonden, ved sin stillingtagen til beregning og opkrævning af de løbende bidrag.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 2, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning i tilfælde af, at et forsikringselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Ændringen skal desuden ses i sammenhæng med dette lovforslags § 1, nr. 3, hvor det foreslås at hæve kravet til Garantifondens formue fra 300 mio. kr. til 500 mio. kr.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 3, stk. 11 i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber)

Det følger af den gældende § 3, stk. 11, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at Erhvervsministeren kan tillade, at Garantifonden i en periode ikke opfylder kravet i stk. 2 til størrelsen af Garantifondens formue. Garantifonden skal i anmodningen til erhvervsministeren bl.a. redegøre for grundene til, at Garantifonden enten ikke overholder kravet til størrelsen af Garantifondens formue eller forventer ikke at kunne overholde kravet til størrelsen af Garantifondens formue. Garantifonden skal i redegørelsen angive et begrundet skøn over, hvilket beløb Garantifondens formue forventes at falde til, og i hvor lang en periode Garantifonden forventer, at formuen vil være under kravet fastsat i loven. Garantifonden skal endvidere redegøre for eventuelle tabsreducerende foranstaltninger, som Garantifondens bestyrelse har iværksat for at sikre Garantifondens formue. Dette vil være særlig relevant i en situation, hvor faldet i Garantifondens formue skyldes markedsudsving, der har en negativ indvirkning på Fondens investeringsaktiver. Erhvervsministeren kan bede om alle de oplysninger, som vurderes relevante og nødvendige for behandlingen af Garantifondens anmodning.

Erhvervsministeren kan give tilladelse til, at Garantifonden i en periode ikke opfylder kravet til størrelsen af Garantifondens formue, hvis det f.eks. skyldes midlertidige likviditetsforskydninger, hvor Garantifonden kan godtgøre nære fremtidige betalingsstrømme, der igen vil få Garantifondens formue op på det niveau, som loven foreskriver. Det kan være en situation, hvor Garantifonden har foretaget udbetaling af større erstatningsbeløb til forsikringstagere og sikrede i forbindelse med et forsikringselskabs konkurs, inden Garantifonden har fået udbetalt beløb fra forsikringselskabets konkursbo eller dets genforsikringselskaber. Det kan også være tilfældet, hvor Garantifonden har anlagt en sag mod et forsikringselskabs konkursbo for at få anerkendt krav for udbetalte erstatninger i forbindelse med et forsikringselskabs konkurs.

Tilladelsen kan meddeles for et halvt år med mulighed for forlængelse, hvis Garantifonden fortsat kan sandsynliggøre fremtidige indtægter, der gør, at Garantifonden igen kan opfylde lovens krav til størrelsen af Garantifondens formue. Tilladelsen bør samlet ikke udstrække sig til mere end to år, medmindre særlige grunde taler herfor.

Endvidere kan tilladelsen som udgangspunkt være betinget af, at Garantifondens formue ikke falder med mere end 50 mio. kr. i forhold til kravet til størrelsen af Garantifondens formue. I det tilfælde vil Finanstilsynet iværksætte opkrævning af bidrag til Garantifonden med henblik på at genetablere Garantifondens formue.

Det foreslås i § 3, stk. 11, at tilføje efter »Fondens Formue« », uden at Finanstilsynet samtidig meddeler, at der skal opkræves bidrag til Fonden, jf. stk. 5.«.

Ændringen er en præcisering af gældende ret, hvorefter Garantifonden ikke skal have Erhvervsministerens tilladelse til ikke at efterleve kravet til Garantifondens formue, såfremt Finanstilsynet har iværksat opkrævning af bidrag til Garantifonden. Den gældende formulering har givet anledning til tvivl om, hvorvidt Garantifonden i alle tilfælde, hvor den ikke lever op til kravet om formuens størrelse, skal have Erhvervsministerens tilladelse. Dette er imidlertid ikke tilfældet. Bestemmelsen retter sig mod situationer, hvor mindstekravet til formuens størrelse kan genetaberes som følge af kapitalindtægter hidrørende fra Garantifondens formue inden for en kort årrække, som udgangspunkt maksimum to år.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 5, stk. 1 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, 1. pkt. i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til et antal nærmere angivne personer.

Det foreslås i § 5, stk. 1, 1. pkt., at »der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs« udgår.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning i tilfælde af, at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden. Garantifondens dækning af erstatningskrav vil således fremover ikke forudsætte et forsikringsselskabs konkurs.

Til nr. 10 (§ 5, stk. 1, nr. 5 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 4, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, samt.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 4, at »samt« udgår.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 12, hvorefter der indsættes nye numre.

Til nr. 11 (§ 5, stk. 1, nr. 5 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.

Det foreslås i § 5, stk. 1, nr. 5, at ændre »sikrede.« til: »sikrede,«.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 12, hvorefter der indsættes nye numre.

Til nr. 12 (§ 5, stk. 1 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der følger af et skadesforsikringsselskabs konkurs, til forsikringstagere med privatforsikringer (forbrugerforsikringer) og de sikrede, tredjemænd, der er sikret mod person- eller tingsskade ifølge motoransvarsforsikringer, tredjemænd, der er sikret mod personskade ifølge øvrige ansvarsforsikringer, forsikringstagere og de sikrede under kollektive forsikringer, i det omfang en forsikring efter sin art svarer til de omfattede individuelle forsikringer, samt forsikringstagere med bygningsbrandforsikringer uanset type af ejendom og de sikrede.

Det foreslås i § 5, stk. 1, at indsætte et nyt nr. 6, hvorefter sikrede i henhold til byggeskadeforsikringer inkluderes i opstillingen af dækkede efter § 5, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, nr. 6 medfører at byggeskadeforsikringer vil være omfattet af Garantifondens dækningsområde.

For byggeskadeforsikringer gør det sig særligt gældende, at det er den udførende entreprenør af nybyggeri eller væsentlig ombygning af eksisterende byggeri til beboelse, som skal tegne forsikringen, hvorimod den sikrede under byggeskadeforsikringen er bygningsejeren. Der er således ikke tale om en forbrugerforsikring efter den gældende bestemmelse i § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i § 5, stk. 1, at indsætte et nyt nr. 7, hvorefter sikrede i henhold til arbejdsulykkesforsikringer inkluderes i opstillingen af dækkede efter § 5, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1 nr. 7 medfører, at arbejdsulykkesforsikringer vil være omfattet af Garantifondens dækningsområde.

Den foreslåede tilføjelse af § 5, stk. 1, nr. 7, er en konsekvens af dette lovforslags § 2, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning i tilfælde af, at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulyk-

kesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 (§ 5 i lov om en garantifond for arbejdsskadesforsikringselskaber)

Det følger af den gældende § 54, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring overtager de forpligtelser, som det forsikringsselskab, der af Finanstilsynet har fået inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, har efter denne lov, for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59. Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring kan overlade den behandling, der er nævnt i 1. pkt., til et forsikringsselskab, der har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring.

Det foreslås, at der i § 5 indsættes et nyt *stk. 2*, der fastslår, at når Garantifonden tager et forsikrings-selskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, overtager Garantifonden de ret-tigheder og forpligtelser, som forsikringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring.

Rettighederne og forpligtelserne omfatter behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 i lov om arbejdsskadesikring og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59 i lov om arbejdsskadesikring.

Ændringen viderefører retstilstanden med den forskel, at de rettigheder og forpligtelser, som forsik-ringsselskabet har i henhold til lov om arbejdsskadesikring for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, overgår til Garantifonden i stedet for Arbejdsmarkedets Erhvervs-sikring.

Ændringen er en konsekvens af, at det med lovforslaget foreslås, at pligten til at tage en arbejdsulyk-kesforsikringsbestand under administration, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilla-delse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervs-sik-ring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 (§ 5, stk. 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at kurator eller Garantifon-den har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne.

Det foreslås, at § 5, *stk. 2*, der bliver *stk. 3*, nyaffattes.

Det foreslås i *stk. 3*, at Garantifonden dækker erstatningskrav, der er opstået senest 4 uger efter, at kurator eller Garantifonden har givet meddelelse om forsikringsselskabets konkurs til fordringshaverne, eller Finanstilsynet har offentliggjort en meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden.

I forhold til arbejdsulykker anses et erstatningskrav for opstået på tidspunktet for arbejdsulykkens indtræden. Det gælder uanset, om arbejdsulykken først anmeldes på et senere tidspunkt.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at den gældende 4 ugers frist for dækning af erstatningskrav efter meddelelse om et forsikringsselskabs konkurs ligeledes gælder i tilfælde af, at Finanstilsynet har afgivet meddelelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden, jf. lovforslagets § 1, nr. 28. Bestemmelsen vil indebære, at der kan være to forskellige begyndelsestidspunkter for fristen på 4 uger. I forhold til dækning af erstatningskrav under arbejdsulykkesforsikringsbestanden, vil det være det tidligste af disse to tidspunkter, som gælder for beregningen af 4 ugers fristen.

Bestemmelsen er en konsekvens af, at dækning af erstatningskrav i forbindelse med overtagelse af administrationen af arbejdsulykkesforsikringer, når et skadesforsikringsselskab får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Hermed sikres en samlet og koordineret indsats over for forsikringstagere og sikrede, når et skadesforsikringsselskab går konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Ændringen er således en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 4, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (§ 5, stk. 3 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at uanset stk. 2 dækker Garantifonden erstatningskrav i henhold til en ejerskifteforsikring, en byggeskadesforsikring og en sælgeransvarsforsikring i hele forsikringens løbetid. Endvidere dækker Garantifonden erstatningskrav i henhold til en forsikring, der er tegnet hos et forsikringsselskab, som Finanstilsynet har meddelt forbud efter § 14, stk. 3, når forsikringen var i kraft på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 2, i § 5, *stk. 3*, som bliver *stk. 4*, ændres til *stk. 3*.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 13, om et nyt stykke efter stk. 2 og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 16 (§ 5, stk. 5 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 5, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Forsikringstagerne kan ikke gøre krav gældende mod et forsikringsselskabs konkursbo for selvriskoen på 1.000 kr., jf. stk. 4.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 4, i § 5, stk. 5, som bliver stk. 6, ændres til stk. 5.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 13, om et nyt stykke efter stk. 2 og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 17 (§ 5, stk. 6 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 5, stk. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at Garantifonden ikke dækker præmier på ejerskifteforsikringer, byggeskadeforsikringer og sælgeransvarsforsikringer, jf. stk. 3.

Det foreslås i § 5, stk. 6, der bliver stk. 7, at ændre »og sælgeransvarsforsikringer, jf. stk. 3« til: », sælgeransvarsforsikringer og arbejdsulykkesforsikringer, jf. stk. 4.«

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning i tilfælde af, at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Garantifonden, og en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 13, om et nyt stykke efter stk. 2.

Til nr. 18 (§ 5 b i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter den gældende bestemmelse i § 54, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring overtager Arbejdsmarkedets Erhvervssikring et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager en arbejdsulykkesforsikringsbestand efter den gældende § 54, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, indtræder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i alle de rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringstagerne og de forsikrede arbejdstagere, som det konkursramte forsikringsselskab havde i tilknytning til arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dækker alle udækkede erstatningskrav vedrørende skader, der er indtrådt før Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen, jf. § 250, stk. 2, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed,

og som sker indtil 4 uger efter, at forsikringsselskabet, likvidator eller kurator har orienteret forsikringstagerne om, at forsikringsselskabet ikke længere har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring.

Den foreslåede nye bestemmelse i § 5 c i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber indeholder regler om Garantifondens overtagelse af de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i *stk. 1*, at Garantifonden overtager de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og som et selskab havde inden inddragelsen af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed efter lov om arbejdsskadesikring.

Rettighederne og forpligtelserne omfatter behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter § 15 i lov om arbejdsskadesikring og betaling for udgifter efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59 i lov om arbejdsskadesikring.

Bestemmelsen vil indebære, at Garantifonden overtager administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved lovens ikrafttræden har under administration som følge af, at Finanstilsynet har tilbagekaldt et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed inden lovens ikrafttræden. Garantifonden indtræder således i de rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget fra forsikringsselskaber i forbindelse med Finanstilsynets inddragelse af forsikringsselskabers tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen er en konsekvens af, at det med lovforslaget foreslås, at pligten til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når et skadesforsikringsselskab får tilbagekaldt sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at Garantifonden indtræder i de rettigheder, forpligtelser, aftaler og krav, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har over for de konkursboer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har varetaget administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Bestemmelsen vil indebære, at Garantifonden eksempelvis indtræder i aftaler om garantistillelser eller overtager retlige tvister, som relaterer sig til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings varetagelse af administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at Garantifonden indtræder på samme vis i og overtager udeståender, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har med konkursboet eller øvrige parter som følge af varetagelsen af administrationen af et selskab.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at der ikke i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efterlades udeståender, som knytter sig til de rettigheder, forpligtelser, aftaler og krav, som Garantifonden skal overtage efter det foreslåede *stk. 2, 1. pkt.* Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2, 2. pkt.* omfatter ligeledes eventuelle udeståender med øvrige parter.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at Garantifonden anvender den dividende, som Garantifonden modtager fra konkursboerne, jf. *stk. 2*, til at refundere de beløb, som forsikringsselskaber har betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestandene.

På tidspunktet for fremsættelse af lovforslaget, har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring flere arbejdsulykkesforsikringsbestande under administration. De konkursramte selskaber, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget arbejdsulykkesforsikringsbestandene fra, er endnu ikke afsluttet på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse. Der må således forventes dividende på et senere tidspunkt. Da gældende ret indebærer, at forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, har lagt ud for udgifterne forbundet med Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings overtagelse af det konkursramte selskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand, jf. § 54, *stk. 5*, jf. § 48, *stk. 6, 3. og 4. pkt.*, i lov om arbejdsskadesikring, skal Garantifonden anvende den dividende, som Garantifonden modtager fra konkursboerne til at dække forsikringsselskabernes udlæg.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis dividenden ikke er tilstrækkelig til at dække forsikringsselskabernes fulde krav, fordeler Garantifonden dividenden forholdsmæssigt år for år, så de beløb, der er betalt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring det tidligste år inden bestandens overdragelse, dækkes først, indtil dividenden er fordelt.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at de forsikringsselskaber, der har bidraget mest til finansieringen af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings administration af arbejdsulykkesforsikringsbestandene, tildeles flest midler fra konkursboerne, når enten Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Garantifonden modtager dividende i forbindelse med afslutningen af konkursboerne.

Der henvises i øvrigt til *pkt. 2.1* i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 19 (§ 6, stk. 1, 2. pkt. i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter den gældende § 6, *stk. 1, 2. pkt.*, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, skal erstatningskrav i henhold til § 5, *stk. 3*, eller § 5 b anmeldes til Garantifonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør.

Det foreslås, at henvisningen til *stk. 3, i § 6, stk. 1, 2. pkt.*, ændres til *stk. 4*.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 13, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 5 og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 20 (§ 6 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af § 6, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at krav, der ønskes dækket af Garantifonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringsselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Garantifonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse. Krav, som er anmeldt til det selskab, der er erklæret konkurs, inden konkursdekretets afsigelse, anses for anmeldt til Garantifonden.

Det foreslås, at der efter stk. 1 indsættes nyt *stk. 2*, hvorefter reglerne i kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring om anmeldelse, sagsbehandling og forældelse finder anvendelse på anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke.

Det vil således fortsat være Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, der forestår behandlingen af sager om arbejdsulykker, der efter de gældende regler i lov om arbejdsskadesikring, skal anmeldes til Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, selvom det med lovforslaget vil være Garantifonden, som skal betale erstatningen i tilfælde af en arbejdsulykkesforsikringsvirksomheds konkurs.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 21 (§ 6, stk. 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 6, stk. 1, 1.pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at erstatningskrav i henhold til § 5, der ønskes dækket af Garantifonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringsselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Garantifonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse. Erstatningskrav i henhold til § 5, stk. 3, skal dog anmeldes til Garantifonden senest 6 måneder efter forsikringens ophør. Erstatningskrav, som er anmeldt til det selskab, der er erklæret konkurs, inden konkursdekretets afsigelse, anses for anmeldt til Garantifonden.

Det følger af den gældende § 6, stk. 2, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at 6-måneders fristen ikke gælder, hvis den dækningsberettigede har været ude af stand til at gøre sit krav gældende. Det vil sige, hvis den dækningsberettigede uforskyldt ikke har kunnet påberåbe sig sin ret. Dette kan for eksempel være tilfældet, hvis vedkommende på grund af alvorlig personskade ikke har været i stand til at agere inden for tidsfristen. Manglende avis læsning eller længerevarende ferier i udlandet vil ikke være tilstrækkeligt til at påberåbe sig bestemmelsen.

Dog finder forældelseslovens forældelsesregler anvendelse med de undtagelser, der følger af forsikringsaftalelovens § 29, for forsikringer, der ikke er arbejdsskadesforsikringer.

Det foreslås i § 6, *stk. 2*, der bliver til *stk. 3*, at indsætte »og 2 efter *stk. 1*«.

Den foreslåede bestemmelse medfører at reglerne i kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring om anmeldelse, sagsbehandling og forældelse finder anvendelse på anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 1, nr. 19, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22 (§ 6, stk. 1, 3. pkt. i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter den gældende § 6 a, stk. 1, 3. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, finder § 6, stk. 2, ikke anvendelse for anmeldelser i henhold til 1. og 2. pkt.

Det foreslås, at henvisningen til stk. 2, i § 6 a, stk. 1, 3. pkt., ændres til stk. 3.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 20, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 6, hvorefter stk. 2 bliver stk. 3, og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 23 (§ 7, stk. 1, 1. pkt. i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 7, stk. 1, 1. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at udbetalinger fra Garantifonden skal finde sted snarest muligt og senest 3 måneder efter anmeldelse af kravet. Garantifonden forudsættes således at være i stand til at foretage en vurdering af det anmeldte krav indenfor maksimalt 3 måneder. Bestemmelsen skal sikre skadelidte personer hurtig behandling af anmeldte krav.

Efter gældende ret sker erstatningsudbetalinger under arbejdsulykkesforsikringer fra Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring i tilfælde af, at et forsikringsselskab, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, får tilbagekaldt sin tilladelse, jf. § 54 i lov om arbejdsskadessikring.

Det foreslås i § 7, stk. 1, 1. pkt., at indsætte »jf. dog stk. 2 efter »kravet«.

Forslaget skal ses i sammenhæng med § 1, nr. 24, hvor der i § 7, stk. 2, bliver indført en undtagelse til 3-måneders fristen for Garantifondens udbetaling af erstatning efter stk. 1, når et erstatningskrav udspringer af en arbejdsulykkesforsikring. Udbetaling af erstatning under arbejdsulykkesforsikringer vil fremadrettet ske fra Garantifonden under iagttagelse af reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24 (§ 7, stk. 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Efter gældende ret sker erstatningsudbetalinger under arbejdsulykkesforsikringer i tilfælde af en arbejdsulykkesforsikringsvirksomheds tilbagekaldelse af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 54, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring.

Det foreslås at indsætte § 7, stk. 2, hvorefter at udbetalinger fra Garantifonden vedrørende arbejdsulykkesforsikringer sker efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

Der er således tale om en delvis videreførelse af gældende ret, hvor ændringen vil indebære, at det fremadrettet vil være Fonden, der udbetaler erstatningen i stedet for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 25 (§ 8, stk. 1, nr. 2 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 1, nr. 2, at Finanstilsynet straks efter afsigelse af konkursdekret skal indrykke meddelelse om forsikringsdækningens ophør i dagspressen, jf. dog § 5, stk. 3.

Det følger af den gældende § 5, stk. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at uanset stk. 2 dækker Garantifonden erstatningskrav i henhold til en ejerskifteforsikring, en byggeskadesforsikring og en sælgeransvarsforsikring i hele forsikringens løbetid. Endvidere dækker Garantifonden erstatningskrav i henhold til en forsikring, der er tegnet hos et forsikringsselskab, som Finanstilsynet har meddelt forbud efter § 14, stk. 3, når forsikringen var i kraft på tidspunktet for Finanstilsynets afgørelse.

Det foreslås, at henvisningen til § 5, stk. 3, i § 8, stk. 1, nr. 2, ændres til § 5, stk. 4.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 13, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 5, hvilket bevirker, at stk. 2-7 herefter bliver stk. 3-8.

Ændringen er af lovteknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 26 (§ 8, stk. 1, nr. 4 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 1, nr. 4, at Finanstilsynet straks efter afsigelse af konkursdekret skal indrykke meddelelse om anmeldelse af erstatningskrav, som er omfattet af den gældende § 5 i lov om en garantifond, til Fonden, jf. § 6, stk. 1, og hvortil anmeldelse kan ske i dagspressen.

Det foreslås, at der i § 8, stk. 1, nr. 4, også henvises til den foreslåede § 6, stk. 2, således at Finanstilsynet straks efter konkursdekretets afsigelse ligeledes i dagspressen skal indrykke meddelelse om anmeldelse af erstatningskrav under en arbejdsulykkesforsikring til Fonden.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet, i forbindelse med Finanstilsynets orientering til offentligheden om tilbagekaldelsen af et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, skal gøre opmærksom på, at anmeldelse af arbejdsskader fortsat skal ske efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 20, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2, i § 6.

Til nr. 27 (§ 8, stk. 2, nr. 1 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 2, nr. 1, at kurator i den meddelelse, som sendes til fordringshaverne i henhold til konkurslovens § 124, stk. 1, skal oplyse forsikringstagere og skadelidte om, at Garantifonden vil tilbagebetale præmie, undtagen i tilfælde, hvor der er tegnet ejerskifteforsikringer, byggeskadeforsikringer og sælgeransvarsforsikringer, jf. § 5, stk. 6, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i § 8, stk. 2, nr. 1, at henvisningen til § 5, stk. 6, ændres til § 5, stk. 7.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 2, nr. 13, hvorefter der indsættes et nyt stk. 2 i § 5, hvorefter stk. 2-7 bliver til stk. 3-8.

Ændringen er af lovteknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer.

Til nr. 28 (§ 8, stk. 2, nr. 3 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 2, nr. 3, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at kurator i den meddelelse, som sendes til fordringshaverne i henhold til konkurslovens § 124, stk. 1, skal oplyse forsikringstagere og skadelidte om, at anmeldelse af erstatningskrav skal ske i overensstemmelse med den gældende § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det følger af den gældende § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt., i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at krav, der ønskes dækket af Fonden, og som ikke er anmeldt til det forsikringsselskab, der er erklæret konkurs, skal anmeldes til Garantifonden snarest muligt og senest 6 måneder efter konkursdekretets afsigelse.

Det foreslås, at der i § 8, stk. 2, nr. 3 indsættes »og stk. 2« efter § 6, stk. 1, 1. og 2. pkt.

Det forslåede medfører at kurator i den meddelelse, som sendes til fordringshaverne i henhold til konkurslovens § 124, stk. 1, skal oplyse forsikringstagere og skadelidte om, at anmeldelse af erstatningskrav under en arbejdsulykkesforsikring skal ske i overensstemmelse med reglerne i lov om en arbejdsskadesikring.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 20, hvorefter de gældende regler i kapitel 7 i lov om arbejdsskadesikring om anmeldelse, sagsbehandling og forældelse også finder anvendelse på anmeldelse af erstatningskrav efter en arbejdsulykke.

Til nr. 29 (§ 8 i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber)

Det følger af den gældende § 8, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, at Finanstilsynet har pligt til straks efter afsigelse af konkursdekret at indrykke meddelelse i dagspressen om forsikringselskabets konkurs, forsikringsdækningens ophør, nyttegning af lovpligtige forsikringer og forsikringer, der som bygningsbrandforsikringer kan sidestilles hermed samt om anmeldelse af krav til garantiordningen.

Finanstilsynets pligt skal ses på baggrund af de særlige forhold, der gør sig gældende for skadesforsikring. På den ene side er det ikke alle selskabets kunder, der kan tænkes at få krav mod Fonden, jf. bestemmelsen i § 5. På den anden er det ikke alle, der kan tænkes at få et krav mod Fonden, der er kunder i det konkursramte selskab, idet Garantifonden også dækker skadelidte tredjemænd. Det er derfor nødvendigt, at der sker tydelig meddelelse til offentligheden om konkursen. Der vil for alle lovpligtige forsikringer være pligt til at tegne en ny forsikring til erstatning for den, som oprindeligt var tegnet i det konkursramte selskab. Derfor pålægges Finanstilsynet at oplyse om nyttegning af lovpligtige forsikringer og forsikringer, der kan sidestilles hermed. Som eksempel på sidstnævnte kan anføres, at tegning af visse forsikringer kan være en forudsætning for at realkreditbelåne fast ejendom. Finanstilsynet har endvidere pligt til samtidigt at offentliggøre, hvorledes krav skal anmeldes til Fonden.

Det foreslås i § 8, stk. 4, at stk. 1 med de fornødne tilpasninger finder anvendelse ved beslutning om, at et forsikringselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden.

Bestemmelsen medfører, at den gældende regel i § 8, stk. 1, også vil gælde ved Finanstilsynets beslutning om, at et selskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration med de fornødne tilpasninger.

Det gør sig særligt gældende for arbejdsulykkesforsikringer, at bestanden af arbejdsulykkesforsikringer overtages på tidspunktet for Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Dette adskiller sig fra andre forsikringer, hvor forsikringsbestanden som udgangspunkt tages under administration af Garantifonden på tidspunktet for selskabets konkurs.

Finanstilsynets pligt til indrykke meddelelse efter den gældende § 8, stk. 1, vil således, for så vidt angår arbejdsulykkesforsikringer, allerede indtræde på tidspunktet for Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Dette vil blandt andet lade sig afspejle i § 8, stk. 1, nr. 1, hvorefter der ikke skal oplyses om forsikringselskabets konkurs, men i stedet om,

at Finanstilsynet har tilbagekaldt forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Bestemmelsen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvorefter Garantifonden også skal yde dækning i tilfælde af, at et forsikringsselskab, som tegner arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og Finanstilsynet har truffet beslutning om, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal tages under administration af Fonden.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30 (§ 12, stk. 1 i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 12, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at bestyrelsen antager fornøden medhjælp og inden 3 måneder efter et kalenderårs udløb afgiver regnskab for det forløbne år med beretning om Garantifondens virksomhed til Finanstilsynet.

Ved lovforslagets § 1, nr. 28, foreslås det at forlænge tidsfristen en måned for afgivelse af regnskab til Finanstilsynet fra »inden 3 måneder« efter et kalenderårs udløb til »senest 4 måneder« efter et kalenderårs udløb.

Det foreslås således i § 12, stk. 1, at inden 3 måneder ændres til senest 4 måneder.

Dette medfører, at bestyrelsen senest afgiver beretning om Garantifondens virksomhed til Finanstilsynet 4 måneder efter et kalenderårs udløb afgiver regnskab for det forløbne år.

Ændringen medfører, at afgivelse af Garantifondens regnskab følger fristen for finansielle virksomheders indsendelse af årsrapport til Finanstilsynet, jf. § 195, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 31 (§ 12, stk. 1, 2. pkt. i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber)

Det følger af den gældende § 12, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, at bestyrelsen antager fornøden medhjælp og inden 3 måneder efter et kalenderårs udløb afgiver regnskab for det forløbne år med beretning om Fondens virksomhed til Finanstilsynet.

Ved lovforslagets § 1, nr. 31, foreslås det at indsætte et 2. pkt. i § 12, stk. 1.

Det foreslås i § 12, stk. 1, 2. pkt., at Garantifonden i regnskabet skal redegøre særskilt for administrationen af eventuelle arbejdsulykkesforsikringsbestande.

Bestemmelsen vil indebære, at Garantifonden i årsregnskabets beretning skal redegøre for administrationen af de arbejdsulykkesforsikringsbestande, som Garantifonden har under administration.

Finanstilsynet anvender allerede efter gældende ret Fondens årsregnskab til at fastsætte bidragsatsen til indbetalinger til Fondens formue. Da lovforslagets § 1, nr. 7, vil indebære, at de forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer, i videst muligt omfang skal dække de udgifter, som er forbundet med Fondens administration af arbejdsulykkesforsikringer, vil det være nødvendigt, at Garantifonden i sit årsregnskab redegør særskilt for administrationen af eventuelle arbejdsulykkesforsikringsbestande.

Bestemmelsen er en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 4, som vil indebære, at administrationen af arbejdsulykkesforsikringer overgår fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 33 i lov om arbejdsskadesforsikring)

Den gældende bestemmelse i § 33 i lov om arbejdsskadesikring regulerer, hvortil arbejdsskader skal anmeldes. Det fremgår af bestemmelsen, at skader anmeldes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når sikringspligten ikke er opfyldt, jf. § 48, stk. 4, der ikke er sikringspligt, jf. § 48, stk. 5 og 6, eller skaden er omfattet af § 4, stk. 2, nr. 4.

De nærmere regler om anmeldelse af arbejdsulykker til forsikringsselskaberne og om forsikringsselskabernes oversendelse af anmeldelserne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fremgår af lov om arbejdsskadesikring kapitel 7 og bekendtgørelse nr. 1629 af 16. december 2016 om anmeldelse af ulykker efter arbejdsskadesikringsloven.

Anmeldelse skal ske digitalt via Arbejdstilsynets og Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings fælles anmeldelsessystem i medfør af § 3, stk. 5 i bekendtgørelse nr. 1629 af 16. december 2016 om anmeldelse af ulykker efter arbejdsskadesikringsloven.

Såfremt skaden har medført eller må antages at ville medføre tilskadekomnes død, eller hvis skadens følger kan begrunde godtgørelse eller erstatning ud over udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v., jf. lovens § 15, eller hvis skaden har medført, at den tilskadekomne senest på 5-ugers dagen efter ulykkens indtræden, ikke har kunne genoptage sit sædvanlige arbejde i fuldt omfang, skal forsikringsselskabet anmelde skaden til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

I dette lovforslags § 4, nr. 5, foreslås det, at administrationen af et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer overføres fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringsselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Garantifonden vil med forslaget indtræde i de samme rettigheder og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i dag efter § 54, herunder i forhold til reglerne om anmeldelse af ulykker. Da forslaget om at

overføre administrationen til Garantifonden er en nyskabelse, vurderes det at være hensigtsmæssigt samtidigt at præcisere Garantifondens rolle i forhold til § 33.

Det foreslås derfor at indsætte § 33, stk. 3, hvorefter det følger, at har Garantifonden overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i det forsikringsselskab, hvor der er tegnet forsikring, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, skal anmeldelsen ske til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Forslaget vil indebære, at arbejdsgiveren vil skulle foretage anmeldelsen af en arbejdsulykke til Garantifonden i situationer, hvor Garantifonden har overtaget en bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som arbejdsgiveren er omfattet af.

De øvrige regler om anmeldelse af arbejdsulykker vil med forslaget gælde tilsvarende for ulykker omfattet af den bestand af forsikringer, som Garantifonden har overtaget. Det samme gør sig gældende, hvis betingelserne for anerkendelse af ulykken som en arbejdsulykke efter Garantifondens vurdering ikke er opfyldt, herunder at tilskadekomne ikke er sikret efter arbejdsskadesikringsloven, eller når følgerne ikke skyldes arbejdsulykken, og når arbejdsgiverens forsikring ikke er i kraft.

Med forslaget sikres det, at arbejdsgivere og andre ikke er i tvivl om, hvor en arbejdsulykke skal anmeldes i den periode, hvor Garantifonden skal modtage anmeldelserne. Dette vil medvirke til, at behandlingen af ulykkessagen, herunder Garantifondens vurdering af tilskadekomnes ret til behandlingsudgifter mv. efter lovens § 15, ikke bliver unødigt forsinket.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3.

Til nr. 2 og 3 (§ 46 og § 46, stk. 2 i lov om arbejdsskadesikring)

Opregningen af klageberettigede i arbejdsskadesager er udtømmende beskrevet i § 44 i lov om arbejdsskadesikring. Opregningen af klageberettigede svarer i hovedsagen til det almindelige forvaltningsretlige princip om, at det alene er sagens parter, der er klageberettigede. Hertil er arbejdsgiveren uden at være part i sagen dog tillagt klagekompetence for så vidt angår spørgsmålet om anerkendelse af arbejdsskaden.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 44, stk. 1, nr. 2, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser efter § 40 kan indbringes for Ankestyrelsen af forsikringsselskabet i sager om ulykker.

Det fremgår endvidere af den gældende bestemmelse i § 46 i lov om arbejdsskadesikring, at Forsikring & Pension har ankeadgang som nævnt i § 44 i sager om arbejdsulykker, som af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring henføres under § 48, stk. 6, §§ 52 og 54.

Baggrunden for forsikringssselskabets adgang til at klage i disse sager er, at forsikringssselskabet som den, der finansierer udgifterne til erstatninger mv. i forbindelse med arbejdsulykker, er part i sagen og har en væsentlig, retlig, individuel og direkte interesse i sagens afgørelse.

I tilfælde af, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelser om erstatning mv. til tilskadekomne, som er kommet til skade hos en arbejdsgiver, som ikke har en arbejdsulykkesforsikring, eller i sager, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget en forsikringsbestand efter lovens § 54, fordi forsikringssselskabet fx er gået konkurs, er forsikringssselskabets klagekompetence overført til Forsikring & Pension, som dermed varetager forsikringssselskabernes interesse i disse sager.

I dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det, at administrationen af et forsikringssselskabs arbejdsulykkespolicer overføres fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringssselskaber, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringssselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Det betyder samtidig, at § 54 i lov om arbejdsskadesikring foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

På den baggrund foreslås det i § 46, at §§ 52 og 54 ændres til § 52, således at henvisningen til § 54 udgår som en konsekvens af, at § 54 foreslås ophævet.

Med forslaget sikres det, at Garantifonden for skadesforsikringssselskaber, som afholder udgifterne til erstatninger mv. i ulykkessager efter overtagelse af en bestand af ulykkesforsikringer, får samme mulighed som forsikringssselskabet for at klage over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser i sager, som er omfattet af bestemmelsen.

Garantifonden vil indtræde i samme rettigheder og forpligtelser som forsikringssselskabet, herunder gælder samme frister for at anke en afgørelse.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3.

Til nr. 4 (§ 54 i lov om arbejdsskadesikring)

Det fremgår af stk. 1 og 2 i den gældende § 54 i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal overtage et forsikringssselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, når Finanstilsynet tilbagekalder forsikringssselskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indtræder i alle forsikringssselskabets rettigheder og forpligtelser vedrørende forsikringstagerne og de forsikrede arbejdstagere i bestanden af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, og dækker alle udækkede erstatningskrav vedrørende skader, der er sket før Finanstilsynets tilbagekaldelse af tilladelsen og som sker indtil 4 uger efter, at forsikringssselskabet, likvidator eller kurator har orienteret forsikringstagerne om, at forsikringssselskabet ikke længere har tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring.

Det følger endvidere af den gældende § 54, stk. 3, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtager de forpligtelser, som forsikringsselskabet har efter arbejdsskadesikringsloven for så vidt angår behandling af konkrete skadesager, herunder behandling af anmeldelser og stillingtagen til spørgsmål efter loven. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan vælge at overlade denne behandling til et forsikrings-selskab, der har tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring.

Det fremgår af den gældende § 54, stk. 4 og 5, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finansierer de udgifter, der følger af overtagelsen af arbejdsulykkespolicer af de aktiver, herunder tilgodehavender fra genforsikringsaftaler, der overføres fra forsikringsselskabet eller fra boet efter dette selskab. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at forvalte de modtagne aktiver efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed. I det omfang de øvrige forsikringsselskaber har finansieret udgifterne, fordeles aktiverne til de enkelte selskaber i overensstemmelse med selskabernes bidrag til finansieringen. Dækker aktiverne ikke den fulde udgift, bliver aktiverne fordelt forholdsmæssigt år for år, således at de udgifter, der er afholdt i det tidligste år efter bestandens overtagelse, dækkes først, indtil alle midlerne er fordelt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal udlægge udgifterne, indtil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring modtager de fornødne aktiver fra forsikringsselskabet, hvis der ikke er overført aktiver eller der ikke er overført tilstrækkelige aktiver fra forsikrings-selskabet eller fra boet efter dette selskab på det tidspunkt, hvor udgifterne skal afholdes. Udgifter afholdt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finansieres af alle forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikring, og efter fordelingen i arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt.

Endelig følger det af den gældende § 54, stk. 6, at ved forsikringsselskabets konkurs skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmelde sit krav efter arbejdsskadesikringsloven i konkursboet. Beløb, der indgår i boet fra dækning ved genforsikring vedrørende bestanden af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af denne lov, anvendes forlods til dækning af krav fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har betalt erstatninger eller godtgørelser, som udløser betaling fra genforsikringsselskaber. Kravet viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, i det omfang disse fordringer ikke kan dækkes af boets øvrige midler. Genforsikringskontrakter og registrerede aktiver, der udelukkende eller overvejende vedrører selskabets forpligtelser vedrørende arbejdsulykkesforsikringer skal overføres til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forvaltes efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ophæve § 54.

Forslaget om at ophæve bestemmelsen er en konsekvens af, at overtagelsen af administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestande, når Finanstilsynet tilbagekalder et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikring efter § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, med dette lovforslag foreslås overført fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikrings-selskaber, jf. lovforslagets § 4, nr. 4.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3. og bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 4.

Til nr. 5 (§ 60, stk. 1, 1. pkt. i lov om arbejdsskadesikring)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 60, stk. 1, 1. pkt. i lov om arbejdsskadesikring, at de beløb, der forskudsvis er udlagt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter § 48, stk. 6, § 52, stk. 1 og 5, § 54, stk. 5, og § 57, forrentes med en årlig rente. De nærmere regler for fastsættelse af renten fastsættes af beskæftigelsesministeren.

Bestemmelsen giver mulighed for, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte renteniveauet for bl.a. de beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring forskudsvis har udlagt til erstatninger mv. og i sager, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af arbejdsskadesikringsloven efter § 54 eller til tilskadekomne, som er kommet til skade under arbejde for en arbejdsgiver, som ikke har opfyldt sin pligt til at tegne arbejdsulykkesforsikring.

I lovforslagets § 2, nr. 4, foreslås arbejdsskadesikringslovens § 54 ophævet. Henvisningen til § 54, stk. 5, vil derfor være overflødig i § 60, stk. 1, 1. pkt.

Som konsekvens heraf foreslås det i lovforslagets § 2, nr. 5, at henvisningen til § 54 udgår af bestemmelsen.

Til nr. 6 (§ 88, 4. pkt. i lov om arbejdsskadesikring)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 88, 4. pkt., at arbejdsgivernes bidrag efter § 48, stk. 6, § 52, stk. 1, og § 54, stk. 5, opgøres efter reglen i § 48, stk. 6, 3. pkt.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at arbejdsgivere, som efter den tidligere lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde er fritaget for at skulle tegne lovpligtig arbejdsskadesikring, har samme retsstilling efter arbejdsskadesikringsloven som et forsikringsselskab. Disse arbejdsgivere skal således på samme måde som forsikringsselskaberne bl.a. medvirke til at finansiere erstatninger mv., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afholder som følge af, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget et forsikringsselskabs bestand af arbejdsulykkespolicer efter arbejdsskadesikringslovens § 54.

Det foreslås i § 88, 4. pkt., at ændre »§ 48, stk. 6, §§ 52 og 54. « til: »§ 48, stk. 6, og § 52.«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget i lovforslagets § 2, nr. 4, om at ophæve arbejdsskadesikringslovens § 54.

Til nr. 7 (§ 89 a i lov om arbejdsskadesikring)

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 89 a i lov om arbejdsskadesikring, der indeholder regler om, hvordan en eksisterende bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring før 1. juli 2021 har overtaget efter lovens § 54, overdrages til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, herunder hvilke rettigheder og forpligtelser som medfølger. Dette gælder i forhold til forsikringsbestande, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget før og efter den 1. juli 2019.

I *stk. 1*, foreslås det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overdrager alle aktiver og rettigheder, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem til den 1. juli 2021 har erhvervet som følge af overtagelsen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i medfør af § 54, til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Overdragelsen sker fra tidspunktet for overdragelsen af opgaver fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Dette betyder bl.a., at Garantifonden får sædvanlige forvaltningsretlige partsrettigheder, svarende til et forsikringsselskab, i sager efter lov om arbejdsskadesikring, herunder i forhold til indsigtret. Det betyder endvidere bl.a., at Garantifonden indtræder i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings krav mod genforsikringsselskaber og alle kreditor krav i konkursboer efter forsikringsselskaber, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget forsikringsbestanden efter § 54, fordi et arbejdsulykkesforsikringsselskab har fået inddraget tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, herunder i tilfælde af konkurs.

Garantifonden indtræder endvidere i retten til beløb, der indgår i et konkursbo fra dækning ved genforsikring vedrørende en bestand af arbejdsulykkesforsikringer, som er omfattet af § 54. Disse beløb anvendes forlods til dækning af krav fra Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Garantifonden har betalt erstatninger eller godtgørelser, som udløser betaling fra genforsikringsselskaber. Kravet viger dog for de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94, i det omfang disse fordringer ikke kan dækkes af boets øvrige midler. Genforsikringskontrakter og registrerede aktiver, der udelukkende eller overvejende vedrører forpligtelser nævnt i § 54, stk. 2, overføres til Garantifonden og forvaltes efter de principper, som følger af § 158 i lov om finansiel virksomhed.

Garantifonden indtræder også i retten til ikke-betalt præmie for arbejdsulykkesforsikring fra arbejdsgiveren for perioden før Finanstilsynets tilbagekaldelse af forsikringsselskabets tilladelse og indtil 4 uger efter, at forsikringstagerne har fået meddelelse om tilbagekaldelsen. Ligeledes vil Garantifonden have ret til at hæve aftalen ved misligholdelse fra forsikringstagers side. Overdragelsen omfatter dog ikke eventuelle overskydende beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har opkrævet efter lovens § 48, stk. 6, 3. pkt., til dækning af udgifter efter § 54, jf. forslaget § 5, stk. 2.

I forslaget til *stk. 2*, foreslås det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overdrager alle eksisterende og fremtidige forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem til den 1. juli 2021 har fået

pålagt som følge af overtagelsen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i medfør § 54, til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Overdragelsen sker fra tidspunktet for overdragelsen af opgaver fra Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Dette vil bl.a. indebære, at Garantifonden overtager de forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring har fået pålagt efter § 54 for så vidt angår behandling af konkrete skadesager. Det drejer sig om de opgaver, som påhviler forsikringsselskaber efter lov om arbejdsskadesikring, det vil sige behandling af anmeldelser, sagsoplysning og stillingtagen til spørgsmål om dækning af behandlingsudgifter og udgifter til hjælpemidler efter § 15 samt alle udgifter i forbindelse med udbetaling af erstatning og godtgørelse m.v. efter § 11, § 35, stk. 7, og §§ 38 og 59. Garantifonden overtager ligeledes de aftaler og forpligtelser, som Arbejdsmarkedets Erhvervs sikring har over for konkursboer som følge af overtagelse af administrationen af et selskabs arbejdsulykkesforsikring.

Garantifonden overtager kun forpligtelser vedrørende de ydelser, der fremgår af lov om arbejdsskadesikring. Medmindre Garantifonden i øvrigt er forpligtet hertil efter lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber, overtager Garantifonden således ikke forpligtelser efter anden lovgivning eller andre forsikringer, uanset om forpligtelserne vedrører en arbejdsskade. Det gælder fx krav efter erstatningsansvarsloven (differenceerstatning) og tillægforsikringer.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.3.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 68, stk. 1, nr. 3 i arbejdsmiljøloven)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 68, stk. 1, nr. 3, at bl.a. forsikringsselskaber, der tegner arbejdsskadesforsikring, bidrager til parternes arbejdsmiljøindsats.

Det foreslås i lovforslagets § 3, nr. 1, at »og« udgår af § 68, stk. 1, nr. 3.

Det foreslåede medfører, at opstillingen af de, der bidrager til parternes arbejdsmiljøindsats, kan udvides til også at omfatte Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring i lovforslagets § 3, nr. 3, hvorefter Garantifonden skal bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats på samme vilkår som forsikringsselskaber, der tegner arbejdsulykkesforsikringer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 68, stk. 1, nr. 4 i arbejdsmiljøloven)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 68, stk. 1, nr. 4, at bl.a. kommuner, regioner og andre selvforsikrede arbejdsgivere bidrager til parternes arbejdsmiljøindsats.

Det foreslås i § 4, nr. 2, at ».« ændres til », og« i § 68, stk. 1, nr. 4.

Det medfører, at oplistningen af de, der bidrager til parternes arbejdsmiljøindsats, kan udvides.

Forslaget skal ses i sammenhæng med den foreslåede ændring i lovforslagets § 4, nr. 3, hvorefter Garantifonden skal bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats.

Til nr. 3 (§ 68, stk. 1, nr. 5 i arbejdsmiljøloven)

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsmiljølovens § 68, stk. 1, at midlerne til arbejdsmarkedets parter indsat til forbedring af arbejdsmiljøet tilvejebringes gennem bidrag fra staten, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår opgavevaretagelsen vedrørende finansiering af erhvervsyngdomsområdet, forsikringsselskaber, der tegner arbejdsskadeforsikring, og kommuner, regioner og andre selvforsikrede arbejdsgivere.

Det foreslås i § 3, nr. 3, at der i § 68, stk. 1, som nr. 5 indsættes: »5) Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i de situationer, hvor Garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.«

Det foreslåede medfører, at midler til staten, jf. stk. 7, og til gennemførelse af Arbejdsmiljørådets aktiviteter og indsatsen fra branchefællesskaberne for arbejdsmiljø til forbedring af arbejdsmiljøet tilvejebringes ved bidrag, jf. stk. 2 og 3, fra Garantifonden for skadesforsikringsselskaber i de situationer, hvor garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab, jf. lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslåede medfører, at hvis garantifonden har overtaget administrationen af en bestand af arbejdsulykkesforsikringer i et forsikringsselskab, fordi forsikringsselskabet bliver erklæret konkurs eller får inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed af Finanstilsynet, vil garantifonden overtage forpligtelsen til at bidrage til parternes arbejdsmiljøindsats. Forpligtelsen omfatter alle bidrag, som forfalder til betaling efter lovens ikrafttræden, uanset hvornår forsikringsselskabet har fået inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede medfører endvidere, at Garantifonden vil komme til at bidrage både til beløbet på 45 mio. kr., der reguleres af beskæftigelsesministeren efter indstilling fra Arbejdsmiljørådet, og til beløbet, som fastsættes som gennemsnittet af to procent af de årlige godtgørelser og erstatninger, som er tilkendt i arbejdsulykkesager i en 10-årig periode. Begge typer af beløb fordeles forholdsmæssigt på de bidragspligtige ud fra deres andele af godtgørelser og erstatninger.

Dermed sikres det, at bidragene til parternes arbejdsmiljøindsats, dvs. Arbejdsmiljørådets aktiviteter og indsatsen fra branchefællesskaberne for arbejdsmiljø, i tilfælde af, at et forsikringsselskab får indtaget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, fortsat dækkes af arbejdsulykkesforsikringsselskaber, som har en væsentlig økonomisk fordel af parternes arbejdsmiljøindsats, via deres bidrag til finansiering af Garantifonden.

Til § 4

Til nr. 1 (fodnoten i lov om finansiel virksomhed)

Lov om finansiel virksomhed indeholder en note, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplyst, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres fra »og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1.« til: »dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017 om ændring af direktiv 2007/36/EF, for så vidt angår tilskyndelse til langsigtet ejerskab, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, s. 106.«.

Ændringen vil medføre, at det fremgår, at dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, herefter cross border-direktivet, er implementeret i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 4, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed)

§ 1 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om anvendelsesområdet for lov om finansiel virksomhed. § 1, stk. 4, fastsætter nærmere, hvilke bestemmelser i loven, der finder anvendelse på filialer af udenlandske virksomheder med tilladelse i lande indenfor EU/EØS.

Det fremgår af § 1, stk. 4, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed, at for filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 152 a, stk. 2, 2. pkt., anvendelse.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at indsætte § 307 a, stk. 1, 1. pkt., hvorefter § 307 a, stk. 1, 1. pkt., også vil finde anvendelse på filialer af kreditinstitutter med tilladelse i et andet EU/EØS-land.

Det fremgår af § 307 a, stk. 1, at Finanstilsynet mindst hvert andet år udpeger de penge- og realkreditinstitutter, der er operatører af væsentlige tjenester.

Lovforslaget er en konsekvens af, at det i medfør af § 4, nr. 11, i lovforslaget foreslås at indsætte et nyt punktum i § 307, stk. 1, hvoraf det fremgår, at § 307, stk. 1, også gælder for filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et land indenfor EU/EØS.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11, i lovforslaget samt bemærkningerne hertil og afsnit 2.19 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 38, stk. 7 i lov om finansiel virksomhed)

§ 38 i lov om finansiel virksomhed, jf. lovekendtgørelse nr. 457 af 24. april 2019, omhandler finansielle virksomheders etablering af filialer i et andet land.

Det følger af § 38, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed, der ønsker at etablere en filial i et andet land, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med en række oplysninger om filialen.

Meddelelsen skal indeholde oplysninger om, i hvilket land filialen ønskes etableret, en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisation, og de planlagte aktiviteter, filialens adresse, navnene på filialens ledelse, for forsikringsselskaber navnet på filialens generalagent og for fondsmæglerselskaber, pengeinstitutter og realkreditinstitutter, hvorvidt filialen har til hensigt at anvende tilknyttede agenter, samt identiteten på disse.

En finansiel virksomhed er en virksomhed, der er omfattet af § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, at virksomheden skal meddele Finanstilsynet enhver ændring i de i stk. 1 og 2 nævnte forhold. Finanstilsynet skal have modtaget meddelelsen senest 1 måned før, ændringen foretages. Hvis det ikke er muligt at meddele Finanstilsynet ændringen senest 1 måned før ændringen foretages, skal meddelelse ske snarest muligt. Virksomheden er forpligtet på samme måde over for værtslandets tilsynsmyndigheder, hvis værtslandet er et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Værtslandet er det land, hvori filialen er etableret.

§ 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed gennemfører artikel 17, stk. 8, i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), UCITS-direktivet.

§ 38 gennemfører delvist artikel 17, stk. 8 i UCITS-direktivet. Cross border-direktivets artikel 1, nr. 1, 1. og 2. afsnit ændrer i artikel 17, stk. 8 i UCITS-direktivet.

Det foreslås, at der tilføjes et 5. pkt. til § 38, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet skal underrette investeringsforvaltningsselskabet inden 15 arbejdsdage efter modtagelsen af oplysningerne som nævnt i 1. pkt., om, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må iværksætte ændringen af filialen, hvis investeringsforvaltningsselskabet ved ændringen ikke længere overholder direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet).

Tilføjjelsen af 5. pkt. vil medføre, at Finanstilsynet får en meddelelesespligt over for investeringsforvaltningsselskabet, hvis investeringsforvaltningsselskabet ikke længere overholder UCITS-direktivet efter ændringen af en filial i et andet land. Meddelelesespligten skal iagttages inden 15 arbejdsdage fra modtagelsen af oplysninger efter den gældende § 38, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget gennemfører cross border-direktivets artikel 1, nr. 1, 1. og 2. afsnit

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 226, stk. 3 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 226, stk. 3, i lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019 om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet ved inddragelse af et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed træffer beslutning om, hvorvidt forsikringsselskabet skal søge sin forsikringsbestand overdraget til et eller flere forsikringsselskaber, der driver forsikringsvirksomhed her i landet, eller om selskabet på anden måde skal søge forsikringsbestanden afviklet.

For forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, følger det af den gældende § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at forsikringsbestanden tages under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås, at der i § 226, stk. 3, indsættes et nyt 3. pkt., hvorefter Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden efter reglerne i § 230 a i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede skal ses i sammenhæng med den foreslåede § 230 a, der fastsætter de nærmere regler for overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden til Garantifonden, jf. lovforslagets § 4, nr. 6.

Med forslaget overgår forpligtelsen til at tage en arbejdsulykkesforsikringsbestand under administration, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

I dag overtager Arbejdsmarkedets Erhvervssikring administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet træffer beslutning om at inddrage et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Med forslaget kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at et forsikringsselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

Forslaget har til formål at sikre, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand ikke tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, før det er undersøgt, om det er muligt at overdrage arbejdsulykkesforsikringsbestanden til et andet forsikringsselskab.

I forbindelse med inddragelsen af et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, eller i forbindelse med et forsikringsselskabs konkurs, kan arbejdsulykkesforsikringsbestanden godt være likvid og være af interesse for øvrige forsikringsselskaber med tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. I den sammenhæng vil det være hensigtsmæssigt, at Finanstilsynet afklarer om andre forsikringsselskaber kan overtage arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Finanstilsynet forventes således ikke at træffe afgørelse om, at Garantifonden overtager administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, indtil Finanstilsynet har undersøgt og konstateret, at det ikke er muligt at overdrage bestanden til et andet forsikringsselskab. Det er således sidste udvej, at bestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Udgangspunktet er, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal søges overdraget til et andet forsikringsselskab, hvor forsikringerne kan videreføres. Viser det sig, at det ikke er muligt at overdrage arbejdsulykkesforsikringsbestanden til et andet forsikringsselskab, forventes Finanstilsynet at træffe afgørelse om, at forsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for at sikre, at de forsikrede arbejdstagere modtager de erstatninger og de løbende ydelser, som de er berettiget til i henhold til arbejdsskedeforsikringerne og de regler, der følger af lov om arbejdsskadesikring.

Den foreslåede bestemmelse finder anvendelse, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og hvor selskabet fortsætter med at drive forsikringsvirksomhed inden for de øvrige forsikringsklasser, som forsikringsselskabet har tilladelse til i henhold til bilag 7 i lov om finansiel virksomhed. Den foreslåede bestemmelse finder endvidere anvendelse, når Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed i sin helhed, og hvor selskabets forsikringsvirksomhed afvikles ved likvidation. Den foreslåede bestemmelse finder derimod ikke anvendelse i det tilfælde, hvor et forsikringsselskab, der har tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, bliver erklæret konkurs. I sådan et tilfælde tages forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand automatisk under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, jf. dette lovforslags § 4, nr. 7, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 5 (§ 230 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 230 i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringselskab, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, ikke kan opløses, medmindre det forinden har overdraget hele sin arbejdsulykkesforsikringsbestand til et andet selskab i overensstemmelse med reglerne fastsat i § 204 i lov om finansiel virksomhed, eller dets arbejdsulykkesforsikringsbestand er taget under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring.

Det foreslås, at henvisningen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring ændres til Garantifonden for skadesforsikringselskaber efter reglerne i § 230 a.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 1, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringselskaber, når Finanstilsynet inddrager et forsikringselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslåede skal endvidere ses i sammenhænge med den foreslåede § 230 a, der fastsætter de nærmere regler for overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden til Garantifonden, jf. lovforslagets § 4, nr. 6.

Til nr. 6 (§ 230 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed, at kurator forlods anvender aktiverne i et skadesforsikringselskab til fyldestgørelse af forsikringstagerne og de sikrede. Forsikringstagerne og de sikrede viger dog fra de fordringer, der er nævnt i konkurslovens §§ 93 og 94.

Efter den gældende § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, indtræder Garantifonden i det omfang den har ydet dækning i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringselskab, der er gået konkurs.

Eftersom Garantifonden indtræder i forsikringstagerens eller den sikredes krav efter den gældende § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringselskaber, opnår Garantifonden samme fortrinsstilling i konkursordningen som forsikringstageren eller den sikrede, jf. § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Med dette lovforslags § 4, nr. 4, foreslås det, at Finanstilsynet kan beslutte, at et forsikringselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Det foreslås i den forbindelse, at der indsættes en ny bestemmelse i § 230 a, der fastsætter de nærmere regler for overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden til Garantifonden.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at når et forsikringsselskab overdrager en arbejdsulykkesforsikringsbestand til Garantifonden for skadesforsikringsselskab, jf. § 226, stk. 3, § 242 a eller § 243, stk. 2, skal forsikringsselskabet samtidig overdrage de forsikringsmæssige hensættelser, der knytter sig til bestanden.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at der i forbindelse med overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal fastslås, hvor stor en del af selskabets samlede hensættelser, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden, således at hensættelserne kan overdrages til Garantifonden i forbindelse med porteføljeoverdragelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at forsikringsselskabet endvidere skal overdrage aktiver, der modsvarer de forsikringsmæssige hensættelser, herunder de genforsikringsaktiver, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at der i forbindelse med overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden skal fastslås, hvor stor en del af selskabets samlede aktiver, herunder genforsikringsaktiver, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden, således aktiverne kan overdrages til Garantifonden i forbindelse med porteføljeoverdragelsen.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.*, at forsikringsselskabet skal overdrage et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Et skadesforsikringsselskab kan drive forsikringsvirksomhed inden for forskellige forsikringsklasser. Ved inddragelse af en tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed skal overdragelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden kunne ske uafhængigt af den resterende forsikringsforretning. Den foreslåede bestemmelse medfører således, at der ved udøvelse af skønnet over, hvor stor kapital der skal overføres, tilstræbes ikke væsentligt at ændre selskabets solvensdækning. På denne måde tilstræbes det, at den resterende forsikringsforretning kan drives videre i selskabet efter selskabet har fået inddraget sin tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Modsat sikres det, at selskabet ikke opnår en utilbørlig fordel ved inddragelsen af tilladelsen til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Dette er en følge af, at selskabets kapital indgår som en del af selskabets solvensdækning, som er en forudsætning for at selskabet kan fortsætte driften. På denne måde sikres en balance mellem hensynet til at Garantifonden tilføres tilstrækkelige midler og at inddragelse af tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed ikke automatisk bevirker selskabets konkurs.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 medfører således, at samtlige af de rettigheder, der knytter sig til en arbejdsulykkesforsikringsbestand, skal overdrages til Garantifonden samtidig med, at Finanstilsynet inddrager et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 6. Dette følger af den gældende § 54, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring, som ved nærværende lovforslag foreslås ophævet.

Formålet med bestemmelsen er således at sikre, at Garantifonden, i forbindelse med overtagelse af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, bliver tilført tilstrækkelige midler til opfyldelse af de forpligtelser, som følger af overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden. Bestemmelsen skal samtidig sikre, at Garantifonden ved overtagelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden indtræder i forsikringstagernes rettigheder, herunder den fortrinsstilling, der følger af den gældende § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Endvidere foreslås manglende overholdelse af pligten i stk. 1 strafbelagt i lovforslagets § 4, nr. 13.

Det strafbare vil bestå i, at selskabet ikke efterlever sine forpligtelser efter den foreslåede § 230 a, stk. 1, til at overdrage hensættelser, aktiver, herunder genforsikringsaktiver, og et beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at størrelsen af de beløb, som forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden efter det foreslåede *stk. 1*, fastsættes på baggrund af en uvildig undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at Garantifonden modtager et beløb, der modsvare de forpligtelser, som Garantifonden overtager fra det pågældende forsikringsselskab.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, at den uvildige undersøgelse skal foretages af en eller flere sagkyndige personer.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet anmoder forsikringsselskabet om at indstille en eller flere sagkyndige personer til at forestå den uvildige undersøgelse.

Ved sagkyndige personer forstås eksempelvis aktuarer eller andre fagpersoner med kendskab til forsikringsmatematik.

Bestemmelsen har til hensigt at sikre, at den udpegede sagkyndige har de fornødne uddannelsesmæssige forudsætninger for at kunne forestå undersøgelsen i § 230 a.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, at forsikringsselskabet udpeger de sagkyndige personer inden for en frist fastsat af Finanstilsynet og afholder udgifterne forbundet med undersøgelsen.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet vil herefter vurdere, om den eller de foreslåede sagkyndige personer kan anses for uvildige, samt er i besiddelse af de fornødne kompetencer og dermed kan udpeges som sagkyndig. Såfremt de indstillede sagkyndige ikke vurderes egnede og uvildige, kan Finanstilsynet udpege andre sagkyndige personer. Det centrale for Finanstilsynet afgørelse af, hvorvidt den eller de sagkyndige er uvildige, er, om de har tilknytning til virksomheden, eller om der i

øvrigt foreligger forhold, hvorved der efter Finanstilsynets vurdering kan rejses tvivl om de pågældendes uvildighed i forhold til denne. Ved vurderingen kan det bl.a. indgå, hvorvidt den sagkyndige opfylder habilitetskrav, svarende til konkurslovens § 238 samt den relevante brancheorganisations eventuelle egne habilitetskrav. Det vil ligeledes være Finanstilsynets bestyrelse, der samtidig med afgørelsen om påbuddet tager stilling til, om den eller de sagkyndige personer, som forsikringsselskabet har indstillet, kan udpeges, eller om der skal vælges en anden.

Det følger endvidere af det foreslåede stk. 3, 2. pkt., at udgifterne til den eller de sagkyndige personer afholdes af forsikringsselskabet.

Det følger af det foreslåede *stk. 3, 3. pkt.*, at Finanstilsynet skal godkende de udpegede sagkyndige personer.

Bestemmelsen vil indebære, at Finanstilsynet kan afvise den eller de indstillede sagkyndige under hensynstagen til eventuelle interessekonflikter eller frygt for manglende faglige kompetencer.

Endvidere foreslås manglende overholdelse af pligten i stk. 3 strafbelagt i lovforslagets § 4, nr. 13.

Den strafbare handling i stk. 3 består i, at selskabet ikke inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist udpeger den eller de sagkyndige personer, som skal foretage den uvildige undersøgelse af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Det foreslås i *stk. 4*, at forsikringsselskabet skal give de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse.

Da det er Finanstilsynet, der godkender den eller de sagkyndige personer, vil de i forhold til forsikringsselskabet være at opfatte som repræsentanter for Finanstilsynet. Dette vil indebære, at den eller de sagkyndige vil i vidt omfang have adgang til oplysninger i samme omfang, som hvis Finanstilsynet selv forestod undersøgelsen.

Med den foreslåede bestemmelse sikres klarhed om, at den eller de sagkyndige personer kan få de oplysninger til brug for undersøgelsen af det pågældende forsikringsselskab, som de finder nødvendige, på samme måde som hvis Finanstilsynet selv forestod undersøgelsen, jf. lov om finansiel virksomhed § 347, stk. 1.

Endvidere foreslås manglende overholdelse af pligten i stk. 4 strafbelagt i lovforslagets § 4, nr. 13.

Den strafbare handling i stk. 4 består i, at forsikringsselskabet ikke giver den eller de sagkyndige personer de oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den uvildige undersøgelse. Hensigten med at strafbelægge bestemmelsen er, at de sagkyndige personer rettidigt modtager de nød-

vendige oplysninger, således rapporten kan udarbejdes inden for fristen under hensyntagen til, at aktiver og forsikringsmæssige hensættelser skal overdrages samtidig med de pligter, der følger af arbejdsulykkesforsikringsbestanden, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, at resultatet af den uvildige undersøgelse skal afgives i en skriftlig rapport, som skal foreligge inden for en frist fastsat af Finanstilsynet. Finanstilsynet skal godkende den endelige rapport.

Finanstilsynet vil efter den foreslåede bestemmelse fastsætte en frist for den skriftlige rapport, når de sagkyndige personer er udpeget. Finanstilsynet vil i samarbejde med de sagkyndige personer fastsætte fristen og vil i den forbindelse inddrage de sagkyndige personers vurdering af omfanget af opgaven. Ved fastlæggelse af fristen skal størrelsen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden og kvaliteten af forsikringsselskabets data indgå som forhold.

Det foreslås i *stk. 5, 2. pkt.*, at Finanstilsynet skal godkende den endelige rapport.

Formålet med rapporten er, at der dannes et retvisende billede af selskabets hensættelser, aktiver, herunder genforsikringsaktiver, og det beløb, der svarer til den del af selskabets kapitalkrav, som vedrører de overførte aktiver og passiver, jf. § 230 a, stk. 1, således at Garantifonden i forbindelse med overtagelse af arbejdsulykkesforsikringsbestanden modtager de økonomiske rettigheder og forpligtelser, der knytter sig til arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

I forbindelse med Finanstilsynets godkendelse af den endelige rapport, vil afgørelse herom træffes inden for rimelig tid under hensynstagen til rapportens omfang og kompleksitet.

Det følger af den foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, at når Garantifonden har taget arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration og modtaget de beløb, som følger af den uvildige undersøgelse, kan Garantifonden ikke gøre krav gældende over for forsikringsselskabet for manglende beløb til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser.

Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at overdragelsen til Garantifonden sker til fuld og endelig opgørelse af arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Den foreslåede bestemmelse har dermed til formål at skabe forudsigelighed for forsikringsselskabet om, hvad det skal overdrage til Garantifonden, når Garantifonden overtager administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Dette vil være relevant i de tilfælde, hvor bestanden udvikler sig negativt i forhold til, hvad der blevet antaget ved den skriftlige rapport efter det foreslåede *stk. 4.*

Det følger af den foreslåede *stk. 6, 2. pkt.*, at forsikringsselskabet ikke kan gøre krav gældende over for Garantifonden for eventuelle overskydende beløb efter afviklingen af den overdragne bestand.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at forsikringsselskabet ikke senere hen vil kunne gøre krav gældende over for Garantifonden, hvis det viser sig, at bestanden udvikler sig mere positivt end antaget i den skriftlige rapport fra de sagkyndige personer.

Det følger af det foreslåede *stk. 7*, at de foreslåede *stk. 1-6* ikke finder anvendelse, når et forsikringsselskab afvikles ved konkurs.

Forslaget betyder, at der ved et forsikringsselskabs konkurs ikke skal ske overdragelse af beløb til Garantifonden samtidig med, at Garantifonden overtager administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand. Endvidere skal der ikke foretages en uvildig undersøgelse af den arbejdsulykkesforsikringsbestand, som Garantifonden overtager. Garantifonden vil i stedet skulle anmelde sit krav i konkursboet efter forsikringsselskabet.

I henhold til § 234 a i lov om finansiel virksomhed har alle forsikringstagere og sikrede i et skadesforsikringsselskab en fortrinsret til at blive fyldestgjort i et forsikringsselskabs aktiver. Garantifonden indtræder, i det omfang den har ydet dækning, i forsikringstagerens eller den sikredes krav mod det forsikringsselskab, der er gået konkurs, jf. § 9, stk. 1, i lov om en garantifond for skadesforsikringsselskaber. Garantifonden opnår således samme fortrinsstilling i konkursboet, som forsikringsselskabets forsikringstagere og sikrede, jf. § 234 a i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 234, stk. 4 i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 234, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at lovens § 252 finder tilsvarende anvendelse, når et forsikringsselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, erklæres konkurs.

I henhold til § 252 i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet snarest mulig efter, at et forsikringsselskab er trådt i likvidation, i samråd med likvidatorerne lade undersøge, om det vil være hensigtsmæssigt at søge forsikringsbestanden helt eller delvis overdraget til et eller flere forsikringsselskaber. Indkommer der tilbud om en sådan overtagelse, skal Finanstilsynet, hvis det finder tilbuddet antageligt, lade udarbejde en redegørelse om overdragelsen og et forslag til aftale med vedkommende selskab. Det er erhvervsministeren, der træffer beslutning om, hvorvidt forsikringsbestanden kan overdrages efter den gældende § 252, stk. 3.

Det foreslås, at der i § 234, *stk. 4*, indsættes et nyt 2. *pkt.*, der fastslår, at har forsikringsselskabet tegnet arbejdsulykkesforsikringer, tages arbejdsulykkesforsikringsbestanden uanset 1. pkt. under administration af Garantifonden på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at de forsikrede arbejdstagere får udbetalt deres tilkendte erstatninger og løbende ydelser, og at betalingerne ikke skal afvente Finanstilsynets og kuratorernes undersøgelse af, om det er muligt at overdrage bestanden til et andet forsikringsselskab. Garantifonden overtager således administrationen af arbejdsulykkesforsikringsbestanden på tidspunktet for konkursdekretets afsigelse og sikrer udbetalingen af erstatninger og de løbende ydelser.

Den foreslåede bestemmelse sikrer endvidere, at behandlingen af anmeldte arbejdsskader ikke bliver sat i bero i den periode, hvor Finanstilsynet sammen med kuratorerne undersøger mulighederne for, at et andet forsikringsselskab overtager arbejdsulykkesforsikringsbestanden.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 4, nr. 4, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 242 a i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 30, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på finansielle område, kan begynde at udøve virksomhed her i landet gennem en filial 2 måneder efter, at Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Det følger endvidere af den gældende § 31, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse til at udøve forsikringsvirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at yde tjenesteydelser her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndighederne i hjemlandet.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i § 242 a, hvorefter Finanstilsynet kan beslutte, at en arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab omfattet af lovens § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, hvis tilsynsmyndigheden i forsikringsselskabets hjemland har inddraget selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. § 230 a finder tilsvarende anvendelse.

Såfremt en arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden efter den foreslåede § 242 a finder den foreslåede § 230 a anvendelse.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 4, nr. 4, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringsselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Forslaget har til formål at sikre, at Garantifonden kan overtage administrationen af en dansk arbejdsulykkesforsikringsbestand i et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU/EØS-land og dermed sikre, at verserende sager om arbejdsulykker bliver behandlet og tilkendte erstatninger og løbende ydelser bliver udbetalt.

Når Finanstilsynet modtager meddelelse fra en tilsynsmyndighed i et andet EU/EØS-land om, at tilsynsmyndigheden har inddraget et forsikringsselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, og forsikringsselskabet har tegnet arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, undersøger Finanstilsynet med den pågældende tilsynsmyndighed, om tilsynsmyndighedens beslutning om at inddrage tilladelsen tillige omfatter selskabets mulighed for at behandle skader på allerede tegnede policer. I det omfang, at tilsynsmyndigheden i hjemlandet vurderer, at det er forsvarligt, at forsikringsselskabet fortsætter med at behandle skader, og selskabet fortsat foretager udbetaling af erstatninger og løbende ydelser, vil Finanstilsynet ikke foretage sig yderligere.

Såfremt tilsynsmyndigheden i hjemlandet vurderer, at forsikringsselskabet ikke skal fortsætte med at behandle skader og udbetale erstatninger og løbende ydelser vil Finanstilsynet høre tilsynsmyndigheden i hjemlandet, om muligheden for at Garantifonden tager arbejdsulykkesforsikringsbestanden under administration. I et sådant tilfælde foreslås det med det foreslåede 2. pkt., at den foreslåede § 230 a, jf. dette lovforslags § 4, nr. 6, finder anvendelse.

Det foreslåede 2. pkt. har til formål at sikre, at Garantifonden får overdraget beløb til dækning af de forpligtelser, som Garantifonden overtager fra et forsikringsselskab med hjemsted i et andet EU/EØS-land i forbindelse med, at Garantifonden overtager administrationen af selskabets danske arbejdsulykkesforsikringsbestand.

Det forhold, at selskabet har hjemsted i et andet EU/EØS-land kan vanskeliggøre den proces, der er foreskrevet i den foreslåede § 230 a. Finanstilsynet vil i dialog med den relevante hjemlandsmyndighed koordinere processen foreskrevet i den foreslåede § 230 a, som omfatter udpegning af sagkyndige personer, som kan forestå en uvildig undersøgelse af forsikringsselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand med henblik på at kunne fastslå, hvilke beløb forsikringsselskabet skal overdrage til Garantifonden i forbindelse med Garantifonden for skadesforsikringsselskabers overtagelse af administrationen af selskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand.

I det tilfælde, hvor forsikringssselskabet ikke frivilligt overdrager de beløb, som det er pålagt i henhold til den foreslåede § 230 a, og hjemlandsmyndigheden ikke kan påbyde selskabet at foretage de nødvendige betalinger til Garantifonden for skadesforsikringssselskaber, vil det være Garantifonden for skadesforsikringssselskabet, som vil skulle tage de nødvendige juridiske skridt med henblik på at få inddrevet de skyldige beløb. Det kan betyde, at Garantifonden vil skulle udtage stævning mod forsikringssselskabet og anlægge sag ved retten i forsikringssselskabets hjemland.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 243, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 243 i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet efter de procedurer, der er fastsat i EU-retlige regler herom, kan forbyde et udenlandsk forsikringssselskab omfattet af § 30, stk. 1, og § 31, stk. 1, med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, at udøve virksomhed her i landet gennem en filial eller ved at yde tjenesteydelser her i landet. Finanstilsynet kan forbyde de i 1. pkt. nævnte virksomheder at udøve virksomhed som nævnt i 1. pkt., hvis virksomheden groft eller gentagne gange har overtrådt bestemmelser i denne lov, regler udstedt i medfør af loven eller anden lovgivning, der retter sig mod forsikringssselskabet, og det ikke ved påbud eller sanktioner efter denne lov har været muligt at bringe overtrædelsen til ophør.

Det foreslås, at der i § 243 indsættes et nyt *stk. 2*, der fastslår, at vedrører forbuddet i stk. 1 et forsikringssselskab, som har tegnet arbejdsulykkesforsikringer her i landet, træffer Finanstilsynet beslutning om, hvorvidt selskabets danske arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringssselskaber.

Finanstilsynet forventes at træffe afgørelse om, at forsikringssselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand skal tages under administration af Garantifonden, hvis Finanstilsynets forbud gives på baggrund af selskabets håndtering af danske kunder i forbindelse med behandlingen af anmeldte skader. Vedrører Finanstilsynets forbud derimod ikke selskabets skadesbehandling men f.eks. den måde, som selskabet har markedsført sig på overfor danske kunder, forventes Finanstilsynet ikke at træffe afgørelse om, at forsikringssselskabets arbejdsulykkesforsikringsbestand tages under administration af Garantifonden, medmindre Finanstilsynet i øvrigt finder det uhensigtsmæssigt, at selskabet fortsætter behandlingen af skader.

Finanstilsynets beslutning om, hvorvidt forsikringssselskabet fortsat skal have mulighed for at varetage skadebehandlingen i det tilfælde, hvor Finanstilsynet forbyder selskabet at tegne forsikringer i Danmark, vil blive truffet i tæt dialog med selskabets hjemlandsmyndighed, idet det er hjemlandsmyndigheden, som har ført tilsyn med selskabet, herunder selskabets skadesbehandling.

Ændringen skal ses i sammenhæng med dette lovforslags § 4, nr. 4, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 250, stk. 2, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 250, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynet påbyder et forsikringselskab, der ikke driver livsforsikringsvirksomhed, inden for en af Finanstilsynet fastsat frist at foretage de foranstaltninger, der er nødvendige, såfremt selskabet ikke har hensat tilstrækkelige beløb til dækning af forsikringsmæssige forpligtelser. Finanstilsynet ikke finder den måde, hvorpå selskabets midler er anbragt, betryggende, eller selskabet ikke overholder loven.

Endvidere følger det af den gældende § 250, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at hvis de påbudte foranstaltninger ikke er truffet inden for den fastsatte frist, og skønnes unndladelser at medføre fare for de forsikrede, kan Finanstilsynet træffe bestemmelse om, at selskabet skal træde i likvidation. Såfremt selskabet driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan Finanstilsynet tilbagekalde selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, hvorefter forsikringsbestanden tages under administration af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. 2. pkt.

Det foreslås, at 2. pkt. i § 250, stk. 2, ophæves.

Ændringen er en konsekvens af dette lovforslags § 4, nr. 4, hvor det foreslås, at Finanstilsynet for de forsikringselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed, kan beslutte, at arbejdsulykkesforsikringsbestanden tages under administration af Garantifonden for skadesforsikringselskaber, når Finanstilsynet inddrager selskabets tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed.

Med forslaget skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke længere overtage administrationen af en arbejdsulykkesforsikringsbestand, når Finanstilsynet inddrager et forsikringselskabs tilladelse til at drive arbejdsulykkesforsikringsvirksomhed. Denne opgave foreslås overført til Garantifonden i lovforslagets § 4, nr. 4. Bestemmelsen i § 250, stk. 2, 2. pkt., foreslås derfor ophævet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 307 a, stk. 1 i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 307 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed udpeger Finanstilsynet mindst hvert andet år de penge- og realkreditinstitutter, der er operatører af væsentlige tjenester. I medfør af § 307 a, stk. 2,

skal Finanstilsynet i forbindelse med udpegningen lægge vægt på, at de tjenester, der leveres, er væsentlige for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige eller økonomiske aktiviteter, leveringen af tjenesten afhænger af net- og informationssystemer, og en hændelse vil få væsentlige forstyrrende virkninger for leveringen af tjenesten.

Det foreslås, at indsætte et nyt punktum i § 307 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvoraf fremgår, at det samme gælder filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Lovforslaget implementerer betragtning 21 i præamblen til NIS-direktivet i direktiv nr. 1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet kunne udpege filialer af kreditinstitutter med hjemsted i et andet EU/EØS-land, som operatører af væsentlige tjenester, såfremt disse opfylder kriterierne herfor i medfør af § 307 a, stk. 2. Bliver en filial udpeget som operatør af væsentlige tjenester, skal virksomheden bl.a. underrette Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed om hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som virksomheden leverer.

I forhold til filialer af kreditinstitutter med hjemsted udenfor EU/EØS, finder lov om finansiel virksomhed anvendelse på disse, jf. § 1, stk. 3, 1. pkt., i loven, herunder bestemmelsen i § 307 a i lov om finansiel virksomhed om udpegelse af operatører af væsentlige tjenester.

Til nr. 12 (§ 361, stk. 2, nr. 7 i lov om finansiel virksomhed)

Udgifterne til Finanstilsynet dækkes af de finansielle virksomheder m.fl., som Finanstilsynet fører tilsyn med. Den årlige afgift for de forskellige typer af virksomheder er fastsat i §§ 361-366 i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 361, stk. 2, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed, at udbydere af dataindberetningstjenester med tilladelse efter kapitel 26 i lov om kapitalmarkeder betaler 725.000 kr. pr. type af dataindberetningstjeneste, der udbydes. Afgiften er angivet i 2016-niveau og bliver reguleret årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven, jf. § 361, stk. 10.

Afgiften blev indført ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 i forbindelse med gennemførelsen af MiFID II, da udbydere af dataindberetningstjenester blev underlagt tilsyn og pålagt en række forpligtelser i henhold til MiFID II, hvilket øgede Finanstilsynets omkostninger på området. Afgiften blev fastsat med udgangspunkt i det forventede ressourceforbrug og det forventede antal udbydere af dataindberetningstjenester.

Det foreslås at affatte § 361, stk. 2, nr. 7, således, at en godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med forordningens artikel 2, stk. 3, betaler 725.000 kr. pr. type af APA eller ARM, der udbydes.

Der skal således betales én afgift pr. type af dataindberetningstjeneste. Det vil sige, at en virksomhed, der eksempelvis både driver en APA og en ARM, skal betale afgift to gange i henhold til bestemmelsen. I Danmark er der alene én virksomhed, som har tilladelse som ARM og ingen virksomheder med tilladelse som APA eller CTP.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor foreslås det, at de APA'er eller ARM'er, der fremover vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet skal betale afgift til Finanstilsynet. De udbydere af dataindberetningstjenester, som vil være underlagt tilsyn af ESMA pålægges et gebyr herfor i medfør af artikel 38n i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 6, i omnibusforordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14. i lovforslagets almindelige bemærkninger og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 8, nr. 32.

Til nr. 13 (§ 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er finansielle virksomheder, hvorved forstås pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber og forsikringsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Ved overtrædelse af en straffebelagt bestemmelse i lov om finansiel virksomhed vil Finanstilsynet ud fra et proportionalitetshensyn vurdere den rette reaktionsform både i forhold til overtrædelsens karakter og i forhold til den overtrædende virksomhed. Konstaterer Finanstilsynet en overtrædelse af loven, kan Finanstilsynet give en påtale, et påbud eller politianmelde virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. forhold vedrørende den konkrete overtrædelse, herunder om den er begået forsætligt eller uagtsomt, om det er en førstegangsforsæelse eller en gentagelsessituation, om virksomheden selv har gjort opmærksom på forholdet eller forsøgt at skjule det, samt hvor klart indholdet af den pågældende regel er.

Med lovforslagets § 4, nr. 6, foreslås det at indsætte § 230 a i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås i den forbindelse, at der indsættes en henvisning til § 230 a, stk. 1-4, i straffebestemmelsen i § 373, stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed. Den foreslåede ændring vil betyde, at overtrædelser af § 230 a, stk. 1-4, vil kunne straffes med bøde.

Til § 5

Til nr. 1 (fodnoten i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en note, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel affattes således, at det fremgår, at loven også gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/1160/EU af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, s. 106.

Ændringen vil medføre, at det fremgår af fodnoten til loven, at dele af cross border-direktivet er implementeret i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det er de dele af direktivet, der omhandler forvaltere af alternative investeringsfondes præmarkedsføring af alternative investeringsfonde, oplysninger eller ændringer i oplysninger, som forvalteren skal angive i anmeldelse om markedsføring til Finanstilsynet og anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 55, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1166 af 19. september 2018, indeholder definitioner af en række begreber, som finder anvendelse i loven.

Præmarkedsføring fremgår ikke i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., da det er et nyt begreb, som indføres med cross border-direktivet, hvorfor der ikke findes en definition af præmarkedsføring i gældende ret.

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 1, tilføjer en definition af præmarkedsføring til FAIF-direktivets artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (FAIF-direktivet). Artikel 4, stk. 1, i FAIF-direktivet er implementeret i § 3 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås at indsætte en definition på præmarkedsføring i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i § 3, stk. 1, nr. 55, hvorefter præmarkedsføring foreslås defineret som, udlevering af oplysninger eller meddelelser, direkte eller indirekte, om investeringsstrategier eller -idéer fra en forvalter af alternative investeringsfonde, der har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, i et land, som Unionen har indgået aftale med på finansielle område. eller på forvalterens vegne, til potentielle professionelle investorer, som er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted i Unionen, for at afprøve investorers interesse i en alternativ investeringsfond, der endnu ikke er etableret, en afdeling i en endnu ikke etableret alternativ investeringsfond, en alternativ investeringsfond eller en afdeling i en alternativ investeringsfond, der er etableret, men som endnu ikke har indgivet anmeldelse om markedsføring i overensstemmelse med artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, i den pågældende medlemsstat, hvor de potentielle investorer er hjemmehørende eller har deres vedtægtsmæssige hjemsted, og som i det enkelte tilfælde ikke udgør det samme som et udbud til eller en placering hos investoren med henblik på at investere i andelene eller kapitalandelene i den pågældende alternative investeringsfond eller afdeling.

Præmarkedsføring vil kun kunne anvendes af forvaltere med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde og dermed ikke af registrerede forvaltere af alternative investeringsfonde.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 5, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at en forvalter med tilladelse må markedsføre andele i alternative investeringsfonde over for detailinvestorer i Danmark, samt regler for tilladelsen og markedsføringen vedrørende dette.

Bemyndigelsesbestemmelsen i § 5, stk. 7, er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer og ved bekendtgørelse nr. 941 af 28. juni 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde, der delvist gennemfører artikel 43 i FAIF-direktivet.

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 6, tilføjer ny artikel, artikel 43 a, til FAIF-direktivet vedrørende, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer, når forvalteren har til hensigt at markedsføre andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond til detailinvestorer.

Reglerne om, hvilke faciliteter der skal være til rådighed for detailinvestorer, skal sikre en konsekvent behandling af detailinvestorer, uanset om de investerer i en alternativ investeringsfond eller en dansk UCITS. Der findes tilsvarende regler for udenlandske UCITS, der markedsføre sig i Danmark.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 7*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. efter »samt regler for tilladelsen« indsættes », regler for faciliteter til rådighed for detailinvestorer«.

Ændringen vil medføre, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for de faciliteter, der skal være til rådighed for detailinvestorer. Med bemyndigelsen kan reglerne i bekendtgørelse nr. 797 af 26. juni 2014 om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer tilpasses.

Bemyndigelsen skal anvendes til at implementere cross border direktivets artikel 2, nr. 6, i bekendtgørelse om tilladelse til forvaltere af alternative investeringsfonde til markedsføring til detailinvestorer. Artiklen regulerer, hvordan en forvalter af alternative investeringsfonde, der har til hensigt at markedsføre andele i en alternativ investeringsfond direkte eller indirekte i Danmark, skal indrettes, når forvalteren varetager en række opgaver.

Det foreslåede implementerer cross border-direktivets artikel 2, nr. 6 som ændrer i § 43 a i FAIF-direktivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 81, stk. 2, nr. 9 og 10, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 81 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter en pligt for danske forvaltere af alternative investeringsfonde til, at anmelde markedsføring af alternative investeringsfonde til professionelle investorer i en anden medlemsstat eller et EØS-land til Finanstilsynet. § 81 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. gennemfører bilag IV i FAIF-direktivet i dansk ret.

Det følger af § 81, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at anmeldelsen efter stk. 1 skal være skriftlig og omfatte bestemte former for dokumentation og oplysninger.

Cross-border direktivets artikel 2, nr. 8, litra i, ændrer i bilag IV i FAIF-direktivet.

Det foreslås derfor, at der i § 81, *stk. 2* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indsættes et nyt *nr. 9*, hvoraf det fremgår, at forvalterens adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele lovbestemte gebyrer eller afgifter, skal inkluderes i meddelelsen til finanstilsynet efter § 81, *stk. 1*.

Ændringen vil medføre, at markedsføringsanmeldelsen, som en forvalter sender ind til Finanstilsynet, jf. § 81 *stk. 1*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde også skal indeholde forvalterens adresse og de oplysninger, der er nødvendige for, at tilsynsmyndighederne i værtslandet kan fakturere og meddele lovbestemte gebyrer eller afgifter.

Ændringen vil gennemføre cross border-direktivets artikel 2, nr. 8, litra i, som ændrer i bilag IV i FAIF-direktivet i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 86, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 81, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler den dokumentation og de oplysninger, som skal indgå i en forvalters anmeldelse til Finanstilsynet om markedsføring efter § 81 stk. 1.

Det følger af § 86, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet i henhold til § 81, stk. 2. For planlagte ændringer skal underretningen ske senest 1 måned, inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet straks efter, at ændringen har fundet sted.

Det følger endvidere af § 86, stk. 2, i FAIF-loven, at hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.

Det følger af § 86, stk. 3, i FAIF-loven, at hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17.

§ 86 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. gennemfører artikel 32, stk. 7, i FAIF-direktivet. Cross border-direktivet, artikel 2, nr. 3, 1. afsnit, ændrer artikel 32, stk. 7, i FAIF-direktivet.

Det foreslås derfor, at nyaffatte § 86, stk. 2, så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal meddele forvalteren inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk.1, om, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond i henhold til den planlagte ændring eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynets meddelelsespligt ændres, da Finanstilsynet nu inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i § 86, stk. 1, jf. § 81, stk. 2, skal meddele forvalteren, at ændringen ikke må iværksættes.

Nyaffattelsen gennemfører artikel 2, nr. 3, 1. afsnit, i cross border-direktivet, som ændrer i artikel 32, stk. 7, i FAIF-direktivet i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 86, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 86 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler væsentlige ændringer i de oplysninger, som en forvalter har angivet til Finanstilsynet i forbindelse med anmeldelse om markedsføring.

Det følger af § 86, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet i henhold til § 81, stk. 2. For planlagte ændringer skal underretningen ske senest 1 måned, inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet straks efter, at ændringen har fundet sted.

§ 81, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler den dokumentation og de oplysninger, som skal indgå i en forvalters anmeldelse til Finanstilsynet om markedsføring efter § 81 stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det følger endvidere af § 86, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.

Det følger af § 86, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond eller inddrage forvalterens tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 17.

Det foreslås at nyaffatte § 86, stk. 3, så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal træffe de nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 46 i FAIF-direktivet, herunder om nødvendigt et udtrykkeligt forbud mod markedsføring af den alternative investeringsfond, og straks underrette tilsynsmyndighederne i værtslandet herom, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse, jf. stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere opfylder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Nyaffattelsen medfører, at Finanstilsynet får en underretningspligt til værtslandet, hvor den alternative investeringsfond markedsføres, hvis forvalteren iværksætter en ændring, trods Finanstilsynets meddelelse om ikke at iværksætte ændringen. Finanstilsynet skal træffe nødvendige foranstaltninger, så som undersøge eller foretage inspektioner hos forvalteren, give påbud og påtaler eller trække forvalterens tilladelse, jf. § 4, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det vil bero på en konkret vurdering, om Finanstilsynet vil give et udtrykkeligt forbud mod markedsføring, trække forvalterens tilladelse, undersøge eller foretage inspektion af forvalteren eller træffer andre foranstaltninger.

Nyaffattelsen gennemfører en del af artikel 2, nr. 3, i cross border-direktivet, som ændrer i § 32, stk. 7 i FAIF-direktivet i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (§ 87 a, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De gældende regler kapitel 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler grænseoverskridende markedsføring af alternative investeringsfonde. Loven indeholder ikke regler om anmeldelse af ophør af aftaler om grænseoverskridende markedsføring, herefter markedsføringsaftaler.

Med cross border-direktivets artikel 2, nr. 4, indføres en ny artikel 32 a i FAIF-direktivet vedrørende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler. Det foreslås, at artikel 32 a implementeres som en ny § 87 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås, at der indsættes en ny overskrift i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. efter § 87, hvoraf det skal fremgå at:

Anmeldelse af ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde fra et land inden for Unionen eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i andre medlemsstater end forvalterens hjemland.

Det foreslås endvidere, at indsætte § 87 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det foreslås at bestemmelsen skal indeholde de betingelser, som forvalteren skal opfylde for at opsiges en aftale, der er indgået med henblik på markedsføring af andele i alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union, som foretages af en forvalter med registreret hjemsted i unionen.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 1*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter på vegne af en alternativ investeringsfond fra et land inden for Den Europæiske Union eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan indgive en anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring, for nogle eller alle andele eller kapitalandele i en medlemsstat, for hvilke den har indgivet en anmeldelse i overensstemmelse med § 81, hvis alle betingelserne i § 87 a, *stk. 1*, nr. 1-3 opfyldt, jf. dog *stk. 2*.

Den foreslåede § 87 a, *stk. 1* medfører, at den alternative investeringsfond kan indgive en anmeldelse til Finanstilsynet ved ophør af en markedsføringsaftale, jf. § 81 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 1*, at der skal være fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, og at dette tilbud skal opfylde alle betingelserne i nr. 1, litra a-d.

Det foreslås at det skal fremgå af *nr. 1, litra a-d*, at et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, skal være fremsat uden nogen gebyrer eller fradrag, af alle sådanne andele eller kapitalandele i alternative investeringsfonde, der besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, som er offentlig tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage, og er stillet individuelt, enten direkte eller via finansielle formidlere, til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

Det foreslås at det skal fremgå af *nr. 2*, at hensigten til at opsiges aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele eller kapitalandele i nogle eller alle alternative investeringsfonde på den pågældende medlemsstats område, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ad elektronisk vej, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af alternative investeringsfonde og er egnet for en typisk investor i en alternativ investeringsfond.

Et offentligt tilgængeligt medium kan for eksempel være forvalterens hjemmeside.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 3, 1. pkt.*, at eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller den som markedsføringen er delegeret til ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 3, 2. pkt.*, at en ændring eller opsigelse skal have virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret, jf. *1. pkt.*, med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af de andele eller kapitalandele, der er angivet i den i *stk. 2* anmeldelse, der er nævnt i *stk. 3*.

Det foreslås at det skal fremgå af *nr. 3, 3. pkt.*, at fra og med datoen for anmeldelsen af ophøret, jf. *1. pkt.*, skal forvalteren ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller

placering af andele eller kapitalandele i den alternative investeringsfond, som forvalteren forvalter i den medlemsstat, for hvilken forvalteren har indgivet en anmeldelse, jf. stk. 2.

Den foreslåede § 87 a, stk. 1 implementerer cross border-direktivets artikel 2, nr. 4, stk. 1, 1. afsnit, litra a-c, og 2. afsnit.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 2* i FAIF-loven, at nr. 1 gælder ikke for alternative investeringsfonde af den lukkede type og fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2015/760.

Med en lukket fond menes en "AIF af den lukkede type", jf. Kommissionens delegerede forordning nr. 694/2014 af 17. december 2013 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder til bestemmelse af typer af forvaltere af alternative investeringsfonde.

Fonde, der reguleres ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/760/EU er europæiske langsigtede investeringsfonde.

Den foreslåede § 87 a, stk. 2 gennemfører delvist artikel 2, nr. 4, stk. 1, litra a i cross border-direktivet, som tilføjer en ny artikel, artikel 32 a, i FAIF-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 3* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, nr. 1-3.

Den foreslåede § 87 a, stk. 3 medfører, at forvaltere af alternative investeringsfonde skal anmelde til Finanstilsynet, hvis en markedsføringsaftale opsiges. Anmeldelsen skal indeholde de oplysninger, som er oplyst i § 87 a, stk. 1.

Den foreslåede § 87 a, stk. 3, gennemfører delvist artikel 2, nr. 4, stk. 2 i cross border-direktivet, som tilføjer en ny artikel, artikel 32 a, i FAIF-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 4*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet kontrollerer, om forvalterens anmeldelse er fuldstændig.

Den foreslåede § 87 a, stk. 4, vil medføre, at Finanstilsynet skal kontrollere, at anmeldelsen indeholder alle nødvendige oplysninger.

Den foreslåede § 87 a, stk. 4 gennemfører en del af artikel 2, nr. 4, stk. 3, 1. afsnit., i cross border-direktivet, som indfører en del af en ny artikel, artikel 32 a, i FAIF-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 5, 1. pkt.*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet skal videresende anmeldelsen til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, der er angivet i anmeldelsen og til ESMA senest 15 arbejdsdage efter at have modtaget en fuldstændig anmeldelse jf. stk. 3.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, *stk. 5, 2. pkt.*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at efter at have videresendt anmeldelsen skal Finanstilsynet straks underrette forvalteren herom.

Den foreslåede § 87 a, stk. 5, 2. pkt., vil medføre, at Finanstilsynet får en underretningspligt over for forvalteren. Finanstilsynet skal underrette forvalteren om, at anmeldelsen er sendt til relevante tilsynsmyndighed og den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Den foreslåede § 87 a, stk. 5 gennemfører delvist artikel 2, nr. 4, stk. 3, 2. afsnit., i cross border-direktivet, som tilføjer en ny artikel, artikel 32 a, i FAIF-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at i en periode på 36 måneder fra datoen for anmeldelsen af ophøret jf. stk. 1, nr. 3, 1. pkt. må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af andele eller kapitalandele i de alternative investeringsfonde, der er angivet i anmeldelsen, eller i forbindelse med lignende investeringsstrategier eller investeringsidéer, i medlemsstaten, der er angivet i anmeldelsen.

Den foreslåede § 87 a, stk. 6, medfører, at fra datoen for anmeldelsen af ophøret og i en periode på 36 måneder frem må forvalteren ikke foretage præmarkedsføring af den eller de alternative investeringsfonde, som er angivet i anmeldelsen af ophør af markedsføringsaftale.

Vedrørende definitionen af præmarkedsføring samt betingelserne for præmarkedsføring henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 2 og § 2, nr. 8.

Den foreslåede § 87 a, stk. 6, gennemfører artikel 2, nr. 4, stk. 3, 3. afsnit i cross border-direktivet, som indfører dele af en ny artikel 32 a i FAIF-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 87 a, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal give investorer, der vedbliver med at investere i den alternative investeringsfond, og Finanstilsynet de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde. Forvalteren kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation til at sende oplysninger.

Bestemmelsen medfører, at forvalteren skal overholde de oplysningsforpligtelser, som følger af artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde til Finanstilsynet og til investorer, der vedbliver med at investere i fonden trods ophør af markedsføringsaftalen.

Oplysningsforpligtelserne i artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde omhandler blandt andet krav til årsrapporten og oplysninger til investorerne.

Den foreslåede § 87 a, stk. gennemfører artikel 2, nr. 4, stk. 4 og stk. 8. i cross border-direktivet, som indfører dele af en ny artikel 32 a i FAIF-direktivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 88a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

De gældende regler kapitel 13 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler grænseoverskridende markedsføring af alternative investeringsfonde og levering af tjenesteydelser.

Loven indeholder ikke regler om præmarkedsføring.

Med cross border-direktivet artikel 2, nr. 2, indsættes en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet vedrørende præmarkedsføring. Det foreslås, at bestemmelsen implementeres som § 88 a, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., i dansk ret. Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 2 vedrørende definitionen af præmarkedsføring.

Det foreslås at indsætte en overskrift efter § 88 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det foreslås, at følgende skal fremgå af overskriften:

Præmarkedsføring i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område af andele i alternative investeringsfonde fra et land inden for Den Europæiske Union, som foretages af en forvalter med registreret hjemsted i Unionen.

Det foreslås endvidere at indsætte § 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. efter overskriften. Det foreslås, at bestemmelsen skal indeholde de betingelser, som forvalteren skal opfylde ved præmarkedsføring af alternative investeringsfonde. Forvalteren vil ikke have pligt til at opfylde andre betingelser eller krav end dem, der fastsat i § 88 a.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 1*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde kan foretage præmarkedsføring inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Den foreslåede § 88 a, *stk. 1* medfører, at det kun er en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde, jf. § 11 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., der kan foretage præmarkedsføring i andre medlemslande eller i et EØS-land. Forvaltere med registrering, jf. § 9 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. må således ikke foretage præmarkedsføring.

Den foreslåede § 88 a, *stk. 1* gennemfører en del af artikel 2, nr. 2, *stk.1*, 1. afsnit, i cross border-direktivet, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 2*, *1.pkt* i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter med tilladelse til at forvalte alternative investeringsfonde ikke

må foretage præmarkedsføring, hvis de oplysninger, der gives til potentielle professionelle investorer opfylder en eller flere af betingelserne i § 88 a, stk. 2, nr.1-3.

Den foreslåede § 88 a, stk. 2, 1. pkt. medfører, at præmarkedsføring kun må foretages over for professionelle investorer og dermed ikke detailinvestorer.

Det foreslås at det skal fremgå af *nr.1*, at er oplysningerne tilstrækkelige til at sætte investorerne i stand til at forpligte sig til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond må præmarkedsføring ikke foretages.

Den foreslåede nr.1 medfører, at oplysninger ikke må være så omfangsrige, at investorerne vil være i stand til at forpligte sig til at erhverve andele.

Det foreslås, at det skal fremgå af *nr. 2*, at oplysningerne ikke må udgøre det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i endelig form.

Det foreslås at det skal fremgå af *nr. 3*, at oplysninger ikke må udgøre det samme som stiftelsesdokumenter, et prospekt eller udbudsdokumenter for en endnu ikke etableret alternativ investeringsfond i endelig form.

Præmarkedsføringsmaterialet må ikke være et reelt udbud eller tilbud af fonden.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører en del af artikel 2, nr. 2, stk.1, 1. afsnit, litra a-c, i cross border-direktivet, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 3*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at udleveret udkast til prospekt eller udbudsdokumenter ikke må indeholde oplysninger, der er tilstrækkelige til, at udgøre grundlag for en investeringsbeslutning. Det skal fremgå tydeligt af udkastet til prospekt eller udbudsdokumenter, at de ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond, og oplysningerne i udkastet ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret.

Det skal dermed være klart, at der ved præmarkedsføring skal være tale om et udkast, og at oplysningerne i dokumenterne derfor ikke er endelige, kan ændres og ikke kan gøres gældende.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 2, nr. 2, stk. 1, 2. afsnit, litra a-b, i cross border-direktivet som tilføjer en del af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 4*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en forvalter ikke har pligt til at underrette Finanstilsynet om indholdet eller adressaterne for præmarkedsføring.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 2, nr. 2, stk. 1, 3. afsnit, i cross border-direktivet, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 5*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal sikre, at investorer ikke erhverver andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond gennem præmarkedsføring, og at investorer, der kontaktes i forbindelse med præmarkedsføring, kun må erhverve andele eller kapitalandele i den pågældende alternative investeringsfond efter markedsføring, som er tilladt i henhold til artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde .

Bestemmelsen medfører, at forvalteren er forpligtet til at sikre, at ingen investorer erhverver andele i fonden gennem præmarkedsføring. Erhvervelse af andele i den alternative investeringsfond skal ske efter regler om markedsføring i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Bestemmelsen gennemfører cross border-direktivets artikel 2, nr. 2, stk. 2, 1. afsnit, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet, i dansk ret.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se § 5, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 6*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at professionelle investorers eventuelle tegning inden for 18 måneder efter, at forvalteren er begyndt at foretage præmarkedsføring, betragtes som værende et resultat af markedsføring og vil være underlagt anmeldelsesprocedurerne i til artikel 31 og 32 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, hvis investorerne tegner andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond, der henvises til i den information, som er udleveret i forbindelse med præmarkedsføringen, eller i en alternativ investeringsfond, der er etableret som et resultat af præmarkedsføringen.

Hvis professionelle investorer investerer i en alternativ investeringsfond inden for 18 måneder efter, at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring af den pågældende fond, og der i præmarkedsføringsmaterialet er henvist til den pågældende fond, betragtes det som markedsføring. I dette tilfælde vil forvalteren skulle opfylde anmeldelsesprocedurerne, som fremgår reglerne i FAIF-direktivet herom. Det samme gør sig gældende, hvis professionelle investorer investerer i en alternativ investeringsfond inden for 18 måneder efter, at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring af den pågældende fond, og fonden er etableret som resultat af præmarkedsføringen.

Bestemmelsen gennemfører cross border-direktivets artikel 2, nr. 2, stk. 2, 2. afsnit som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet, i dansk ret.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 7*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal sende en uformel meddelelse, i papir- eller elektronisk form, til Finanstilsynet, inden for to uger efter, at forvalteren har påbegyndt præmarkedsføring. I meddelelsen angives, i hvilke medlemsstater og hvilke perioder der foregår eller er foregået præmarkedsføring, en kort beskrivelse af præmarkedsføringen med oplysninger om de fremlagte investeringsstrategier og, hvis det er relevant, en liste over de alternative investeringsfonde og afdelinger af alternative investeringsfonde, der var genstand for præmarkedsføringen.

Den foreslåede § 88 a stk. 7, 1. pkt. vil medføre, at forvalteren vil få en meddelelsespligt til Finanstilsynet. Med uformel meddelelse menes, at meddelelsen ikke skal godkendes af Finanstilsynet. Meddelelsen skal sendes til Finanstilsynet inden for to uger efter, at forvalteren er påbegyndt præmarkedsføringen. Meddelelsen skal indeholde de oplysninger, som er oplistet i bestemmelsens 2. pkt.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se lovforslagets § 5, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører cross border-direktivets artikel 2, nr. 2, stk. 2, 3. afsnit, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 8*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at en tredjepart kun må foretage præmarkedsføring på vegne af en forvalter med tilladelse, hvis den pågældende har tilladelse som investeringsselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU, som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som administrationsselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som forvalter i overensstemmelse med 2011/61/EU eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU. En sådan tredjepart er underlagt alle de betingelser, der er fastsat i § 88a.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at en tredjepart kun må foretage præmarkedsføring på vegne af forvalteren, hvis tredjeparten har tilladelse som investeringsselskab (i Danmark: fondsmæglerselskaber), som kreditinstitut, som administrationsselskab (i Danmark: investeringsforvaltningsselskab), som forvalter af alternative investeringsfonde eller fungerer som tilknyttet agent. Tredjeparten er underlagt reglerne, som fremgår af § 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde.

En tilknyttet agent er en fysisk eller juridisk person, som på kun ét investeringssselskabs fulde og betingelsesløse ansvar, for hvis regning der handles over for kunder eller potentielle kunder markedsfører investeringservice og accessoriske tjenesteydelser, modtager og formidler kundens instrukser eller ordrer vedrørende investeringssericer eller finansielle instrumenter, placerer finansielle instrumenter eller rådgiver kunder eller potentielle kunder om sådanne finansielle instrumenter eller tjenesteydelser, jf. 4, stk. 1, nr. 29, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at delegation eller aftaler med en tredjepart vedrørende præmarkedsføring ikke medfører en mulighed for omgåelse af reglerne om, at det kun er en forvalter med tilladelse, der kan præmarkedsføre alternative investeringsfonde. Tredjeparter kan således kun være de oplyste finansielle virksomheder med tilladelse og dermed under tilsyn.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, nr. 2, stk. 3, i cross border-direktivet, som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet.

Endvidere foreslås bestemmelsen strafbelagt. Se § 2, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Endeligt foreslås, at det skal fremgå af § 88 a, *stk. 9*, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skal sikre, at dens præmarkedsføring er tilstrækkeligt dokumenteret.

Bestemmelsen medfører, at forvalteren blandt andet skal kunne dokumentere, hvor og hvordan alle alternative investeringsfonde er blevet præmarkedsført. Det skal kunne dokumenteres, at der ikke er foretaget præmarkedsføring over for detailinvestorer, og præmarkedsføringsmaterialet ikke har indeholdt tilstrækkelige oplysninger til, at investorer kan tegne fondene.

§ 88 a foreslås strafbelagt, da det er vigtigt at præmarkedsføring ikke anvendes til omgåelse af FAIF-direktivets bestemmelser om markedsføring og anmeldelse herom. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 11 og bemærkningerne hertil.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, nr. 2, stk. 4, i cross border-direktivet som tilføjer dele af en ny artikel 30 a i FAIF-direktivet, i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Kapitel 14 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder regler om grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfonde samt grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det følger den gældende § 93, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysninger, der er afgivet i henhold til § 90. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1

måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

Endvidere følger det af den gældende § 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren, at denne ikke må iværksætte ændringerne. Finanstilsynet skal meddele forvalteren dette straks efter modtagelse af meddelelsen i stk. 1.

Det fremgår af den gældende § 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets meddelelse efter stk. 2, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond, forbyde leveringen af tjenesteydelser omfattet af bilag 1, nr. 3, eller inddrage forvalterens tilladelse i medfør af § 11, jf. § 17.

Det følger endvidere af § 93, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at hvis de meddelte ændringer ikke er i strid med reglerne i denne lov eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om ændringerne.

Det foreslås at nyaffatte § 93, *stk.* 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, meddele forvalteren, at forvalteren ikke må iværksætte en planlagt ændring, hvis forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfonde i henhold til den planlagte ændring ikke længere ville være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere ville opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Nyaffattelsen medfører, at Finanstilsynet har en meddelelsespligt over for forvalteren, hvis en planlagt ændring eller oplyste forhold i øvrigt vil medføre, at forvalteren ikke længere overholder lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør af loven. Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter, at alle oplysninger er modtaget, underrette forvalteren om, at ændringen ikke må iværksættes.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, nr. 5, 1. stk. 1, i cross border-direktivet, som ændrer i artikel 33, stk. 6, 2. afsnit i FAIF-direktivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Kapitel 14 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder en række regler om grænseoverskridende forvaltning af alternative investeringsfond samt grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

§ 93 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler væsentlige ændringer i de oplysninger, som en forvalter af alternative investeringsfonde har givet til Finanstilsynet i forbindelse med grænseoverskridende forvaltning eller grænseoverskridende levering af tjenesteydelser.

Det følger af § 93, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at forvalteren skriftligt skal underrette Finanstilsynet, hvis der sker væsentlige ændringer i de oplysningerne, der er indgivet til Finanstilsynet. For planlagte ændringer skal underretningen ske, senest 1 måned inden ændringerne iværksættes. Uforudsete ændringer skal meddeles Finanstilsynet, straks efter at ændringen har fundet sted.

Det følger af § 93, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at i tilfælde af, at de planlagte ændringer medfører, at forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser ikke længere vil være i overensstemmelse med loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil kunne overholde loven eller regler udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet påbyde forvalteren at iværksætte ændringerne.

Hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af Finanstilsynets påbud om ikke at iværksætte ændringen, eller hvis der har fundet en uforudset ændring sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond eller levering af tjenesteydelser, ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren på anden måde ikke længere overholder loven eller regler udstedt i medfør heraf, skal Finanstilsynet træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder om nødvendigt forbyde markedsføring af den alternative investeringsfond, forbyde leveringen af tjenesteydelser, eller inddrage forvalterens tilladelse, jf. § 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Hvis de meddelte ændringer ikke er i strid med reglerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. eller regler udstedt i medfør af loven, underretter Finanstilsynet straks de kompetente myndigheder i forvalterens værtsland om ændringerne, jf. § 93, stk. 4, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Værtslandet er den medlemsstat eller EØS-land, hvor den alternative investeringsfond forvaltes grænseoverskridende eller hvor tjenesteydelsen leveres.

Det foreslås, at § 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. nyaffattes, hvorefter det fremgår, at Finanstilsynet træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med

artikel 46 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af stk. 2 og 3, eller hvis en uforudset ændring har fundet sted, hvorved forvalterens forvaltning af den alternative investeringsfond ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis forvalteren i øvrigt ikke længere vil opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf

Cross border-direktivets artikel 2, nr. 5, stk. 2, nyaffatter artikel 33, stk. 6, andet og tredje afsnit i FAIF-direktivet. Artikel 33, stk. 6, i FAIF-direktivet er implementeret i § 93, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorfor gældende § 93, stk. 3, nyaffattes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11 (§ 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 190 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. regulerer straf for overtrædelse af en række bestemmelser i loven samt artikler i en række forordninger.

Det følger af § 190, stk. 1, at overtrædelse af de oplyste bestemmelser og forordninger straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Med lovforslagets § 2, nr. 7 og 8, foreslås det at indsætte § 87 a og 88 a i lov om investeringsforeninger.

Det foreslås i den forbindelse, at der indsættes henvisninger til § 88 a, stk. 1-3, 5, 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9, i § 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Ændringen vil medføre, at overtrædelse af § 87 a, stk. 6 og § 88 a også kan straffes efter § 190, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

§ 87 a, stk. 6, i lov om alternative investeringsfonde m.v. omhandler ophør af markedsføringsaftaler.

Den strafbare handling i § 87, stk. 6 består i, at en forvalter foretager præmarkedsføring i en periode på 36 måneder fra datoen for anmeldelsen af ophøret, jf. § 87 a, stk. 1, nr. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Ansvarssubjektet er bestyrelsen eller direktionen hos forvalteren, der præmarkedsfører en alternativ investeringsfond i strid med § 87 a, stk. 6, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 7, samt bemærkningerne hertil.

§ 88 a i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., omhandler præmarkedsføring af alternative investeringsfonde. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 8 samt bemærkningerne

hertil.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af de § 88 a, stk. 1-3 og 5, 7-9 er bestyrelsen eller direktionen i en forvalter med tilladelse til at forvalte en alternativ investeringsfond.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 1 består i, at præmarkedsføring af en alternativ investeringsfond foretages af en registreret forvalter, der alene er registreret ikke har tilladelse. Straffen er bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 2 består i, at præmarkedsføre overfor andre end professionelle investorer, f.eks. detailinvestorer.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 2, nr. 1 består i, at give oplysningerne til professionelle investorer i forbindelse med præmarkedsføring, som er tilstrækkelige til at forpligte investoren til at erhverve andele eller kapitalandele i en bestemt alternativ investeringsfond.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 2, nr. 2 består i, at give oplysningerne til professionelle investorer i forbindelse med præmarkedsføring, som udgør det samme som tegningsformularer eller lignende dokumenter, i udkast eller i en endelig form.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 3, 1. pkt. består i, at et udkast til et prospekt eller udbudsdokument indeholder oplysninger, der er tilstrækkelige til at udgøre grundlag for en investeringsbeslutning for investorerne.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 3, nr. 1 består i, at et udkast til et prospekt eller udbudsdokument udleveres uden, at det fremgår tydeligt, at prospektet eller udbudsdokumentet ikke udgør et tilbud om eller en invitation til at tegne andele eller kapitalandele i en alternativ investeringsfond.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 3, nr. 2 består i, at et udkast til et prospekt eller udbudsdokument udleveres uden, at tydeligt fremgår, at oplysninger i udkastet ikke kan gøres gældende, da de er ufuldstændige og kan blive ændret.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 5 består i, at en forvalter med tilladelse ikke sikrer sig, at investorerne ikke kan erhverve andele i en alternativ investeringsfond, som forvalteren præmarkedsfører.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 7 består i, at en forvalter med tilladelse ikke opfylder meddelelsespligten i § 88 a, stk. 8.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 8 i, at en forvalter med tilladelse indgår aftale med en tredjepart om præmarkedsføring af alternative investeringsfonde på vegne af forvalteren, og tredjeparten ikke

har tilladelse som investeringselskab i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU, som kreditinstitut i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU, som administrationsselskab for et investeringsinstitut i overensstemmelse med direktiv 2009/65/EF, som forvalter i overensstemmelse med 2011/61/EU eller fungerer som tilknyttet agent i overensstemmelse med direktiv 2014/65/EU.

Den strafbare handling i § 88 a, stk. 9 består i, at en forvalter med tilladelse ikke sørger for, at præmarkedsføringen er tilstrækkeligt dokumenteret.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af de § 88 a, stk. 1-3 og 5, 7-9 er bestyrelsen eller direktionen i en forvalter med tilladelse til at forvalte en alternativ investeringsfond.

Straf for overtrædelse af efter § 88 a, stk. 1-3, 5, 7, 1. pkt., og stk. 8 og 9 vil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Til § 6

Til nr. 1 (fodnoten i lov om investeringsforeninger m.v.)

Lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1154 af 19. september 2019 indeholder en note, der oplister de direktiver og ændringsdirektiver, som er implementeret helt eller delvist i loven. Endvidere er en række forordninger oplistet, hvori indgår bestemmelser, som er medtaget i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres således, at det fremgår, at loven også gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU (cross border-direktivet) for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter, EU-Tidende 2019, nr. L 188, s. 106.

Ændringen vil medføre, at det fremgår af fodnoten til loven, at dele af cross border-direktivet er implementeret i lov om investeringsfonde m.v. Det er de dele af direktivet, der omhandler, oplysninger eller ændringer i oplysninger, som den danske UCITS skal angive i anmeldelse om markedsføring til Finanstilsynet og anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler.

Til nr. 2 (§ 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 28 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Det følger af § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at en dansk UCITS, der ønsker at markedsføre sine andele i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen

har indgået aftale med på det finansielle område, skal sende en anmeldelse herom til Finanstilsynet. Anmeldelsen skal opfylde kravene i Kommissionens forordning nr. 584/2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår form og indhold af standardmodellen til anmeldelsesskrivelse og erklæring om investeringsinstituttet, brug af elektronisk kommunikation mellem kompetente myndigheder i forbindelse med anmeldelser og procedurer ved kontroller og undersøgelser på stedet samt udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder. Den danske UCITS skal i anmeldelsen oplyse, hvor de kompetente myndigheder i værtslandet elektronisk kan gøre sig bekendt med de dokumenter, som den danske UCITS skal vedlægge ansøgningen, eventuelle oversættelser heraf og senere ændringer af dokumenterne.

Med cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, ændres artikel 93 i UCITS-direktivet. Artikel 93 er implementeret i § 28 i lov om investeringsforeninger, hvorfor det foreslås at ændre § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. og dermed gennemfører cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, i dansk ret.

Det foreslås at indsætte et 4. pkt. i § 28, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., hvoraf det fremgår, at anmeldelsen også skal indeholde de oplysninger, herunder den danske UCITS adresse, der er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende fakturaer og meddelelser om lovbestemte gebyrer, afgifter og oplysning om faciliteterne til at udføre opgaver vedrørende behandling, tegnings-, tilbagekøbs- og indløsningsordrer og fortage andre udbetalinger til investorerne i forbindelse med andele i den danske UCITS.

Den foreslåede tilføjelse vil medføre, at en dansk UCITS, der ønsker at markedsføre sine andele i en anden medlemsstat eller i et EØS-land, i anmeldelsen til Finanstilsynet også skal anføre oplysninger, som er nødvendige for, at værtslandets tilsynsmyndigheder kan fremsende meddelelser til den danske UCITS. I anmeldelsen skal den danske UCITS adresse fremgå.

§ 28, stk. 1, er ved den gældende § 190, stk. 1, strafbelagt med bøde, hvorfor den danske UCITS ledelse kan straffes, hvis den danske UCITS markedsføres, uden at dette er anmeldt til Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, litra a, i cross border direktivet.

Til nr. 3 (§ 28, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 28 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring.

Det følger af § 28, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet fremsender den komplette dokumentation, som den danske UCITS har indsendt sammen med anmeldelsen i stk. 1, til de kompetente myndigheder i det land, hvor den danske UCITS agter at markedsføre sine andele. Finanstilsynet skal fremsende dokumentationen, senest 10 arbejdsdage efter at Finanstilsynet har modtaget anmeldelsen og den komplette dokumentation.

Med cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, ændres artikel 93 i UCITS-direktivet. Artikel 93 er implementeret i § 28 i lov om investeringsforeninger, hvorfor det foreslås at ændre § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. og dermed gennemfører cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, 1. afsnit.

Det foreslås at nyaffatte § 28, *stk. 2*, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at den danske UCITS skal, mindst en måned før iværksættelse af en ændring af oplysningerne, som er angivet i anmeldelsen, jf. *stk. 1*, eller en ændring vedrørende de andelsklasser, der skal markedsføres, give skriftlig meddelelse om ændringen til Finanstilsynet og til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Finanstilsynet skal inden for 15 arbejdsdage efter modtagelsen af alle oplysningerne, jf. 1. pkt., underrette den danske UCITS om, at den danske UCITS ikke må iværksætte en ændring, hvis ændringen medfører, at den danske UCITS ikke længere overholder denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov.

Nyaffattelsen medfører, at den danske UCITS har en meddelelsespligt til Finanstilsynet og tilsynsmyndighederne i værtslandet, hvis de oplysninger, som er angivet i anmeldelsen om markedsføring, jf. § 28, *stk. 1*, i lov om investeringsforeninger m.v. eller oplysninger om andelsklasser ændres. Den danske UCITS skal meddele Finanstilsynet om ændringen mindst en måned før ændringen iværksættes.

Nyaffattelsen medfører endvidere, at Finanstilsynet har en underretningspligt over for en dansk UCITS, hvis en ændring medfører, at den danske UCITS ikke længere overholder UCITS-direktivet. Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS inden for 15 dage fra modtagelsen af alle oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, litra b, 1. afsnit og 2. afsnit, 2. pkt., i cross border direktivet.

Til nr. 4 (§ 28, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 28 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' grænseoverskridende markedsføring.

Med cross border-direktivets artikel 1, nr. 5, ændres artikel 93 i UCITS-direktivet. Artikel 93 er implementeret i § 28 i lov om investeringsforeninger, hvorfor det foreslås at ændre § 28 i lov om investeringsforeninger m.v. for, at implementere cross border-direktivets artikel 1, nr. 5 afsnit.

Det foreslås at indsætte *stk. 3* i § 28 i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med artikel 98 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009, hvis en planlagt ændring iværksættes, selvom Finanstilsynet i henhold til *stk. 2*, 2. pkt. har meddelt den danske UCITS, at

ændringen ikke må iværksættes, og hvorved den danske UCITS' markedsføring ikke længere vil være i overensstemmelse med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf, eller hvis den danske UCITS i øvrigt ikke længere vil opfylde denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslåede stk. 3 medfører, at Finanstilsynet kan træffe de nødvendige foranstaltninger i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009, hvis en planlagt ændring iværksættes på trods af, at Finanstilsynet har afgivet meddelelse til den danske UCITS om, at den ikke må iværksætte en ændring.

Bestemmelsen gennemfører artikel 1, nr. 5, 1. afsnit, litra b, 3. afsnit i cross border direktivet.

Til nr. 5 (§ 28 a, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke regler for danske UCITS' anmeldelse af ophør af aftaler om markedsføring, herefter markedsføringsaftaler.

Med cross border-direktivet artikel 1, nr. 6, indsættes en ny artikel 93 a i UCITS-direktivet vedrørende anmeldelse af ophør af markedsføringsaftaler. Det foreslås at indsætte § 28 a i lov om investeringsforeninger m.v. i kapitel 4 i lov om investeringsforeninger m.v., for dermed at implementere artikel 93 a i UCITS-direktivet. Kapitel 4 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler grænseoverskridende virksomhed.

Det foreslås, at det skal følge af § 28 a, stk. 1, 1. pkt. i lov om investeringsforeninger m.v., at en dansk UCITS kan indgive anmeldelse om ophør af aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af andele, herunder eventuelt andelsklasser, i en medlemsstat eller i et land, som Den Europæiske Union har indgået aftale med på det finansielle område, for hvilken den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, og den danske UCITS har opfyldt følgende betingelser:

Den foreslåede § 28, stk. 1, 1. pkt., medfører, at en dansk UCITS kan indgive en anmeldelse til Finanstilsynet ved ophør af en markedsføringsaftale, som er anmeldt, jf. § 28, i lov om investeringsforeninger m.v., hvis betingelserne i nr. 1-3 er opfyldt.

Det foreslås med *nr. 1*, at en af betingelse for anvendelsen af stk. 1 vil være, at der er fremsat et generelt tilbud om tilbagekøb eller indløsning, uden nogen gebyrer eller fradrag, af alle sådanne andele, som besiddes af investorer i den pågældende medlemsstat, som er offentligt tilgængeligt i mindst 30 arbejdsdage og det er stilet individuelt – enten direkte eller via finansielle formidlere – til alle investorer i den pågældende medlemsstat, hvis identitet er kendt.

Det foreslås med *nr. 2*, at en af betingelserne for anvendelsen af stk. 1 vil være, at hensigten om at opsigte aftaler, der er indgået med henblik på markedsføring af sådanne andele i den pågældende medlemsstat, offentliggøres via et offentligt tilgængeligt medium, herunder ved anvendelse af digital kommunikation, der sædvanligvis anvendes til markedsføring af danske UCITS og er egnet for en typisk investor i danske UCITS.

Det foreslås med *nr. 3*, at en af betingelse for anvendelsen af stk. 1 vil være, at eventuelle aftaler med finansielle formidlere eller med den, som markedsføringen er delegeret til, ændres eller opsiges med virkning fra datoen for anmeldelsen af ophøret med henblik på at forhindre eventuel ny eller yderligere direkte eller indirekte markedsføring eller placering af de andele, der er angivet i den i stk. 2 nævnte anmeldelse. Fra anmeldelsesdatoen af ophøret skal den danske UCITS ophøre med ethvert nyt eller yderligere direkte eller indirekte udbud eller placering af andele, der var genstand for anmeldelsen om ophør i nævnte medlemsstat.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 1, 1. afsnit litra a-b samt litra c, 1. afsnit og 3. afsnit, 2. pkt. i cross border-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 2, at de i stk. 1, nr. 1 og 2 nævnte oplysninger klart skal beskrive, hvilke konsekvenser det får for investorer, hvis de ikke accepterer tilbuddet om at indløse eller tilbagekøbe deres andele. De i stk. 1, nr. 1 og 2 nævnte oplysninger skal stilles til rådighed på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvortil den danske UCITS har indgivet en anmeldelse, jf. § 28, eller på et sprog, der er godkendt af tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat.

Bestemmelsen medfører, at det skal fremgå klart af anmeldelsen, hvilke konsekvenser det har for investorerne, hvis de ikke accepterer at blive indløst. Endvidere skal oplysninger i anmeldelsen stilles til rådighed på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor den danske UCITS bliver markedsført eller et sprog, som tilsynsmyndighederne i den pågældende medlemsstat har godkendt. Hvis medlemsstaten har flere officielle sprog, er det tilstrækkeligt at oplysningerne er til rådighed på et enkelt et af sprogene.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 1, litra c. 2. afsnit og 3. afsnit, 1. pkt. i cross border-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS skal fremsende en anmeldelse til Finanstilsynet, der indeholder oplysningerne, som er nævnt i stk. 1, nr. 1-3.

Det foreslås endvidere ved lovforslagets § 3, nr. 5, at manglende anmeldelse efter § 28 a, stk. 3 straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 2, i cross border-direktivet, som indfører en del af en ny § 93 a i UCITS-direktivet, i dansk ret.

Det foreslås, at i medfør af § 28 a, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., skal Finanstilsynet sikre, at den danske UCITS' anmeldelse er fuldstændig. Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS straks, når anmeldelsen, jf. stk. 3, er videresendt til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, som er angivet i anmeldelsen, og til ESMA.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynet skal sikre, at anmeldelsen, som modtages fra den danske UCITS er fuldstændig.

Bestemmelsen medfører endvidere, at Finanstilsynet har en forpligtelse til at videresende den fuldstændige anmeldelse til tilsynsmyndighederne i den medlemsstat, hvor markedsføringen skal opføre med at finde sted samt til den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Endeligt medfører bestemmelsen, at Finanstilsynet får en underretningspligt over for den danske UCITS. Finanstilsynet skal underrette den danske UCITS, når anmeldelsen er videresendt.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 3, 1. afsnit, 1. pkt. og 2. afsnit, i cross border-direktivet.

Det foreslås endvidere, at det skal fremgå af § 28 a, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS, og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII, eller nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII. Der kan anvendes digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation under forudsætning af at informations- og kommunikationsmidlerne er tilgængelige for investorer på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor investoren befinder sig, eller på et sprog, der er godkendt af denne medlemsstats kompetente myndigheder.

Bestemmelsen medfører, at den danske UCITS skal overholde de oplysningsforpligtelser, som følger af §§ 102-108 i lov om investeringsforeninger m.v. (afsnit VII i lov om investeringsforeninger) over for Finanstilsynet og over for investorer, der vedbliver med at investere i fonden trods ophør af markedsføringsaftalen.

Bestemmelsen medfører endvidere, at den danske UCITS kan anvende digital kommunikation eller andre midler til fjernkommunikation, når den danske UCITS skal give investorer, der vedbliver med at investere i den danske UCITS og Finanstilsynet de oplysninger, som er nævnt i afsnit VII i lov om investeringsforeninger m.v., eller nævnt i regler som udstedt i medfør af bestemmelser i afsnit VII.

Den foreslåede bestemmelse i § 28 a, stk. 5, gennemfører artikel 1, nr. 6, stk. 4, og artikel 1, nr. 6, stk. 7, i cross border-direktivet.

Til nr. 6 (§ 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Den gældende § 190 i lov om investeringsforeninger m.v. er en strafbestemmelse, som regulerer straf for overtrædelse af en række bestemmelser i loven.

Det følger af § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at overtrædelse af de oplyste bestemmelser straffes med bøde.

Det foreslås at § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., ændres således, § 28, stk. 1 og 4 og § 28 a, stk. 3 fremgår af opstillingen, i stedet for § 28, stk. 1 og 3.

Ændringen vil medføre, at bestyrelsesmedlemmerne i den danske UCITS kan straffes med bøde, hvis den danske UCITS ikke fremsender en anmeldelse om ophør af aftaler om markedsføring til Finanstilsynet, jf. § 28 a, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.

Herudover er ændringen en konsekvens af lovforslagets § 5, nr. 4, hvorefter der bliver indsat et stk. 3 i § 28, hvorefter stk. 3 og 4 bliver til stk. 4 og 5.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1 i hvidvaskloven)

Efter den gældende § 1, stk. 1, nr. 23-24, i hvidvaskloven er udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta og udbydere af virtuelle tegnebøger omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde. Hvidvasklovens § 2, nr. 15-17, omfatter definitioner af virtuelle tegnebøger, virtuel valuta og fiatvaluta.

Ved virtuel valuta forstås efter § 2, stk. 1, nr. 16 et digitalt udtryk for værdi, som ikke er udstedt eller garanteret af en centralbank eller en offentlig myndighed, ikke nødvendigvis er bundet til en lovligt oprettet valuta og ikke har samme retsstatus som valuta eller penge, men som accepteres af fysiske og juridiske personer som vekslingsmiddel, som kan overføres, lagres og handles elektronisk.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 10, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, A, L 204, som fremsat, side 36.

Det foreslås i § 1, stk. 1, nr. 25-27, at indsætte tre nye numre.

Det foreslås i nr. 25, at udbydere af veksling mellem en eller flere virtuelle valutaer omfattes af hvidvaskloven.

Den foreslåede bestemmelse omfatter de virksomheder og personer, som foretager en veksling af virtual valuta på vegne af en tredjemand.

Ved veksling af virtual valuta forstås alle former for veksling af virtuel valuta, både veksling til samme type af virtuel valuta som veksling til en eller flere andre typer af virtuel valuta.

Et eksempel på en aktivitet, som er omfattet af begrebet veksling af virtuel valuta er, hvor en kunde, som ønsker at veksle sin virtuelle valuta af en type til en anden type. Kunden overfører valutaen til en udbyder af veksling mellem virtuelle valutaer, hvorefter udbyderen overfører den ønskede valuta til kunden. I disse tilfælde modtager udbyderen kundens valuta, inden vekslingen er gennemført. Der veksles ligeledes med virtuelle valuta i de tilfælde, hvor udbyderen ikke modtager valutaen fra kunden, før vekslingen er gennemført. Her sker udvekslingen simultant ved en automatiseret og typisk mere decentral proces. Når en kunde vælger denne type tjeneste til at foretage en veksling, er det

typisk for at undgå unødige modpartsrisiko til udbyderen af tjenesten, idet udbyderen af tjenesten ikke er i besiddelse af begge valutaer samtidig.

Der er ingen fiatvaluta involveret i vekslingen. Det er i øvrigt ikke nødvendigt for udbyderen af vekslingstjenesten at have en bankkonto for at gennemføre vekslingen.

Ved veksling mellem samme type af virtuel valuta forstås den situation, hvor en kunde veksler sin virtuelle valuta af en vis værdi til samme type virtuel valuta. Denne veksling sker typisk til en lidt mindre værdi, fordi der fratrukket et gebyr til udbyderen. Dette svarer til den situation, hvor en kunde veksler f.eks. en 100 kr. seddel til 99 kroner.

Det kan imidlertid også svare til den situation, hvor en kunde veksler én 100 kr. seddel til en anden 100 kr. seddel. Her kan formålet med vekslingen være at øge anonymiteten og gøre det vanskeligere at følge transaktionshistorikken. FATF betegner denne form for virksomhedsaktivitet ”mixers og tumblers.” For så vidt angår FATFs anbefalinger henvises nærmere til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.1.1.

Bestemmelsen omhandler endvidere situationer, hvor en kunde veksler én type af virtuel valuta til en anden type af virtuel valuta. Dette svarer til den situation, hvor en kunde veksler f.eks. danske kroner til Euro. Formålet med veksling mellem flere typer af virtuel valuta kan eksempelvis være, at kunden har brug for en specifik type virtuel valuta til at betale med, fordi kunden ønsker at handle med en virksomhed, som kun modtager den specifikke type virtuel valuta. Et andet eksempel kan være, at kunden handler i spekulationsøjemed og derfor ønsker at investere i forskellige typer af virtuel valuta ud fra et investeringsperspektiv. Baggrunden for dette er, at værdien på visse typer virtuelle valutaer er defineret af udbud og efterspørgsel, mens værdien på andre typer virtuel valuta er kurssikret mod eksempelvis den amerikanske dollar. Formålet med veksling mellem flere typer valutaer kan herudover være, at kunden ønsker at benytte sin virtuelle valuta som kollateral/pant/deponering for at opnå en modydelse, eksempelvis ved at stille sikkerhed for at kunne optage et lån eller for at kunne udnytte likviditet som det kendes med pantebreve. Kunden overgiver herved retten til at disponere over sine virtuelle valuta og kan herved opfylde sin del af en aftale.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udbydere af veksling mellem en eller flere virtuelle valutaer bliver omfattet af hvidvaskloven, og at de dermed blandt andet skal overholde hvidvasklovens regler om kundekendingsprocedurer, overvågning af kundeforhold, undersøgelse af transaktioner mv. og underretning af Hvidvasksekretariatet. Det betyder, at der skal gennemføres kundekendingsprocedurer, når der etableres en forretningsforbindelse. En forretningsforbindelse anses for at være etableret, når der eksempelvis er blevet oprettet en bruger hos udbyderen eller i visse tilfælde først i forbindelse med at en transaktion skal gennemføres.

Ved dette lovforslags § 1, nr. 6, foreslås det, at der i § 10, stk. 1, nr. 2, tilføjes et *litra d*, hvorefter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, skal gennemføre kundekendingsprocedurer,

jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 7 nr. 5

Kravene til, hvornår kundekendingsprocedurerne skal gennemføres, fremgår af hvidvasklovens § 10.

Det foreslås i *nr. 26*, at udbydere af overførsel af virtuel valuta omfattes af hvidvaskloven.

Bestemmelsen omfatter virksomheder og personer, som gennemfører transaktioner med virtuel valuta på vegne af tredjemand.

Ved overførsel af virtuel valuta forstås en centraliseret eller decentraliseret løsning, hvorefter en virtuel valuta flyttes fra én virtuel valutaadresse til en anden eller hvis der sker skifte af ejerskab af den adresse eller wallet hvor de virtuelle valutaer opbevares uden der er tale om en egentlig overførsel, dette kan eksempelvis ske ved ajourføring af en centraliseret hovedbog (også kaldet en off-chain transaktion).

Ved en centraliseret løsning vil beløbet, der sendes, være i virksomhedens besiddelse, mens det ved den decentrale løsning sker ved brug af virksomhedens system uden, at den virtuelle valuta kommer i virksomhedens varetægt. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, stk. 1, nr. 25.

Overførsel af virtuel valuta svarer til overførsel af fiatvalutaer fra én konto til en anden.

Den ydelse, som bestemmelsen regulerer, består i, at en kunde benytter en udbyders tjeneste til at gennemføre overførslen af den virtuelle valuta. Kunden beskytter typisk selv sin private kryptografiske nøgler, og udbyderen har dermed ikke mulighed for at disponere over de virtuelle valutaer (betegnet normalt som non-custodial). Kunden benytter herved udbyderens tjeneste til at overføre den virtuelle valuta til betalingsmodtageren. Et eksempel herpå kan være, at en person benytter sig af en udbyders tjeneste til at gennemføre overførelser af virtuelle valuta på grund af en nemt tilgængelig brugergrænseflade. Et andet eksempel kan være, at kunden benytter sig af en anden funktionalitet, der er gjort tilgængelig i tilknytning til overførslen, eksempelvis generering af en faktura, der knytter sig til overførslen af den virtuelle valuta.

Den foreslåede bestemmelse omfatter udbydere af overførsel af virtuel valuta. Indikatorer på at der er tale om en udbyder omfattet af denne lov, kan være, at tjenesten direkte gøres tilgængelig eksempelvis via en hjemmeside der administreres eller ejes af den pågældende, at den pågældende modtager gebyr, i forbindelse med at tjenesten bruges, at den pågældende løbende leverer opdateringer af systemet, der bruges til at gennemføre overførsler, eller at den pågældende har bestemmende indflydelse

på beslutninger der vedrører tjenesten. En anden indikator er graden af centralisering, idet meget decentrale tjenester kan anses for at være en del af infrastrukturen der som udgangspunkt ikke kan eller bør omfattes.

Den foreslåede bestemmelse regulerer således selve udbyderen af tjenesten, mens bestemmelsen og hvidvaskloven i øvrigt ikke regulerer den teknologi, hvorved overførslen sker.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udbydere af overførsel af virtuelle valutaer bliver omfattet af hvidvaskloven, og at de dermed blandt andet skal overholde hvidvasklovens regler om kundekend-skabsprocedurer, overvågning af kundeforhold, undersøgelse af transaktioner mv. og underretning af Hvidvasksekretariatet. Dette betyder, at udbyderen skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, når der etableres en forretningsforbindelse. Dette sker typisk, når kunden opretter sig som bruger hos udbyderen eller i visse tilfælde først i forbindelse med at en transaktion skal gennemføres.

Ved dette lovforslags § 7, nr. 5, foreslås det, at der i § 10, stk. 1, nr. 2, tilføjes et *litra d*, hvorefter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, skal gennemføre kundekendskabsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover ved overførsel af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1 nr. 6.

Kravene til, hvornår kundekendskabsprocedurerne skal gennemføres, fremgår af hvidvasklovens § 10.

Det foreslås i *nr. 27*, at udstedere af virtuel valuta omfattes af hvidvaskloven.

Den foreslåede bestemmelse omfatter virksomheder og personer, som udsteder virtuel valuta med henblik på overdragelse til tredjemand.

Virtuelle valutaer kan ud over at bruges som betalingsmiddel for varer og som spekulationsobjekt repræsentere en rettighed for den, der har adgang til at disponere over dem. Denne ret kan eksempelvis bestå i en stemmeret og retten til et udbytte fra en virksomhed, som det kendes fra aktier.

Retten kan også være udtryk for et ejerskab af et individuelt identificerbart fysisk eller digitalt aktiv, som det kendes fra tingsretten.

Ved udstedelse af virtuel valuta forstås den situation, hvor en virksomhed eller person udsteder virtuel valuta, som kan overdrages til tredjemand, hvilket typisk sker mod betaling, som det kendes fra kapital-selskabsretten når en kapitalejer erhverver udstedte kapitalandele i et selskab. Det kan f.eks. være i form af en initial coin offering (ICO), som er en metode til at rejse kapital ved at udstede virtuelle

valutaer (der også betegnes tokens eller coins), som tredjemand modtager til gengæld for sit indskud. Et eksempel herpå kan være en udsteder, som via en ICO ønsker at rejse kapital til sin virksomhed. I nogle tilfælde sker udstedelsen af virtuelle valuta uden direkte involvering af en virksomhed eller person. Dette er bl.a. tilfældet, når kunden deponerer kollateralt og til gengæld modtager ny udstedt virtuel valuta. Ved en vurdering af om en virksomhed eller person omfattes af hvidvasklovens regler som udsteder, indgår bl.a. graden af decentralisering i vurderingen.

De virksomheder og personer, som indskyder kapital i virksomheden, modtager virtuelle valutaer, som repræsenterer en ret i virksomheden. Hvis den virtuelle valuta kan handles, repræsenterer den også en økonomisk værdi. Dårlig omsættelighed eller manglende efterspørgsel på de markeder, hvor den virtuelle valuta kan handles, ændrer ikke på, om det er en virtuel valuta. I forbindelse med gennemførelsen af en ICO, kan der tidligt i forløbet være tale om, at den, der indskyder kapital, alene modtager retten til at få virtuelle valutaer, som efterfølgende overdrages indskyderen, når udstedelsen af de virtuelle valutaer teknisk er gennemført.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udstedere af virtuelle valutaer bliver omfattet af hvidvaskloven, og at de dermed blandt andet skal overholde hvidvasklovens regler om kundekendingsprocedurer, overvågning af kundeforhold, undersøgelse af transaktioner mv. og underretning af Hvidvasksekretariatet. Dette betyder, at udbyderen skal gennemføre kundekendingsprocedurer, når der etableres en forretningsforbindelse. Dette sker typisk, når kunden opretter sig som bruger hos udbyderen eller i visse tilfælde først i forbindelse med at en transaktion skal gennemføres.

Ved lovforslagets § 7, nr. 5, foreslås det, at der i § 10, stk. 1, nr. 2, tilføjes et *litra d*, hvorefter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven, skal gennemføre kundekendingsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktion på 1000 euro eller derover ved udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Kravene til, hvornår kundekendingsprocedurerne skal gennemføres, fremgår af hvidvasklovens § 10.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 5 i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 5 medfører, at erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af hvidvaskloven § 1, stk. 1, ikke må modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Det foreslås, at § 5 ændres, så erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af hvidvaskloven § 1, stk. 1, ikke må modtage kontantbetalinger på 20.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbydes forbundet.

Anvendelsesområdet for bestemmelsen og fortolkningen af denne vil i øvrigt være det samme som i den gældende lov. Det bemærkes, at det alene er beløbsgrænsen, der ændres.

Overtrædelse af bestemmelsen er strafbelagt, jf. § 78, stk. 1, 2. pkt. Ansvarssubjektet for overtrædelse af § 5 er erhvervsdrivende, som ikke er omfattet af § 1, stk. 1, og den strafbare handling består i at modtage en kontantbetaling, på 20.000 kr. eller derover.

Til nr. 3 (§ 7, stk. 2, 1. pkt. i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 7, stk. 2, medfører, at den daglige ledelse i de virksomheder, der er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, skal udpege en ansat, der har fuldmagt til at træffe beslutninger om virksomhedens risikoeksponering på vegne af virksomheden, som virksomhedens hvidvaskansvarlige i henhold til § 8, stk. 2, § 17, stk. 2, nr. 5, § 18, stk. 3, og § 19, stk. 1, nr. 3. Det fremgår af bestemmelsen, at personen kan være medlem af virksomhedens daglige ledelse. Personen skal endvidere have tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering til at kunne træffe beslutninger, der kan påvirke virksomhedens risikoeksponering. Endelig skal personen have et tilstrækkeligt godt omdømme og må ikke have udvist en adfærd, der giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde.

Det foreslås at udvide § 7, stk. 2, 1. pkt., således, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta bliver omfattet § 7, stk. 2, da anvendelsesområdet for hvidvaskloven foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta skal udpege en hvidvaskansvarlig.

Overtrædelse af bestemmelsen er strafbelagt, jf. hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af § 7, stk. 2, er virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, og den strafbare handling består i ikke at have udpeget en person med fuldmagt til at træffe beslutninger på vegne af virksomheden eller en person, der har tilstrækkeligt kendskab til virksomhedens risiko for hvidvask og terrorfinansiering. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen kan være, hvor en virksomhed har udpeget en ansat, der ikke har indgående kendskab til virksomhedens risiko, eller hvor en virksomhed ikke har givet personen fuldmagt til at tegne virksomheden

Til nr. 4 (§ 10 nr. 2, litra c i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 23, fastsætter, at udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta er omfattet af hvidvaskloven.

Den gældende bestemmelse i hvidvaskloven § 10, nr. 2, litra c, fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre kundekendingsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktion på 500 euro eller derover ved valutaveksling, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Det følger af bemærkningerne til § 1, nr. 5a § 10, nr. 2, litra c, også gælder ved veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta, jf. Folketingstidende 2018-19, 1. samling, A, L 204, som fremsat, side 29.

Det foreslås, at § 10, stk. 1, nr. 2, litra c, ændres således, at det fremgår, at bestemmelsen også omfatter veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta.

Den foreslåede ændring har til formål at tydeliggøre, at udbydere af veksling mellem virtuel valuta og fiatvaluta skal gennemføre kundekendingsprocedurer på enkeltstående transaktioner på 500 euro eller derover.

Til nr. 5 (§ 10, nr. 2, litra d, i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvaskloven § 10, stk. 1, nr. 2, litra a-c, fastsætter, at virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre kundekendingsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktion, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet, på mindst 15.000 euro, mere end 1.000 euro i form af en pengeoverførsel, og 500 euro eller derover ved valutaveksling.

I dette lovforslag § 7, nr. 1, foreslås det, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta omfattes af hvidvasklovens anvendelsesområde. Det betyder, at de vil blive omfattet af hvidvasklovens §§ 10-21 om gennemførelse af kundekendingsprocedurer.

Det foreslås, at der i § 10, nr. 2, tilføjes et nyt *litra d*, hvorefter virksomheder og personer omfattet af hvidvaskloven skal gennemføre kundekendingsprocedurer, jf. §§ 10-21, når de udfører en enkeltstående transaktioner på 1000 euro eller derover ved veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, overførsel af virtuel valuta, og udstedelse af virtuel valuta, hvad enten transaktionen sker på én gang eller som flere transaktioner, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Der henvises i øvrigt til punkt 2.12 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 og 7 (§ 38, stk. 3 og 6 i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 38 omhandler tavshedspligt i forbindelse med undersøgelser og underretninger i henhold til §§ 25 og 26. Bestemmelse omhandler endvidere, hvornår virksomheder og personer kan udveksle sådanne oplysninger uden at bryde tavshedspligten.

Det fremgår af hvidvasklovens § 38, stk. 3, at oplysninger om, at der er givet underretning efter hvidvasklovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder i koncerner omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 eller 24, og andre virksomheder i koncernen, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, vil medføre, at anvendelsesområdet for hvidvaskloven udvides til også at omfatte udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta.

På den baggrund foreslås anvendelsesområdet for lovens § 38, *stk. 3*, ændret således, at oplysninger om, at der er givet underretning efter hvidvasklovens § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder i koncerner omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 eller 23-27, og andre virksomheder i koncernen, der har hjemsted eller er hjemmehørende i et EU- eller EØS-land.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 38, stk. 6, at oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-15, 17, 19, 21, 23 og 24, forudsat at oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, at modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, der svarer til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og at modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås § 38, *stk. 6*, ændret, så oplysninger om, at der er givet underretning efter § 26, stk. 1 og 2, eller at dette overvejes, eller at der er eller vil blive iværksat en undersøgelse efter § 25, stk. 1, kan videregives mellem virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-15, 17, 19, 21, 23 eller 24, forudsat at oplysningerne vedrører samme kunde og samme transaktion, at modtageren af oplysningerne er underlagt krav til bekæmpelse af hvidvask og finansiering af terrorisme, der svarer til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, og at modtageren er underlagt forpligtelser med hensyn til tavshedspligt og beskyttelse af personoplysninger, vil blive udvidet til også at omfatte udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta.

Til nr. 8 (§ 47, stk. 1, 1. pkt., § 49, stk. 1, 1. pkt., § 51, § 51 a, stk. 1, § 51 b, stk. 1, 1.pkt., § 53 og § 54, stk. 1 og 2 i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i § 47, stk. 1, 1. pkt., fastsætter, at Finanstilsynet skal påse, at virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, overholder loven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, og forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås § 47, stk. 1, så Finanstilsynet skal påse, at også virksomheder og personer omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, overholder de i den gældende § 47, stk. 1, nævnte love og regler udstedt i medfør heraf samt forordninger.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 49, stk. 1, medfører, at virksomheder og personer, der er nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, samt leverandører og underleverandører til disse skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Omfattet af bestemmelsen er således de virksomheder, der er underlagt tilsyn af Finanstilsynet.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås det, at § 49, stk. 1, 1. pkt., så det fremgår, at det er virksomheder og personer som nævnt i lovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27, samt leverandører og underleverandører til disse, der skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed.

Det betyder, at med udvidelsen af § 49, stk. 1, hvorved udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta omfattes, vil de oplysninger, som Finanstilsynet kan hente direkte hos den underlagte virksomhed eller person tilsvarende kunne indhentes hos leverandører eller underleverandører. Formålet med at omfatte leverandører og underleverandører er således, at Finanstilsynets indhentelse af oplysninger ikke kan hindres eller omgås ved outsourcing.

Den gældende bestemmelse i § 51 fastsætter, at Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i hvidvaskloven, regler udstedt i medfør heraf, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2015/847/EU af 20. maj 2015 om oplysninger, der skal medsendes ved pengeoverførsler, eller forordninger indeholdende regler om finansielle sanktioner mod lande, personer, grupper, juridiske enheder eller organer.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås det, at ændre § 51, så Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist også kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 25-27, at foretage de nødvendige foranstaltninger i tilfælde af overtrædelse af bestemmelser i den gældende § 51, nævnte love, regler udstedt i medfør heraf samt forordninger.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet kan udstede et påbud i de situationer, hvor udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta skal efterleve en bestemt adfærd eller handling fremover. Det kan både skyldes, at en virksomhed eller person handler i strid med loven, eller at en virksomhed eller person undlader at handle, hvor handling er påkrævet efter loven.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 51 a, stk. 1, fastsætter, at Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme, eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det, at ændre § 51 a, stk. 1, så Finanstilsynet inden for en af Finanstilsynet fastsat frist også kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1 25-27, at afsætte den person, der er udpeget i henhold til § 7, stk. 2, hvis personen ikke har tilstrækkelig godt omdømme, eller personens adfærd giver grund til at antage, at personen ikke vil varetage stillingen på forsvarlig måde, jf. § 7, stk. 2, 4. pkt.

Den gældende bestemmelse i § 51 b, stk. 1, fastsætter, at Finanstilsynet kan påbyde virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf. Er overtrædelsen foregået helt eller delvis i en virksomheds udenlandske filial, kan påbuddet udstrækkes til at omfatte filialen.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det, at ændre § 51 b, stk. 1 1. pkt., således at Finanstilsynet også kan påbyde de virksomheder og personer, som er nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1 25-27, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 53 fastsætter, at for virksomheder, som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, kan erhvervsministeren fastsætte regler om disse virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det, at ændre § 53, så bestemmelsen fastsætter, at for virksomheder, som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23-27, kan erhvervsministeren fastsætte regler om disse virksomheders pligt til at offentliggøre oplysninger om Finanstilsynets vurdering af virksomheden og om, at Finanstilsynet har mulighed for at offentliggøre oplysningerne før virksomheden.

Forslaget vil indebære, at de virksomheder, der er omfattet af lovforslaget i henhold til § 55, stk. 1 skal offentliggøre de reaktioner, som Finanstilsynet giver efter § 47, stk. 1, og 2 eller § 51.

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 54, stk. 1, medfører, at har en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, videregivet oplysninger om virksomheden eller personen, og er disse kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden eller personen at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og hvis Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet generelt.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde udvides med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det, at ændre § 54, stk. 1, så bestemmelsen omfatter virksomheder og personer, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27.

Det betyder, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta omfattes af Finanstilsynets adgang til at påbyde berigtigelse. Finanstilsynets adgang hertil er dog betinget af, at Finanstilsynet vurderer, at de af virksomheden eller personen offentliggjorte oplysninger kan have skadevirkning for virksomhedens eller personens kunder, indskydere, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå aktierne i virksomheden eller værdipapirer udstedt af virksomheden handles, eller den finansielle stabilitet. Finanstilsynet fastsætter en kort frist, inden for hvilken virksomheden eller personen skal offentliggøre de berigtigende oplysninger.

Den gældende bestemmelse i § 54, stk. 2, fastsætter, at hvis en virksomhed eller person omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19, 23 og 24, ikke berigtiger oplysningerne i overensstemmelse med Finanstilsynets påbud og inden for den af Finanstilsynet fastsatte frist, kan Finanstilsynet offentliggøre påbuddet, der er meddelt efter stk. 1.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med hvidvasklovens § 49, stk. 2, hvorefter Finanstilsynets tavshedspligt ikke ophæves, selvom den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger. Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte de omfattede virksomheders og personers kunder, det være sig privatpersoner

eller erhvervs kunder. Hertil kommer et ønske om - af konkurrencemæssige grunde - at beskytte de omfattede virksomheders og personers forretningsmæssige forhold. Med bestemmelsen åbnes dog op for Finanstilsynets mulighed for offentliggørelse af tavshedsbelagte oplysninger i tilfælde, hvor en virksomhed eller en person har videregivet fejlagtige oplysninger om virksomheden eller personen, og hvor virksomheden eller personen ikke inden for en af Finanstilsynet fastsat frist har berigtiget de fejlagtige oplysninger.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det, at ændre § 54, stk. 2, så den omfatter virksomheder eller personer, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 19 og 23-27.

Dette betyder, at Finanstilsynets adgang til at offentliggøre påbuddet også vil omfatte udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta. Længden af den af Finanstilsynet meddelte frist for virksomhedens eller personens berigtigelse af de misvisende oplysninger vil afhænge af oplysningernes karakter. Efter omstændighederne vil der kunne være tale om, at berigtigelse skal ske inden for samme dag som meddelelsen af påbuddet.

Til nr. 9 (§ § 47, stk. 3, og § 50, stk. 2)

Den gældende bestemmelse i § 47, stk. 3, fastsætter, at Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i EU- eller EØS-lande om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 9, der er under tilsyn i et andet EU- eller EØS-land, eller en dansk virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, der er underlagt dansk tilsyn, men opererer i andre EU- eller EØS-lande.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås det, at ændre § 47, stk. 3, så forpligtelserne for Finanstilsynet, som følger af den gældende § 47, stk. 3, udvides til også at omfatte virksomheder og personer omfattet af de i hvidvaskloven foreslåede § 1 nr. 25-27.

Beføjelser til at meddele og inddrage tilladelser m.v. henhører under hjemlandsmyndighedens kompetence. Finanstilsynet skal samarbejde med de kompetente myndigheder i andre lande inden for EU/EØS om at medvirke ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner her i landet, når det gælder virksomheder og personer som omfattet af § 1, stk. 1, nr. 9, og § 1, stk. 1, nr. 1-13 og 23-27, der er under tilsyn i et andet land inden for EU/EØS. Samtidig skal Finanstilsynet samarbejde med værtslandet ved tilsynsaktiviteter, kontroller på stedet eller inspektioner i værtslandet af en dansk virksomhed.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 2, at Finanstilsynet kan anmode de kompetente myndigheder i et EU- eller EØS-land om at medvirke til at påse overholdelsen af hvidvaskloven og

de regler, der er udstedt i medfør loven, vedrørende virksomheder og personer, som er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 1-13, 23 og 24, med hjemsted i et andet EU- eller EØS-land ved tilsynsaktioner, kontroller på stedet eller inspektioner på et andet EU- eller EØS-lands område.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås det, at ændre § 50, stk. 2, så forpligtelserne for Finanstilsynet som følger af den gældende § 50, stk. 2, udvides til også at omfatte virksomheder og personer omfattet af de i hvidvaskloven foreslåede § 1 nr. 25-27.

De nævnte foreslåede ændringer af bestemmelserne i § 47, stk. 3, og § 50, stk. 2, er en konsekvens af, at Finanstilsynet fremover skal føre tilsyn med udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta.

Til nr. 10 (§ 48, stk. 2 i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 48, stk. 2, medfører en registreringspligt hos Finanstilsynet for de virksomheder, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 23 og 24.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 1, nr. 1, foreslås § 48, stk. 2, så virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 23-27, ligeledes skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter. Anmeldelse skal ske, selvom aktiviteten ikke er virksomhedens eller personens hovedaktivitet.

Anmeldelsespligten har til formål, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med virksomheder og personer, der udbyder henholdsvis veksling mellem virtuelle valutaer og fiatvalutaer, virtuelle tegnebøger, udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta.

Overtrædelse af den gældende bestemmelse i § 48, stk. 2, er strafbelagt, jf. hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt. Ansvarssubjekterne for overtrædelse af hvidvasklovens § 48, stk. 2, er virksomheder og personer, der udbyder tjenester med virtuelle valutaer, som angivet i § 1, stk. 1, nr. 23-27. Den strafbare handling består i ikke at foretage en registrering hos Finanstilsynet, inden aktiviteten udøves.

Til nr. 11 (§ 52 i hvidvaskloven)

Den gældende bestemmelse i hvidvasklovens § 52 medfører, at Finanstilsynet, for virksomheder og personer som nævnt i § 1, stk. 1, nr. 8, 23 og 24, kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i Finanstilsynets it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, samt om brugen af dette system.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 7, nr. 1, vil medføre, at udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel

valuta omfattes af hvidvaskloven. Det følger endvidere af lovforslagets § 1, nr. 9, at virksomheder og personer, der er omfattet af lovens § 1, stk. 1, nr. 25-27, skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter. Udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta bliver således omfattet af hvidvasklovens regler om registreringer.

Som en konsekvens af, at hvidvasklovens anvendelsesområde foreslås udvidet med dette lovforslags § 7, nr. 1, foreslås § 52 ændret, således at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om anmeldelse, registrering og offentliggørelse, herunder om, hvilke oplysninger der skal registreres, og hvilke forhold anmeldere eller andre kan indsende og registrere elektronisk i Finanstilsynets it-system ved at benytte digital eller tilsvarende elektronisk signatur, samt om brugen af dette system, for virksomheder, der er omfattet af hvidvasklovens § 1, stk. 1, nr. 8 og 23-24, ændret således, at virksomheder og personer omfattet af § 1, stk. 1, nr. 25-27, ligeledes skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres aktiviteter. Anmeldelse skal ske, selvom aktiviteten ikke er virksomhedens eller persons hovedaktivitet.

Der er således tale om en udvidelse af bemyndigelsesbestemmelsen som følge af dette lovforslags § 7, nr. 1. Dette vil medføre, at Finanstilsynet for udbydere af veksling mellem en eller flere typer af virtuel valuta, udbydere af overførsel af virtuel valuta og udstedere af virtuel valuta kan fastsætte regler om hvilke oplysninger, der skal registreres.

Finanstilsynet har med hjemmel i § 52 udstedt bekendtgørelse nr. 1346 af 9. december 2019 om anmeldelse og registrering af virksomheder og personer i Finanstilsynets hvidvaskregister, Bekendtgørelsen fastsætter nærmere regler om, hvilke virksomheder og personer, der skal registreres hos Finanstilsynet for at kunne udøve deres virksomhed, hvilke oplysninger der skal indsendes til Finanstilsynet til brug for registrering, samt hvordan disse skal indsendes. Finanstilsynet vil ændre bekendtgørelsen, således at den tillige omfatter virksomheder og personer nævnt i det foreslåede § 1, stk. 1, nr. 25-27.

Til nr. 12 (§ 55, stk. 1, 1. pkt. i hvidvaskloven)

Det følger af den gældende § 55, stk. 1, 1. pkt., at reaktioner givet efter § 47, stk. 1 og 2, eller § 51 eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside.

Af § 51 b, som blev indført ved ændring af hvidvaskloven i 2019, jf. § 1 i lov nr. 1563 af 27. december 2019 om ændring af hvidvaskloven følger, at Finanstilsynet kan påbyde en virksomhed eller person omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1-8, 10, 11, 19, 23 og 24, at virksomheden eller personen midlertidigt ikke må optage nye kundeforhold, når der er konstateret en alvorlig overtrædelse af bestemmelser i denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Det foreslås, at § 55, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at § 51 b indsættes i opstillingen. Det vil indebære, at reaktioner givet efter § 51 b, skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside.

Til nr. 13 (§ 55, stk. 2, 1. pkt. i hvidvaskloven)

Det følger af den gældende § 55, stk. 1, i hvidvaskloven, at reaktioner givet efter § 47, stk. 1 og 2, eller § 51 eller af Finanstilsynet efter delegation fra Finanstilsynets bestyrelse skal offentliggøres af Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside, jf. dog stk. 6. Beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning, jf. § 47, stk. 2, offentliggøres som resumé, jf. dog stk. 6. Offentliggørelsen skal omfatte den juridiske eller fysiske persons navn, jf. dog stk. 3.

Den gældende bestemmelse i § 55, stk. 2, i hvidvaskloven medfører, at offentliggjorte reaktioner forbliver på Finanstilsynets hjemmeside i 5 år efter offentliggørelse. Personoplysninger indeholdt i offentliggørelsen må dog kun forblive på Finanstilsynets hjemmeside i det nødvendige tidsrum, jf. 2. pkt.

Bestemmelsen implementerer artikel 60, stk. 3 i 4. hvidvaskdirektiv. Der er tale om en tekstnær implementering af artikel 60, stk. 3.

Det foreslås, at § 55, stk. 2, 1. pkt., præciseres, så det fremgår af bestemmelsen, at offentliggjorte reaktioner forbliver på Finanstilsynets hjemmeside i *mindst* 5 år efter offentliggørelse.

Den foreslåede ændring har til formål at tydeliggøre, at reaktioner offentliggjort af Finanstilsynet efter § 55, stk. 2, skal forblive på Finanstilsynets hjemmeside i mindst 5 år efter offentliggørelsen. Der er fortsat tale om en direktivnær implementering af artikel 60, stk. 3, i 4. hvidvaskdirektiv, som ikke fastsætter en øvre grænse for, hvornår reaktionerne skal fjernes fra Finanstilsynets hjemmeside, men derimod fastsætter en minimumsgrænse for, hvor længe reaktionerne skal forblive på hjemmesiden.

Til nr. 14 (§ 55, stk. 2, 1. pkt. i hvidvaskloven)

Hvidvasklovens § 78, stk. 1, 2. pkt., indeholder hjemmel til at fastsætte bøde for bl.a. visse overtrædelser af hvidvaskloven. I stk. 2 er der fastsat en forhøjet strafferamme på fængsel i indtil 2 år for særligt grove eller omfattende forsætlige overtrædelser af visse bestemmelser i hvidvaskloven.

Hvidvasklovens § 49, stk. 2, om pligt til at berigtige oplysninger over for Finanstilsynet trådte i kraft den 10. januar 2020. Overtrædelse af berigtigelsespligten er omfattet af den forhøjede strafferamme i hvidvasklovens § 78, stk. 2, og kan derfor efter omstændighederne sanktioneres med fængsel i indtil 2 år. Overtrædelse af bestemmelsen er imidlertid ved en fejl ikke tilføjet rækken af bestemmelser i hvidvaskloven, hvor overtrædelse efter den almindelige strafferamme i bestemmelsens stk. 1, 2. pkt. kan være forbundet med bødestraf.

Det foreslås på den baggrund i § 78, stk. 1, 2. pkt., at overtrædelse af bl.a. hvidvasklovens § 49, stk. 2, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffelovens regler.

Forslaget har til hensigt at sikre, at overtrædelse af berigtigelsespligten i § 49, stk. 2, ikke kun vil være strafbart, hvis der foreligger et groft eller omfattende forsætligt forhold af manglende berigtigelse.

Til § 8

Til nr. 1 (fodnoten i lov om kapitalmarkeder)

Det fremgår af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at loven indeholder bestemmelser der gennemfører dele af MiFID II. Det fremgår endvidere af fodnoten til lov om kapitalmarkeder, at der i loven er medtaget visse bestemmelse fra MiFIR.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* til lov om kapitalmarkeder ændres, således at det fremgår, at MiFID II er ændret ved omnibusdirektivet, og at MiFIR er ændret ved omnibusforordningen, således at det er klart, at disse EU-retsakter er indarbejdet i lov om kapitalmarkeder i det omfang, det er relevant, herunder at dele af loven er ændret som følge af de ændrede EU-retsakter.

Til nr. 2 (§ 1, stk. 7 i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af den gældende § 1, stk. 7, i lov om kapitalmarkeder, gælder reglerne i kapitel 26-30 for udbydere af dataindberetningstjenester, der for juridiske personer har hjemsted i Danmark, og som for fysiske personer har hovedkontor i Danmark.

Bestemmelsen implementerer artikel 1, stk. 1, artikel 1, stk. 3, litra d, artikel 1, stk. 4, litra c, og artikel 1, stk. 6, i MiFID II. Artikel 1, stk. 1, i MiFID II ændres ved artikel 1, stk. 1, i omnibusdirektivet ved, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår af artikel 1, stk. 1 i omnibusforordningen.

Det foreslås, at § 1, stk. 7, i lov om kapitalmarkeder ophæves.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Forslaget skal sikre, at der ikke vil komme dobbeltregulering på området og er en konsekvens af, at kapital 26-30 i lov om kapitalmarkeder foreslås ophævet. Herefter vil det ikke længere være relevant at have § 1, stk. 7, i lov om kapitalmarkeder.

Ændringen implementerer artikel 4, stk. 1, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 3, nr. 12, 13 og 15, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 3 i lov om kapitalmarkeder indeholder definitioner af en række begreber, som bruges i loven.

Den gældende § 3, nr. 12, definerer levering af dataindberetningstjenester, og er en implementering af bilag 1, afsnit D i MiFID II, som udgår af MiFID II, jf. artikel 1, stk. 11, i omnibusforordningen.

Den gældende § 3, nr. 13, definerer udbydere af dataindberetningstjenester, og er en implementering af artikel 4, stk. 1, nr. 63, i MiFID II, som udgår af MiFID II, jf. artikel 1, stk. 2, litra b, i omnibusdirektivet.

Den gældende § 3, nr. 15, definerer udbydere af konsolideret løbende handelsinformation (CTP), og er en implementering af artikel 4, stk. 1, nr. 53, i MiFID II, som udgår af MiFID II, jf. artikel 1, stk. 2, litra b, i omnibusdirektivet.

Det foreslås, at § 3, nr. 12, 13 og 15, i lov om kapitalmarkeder ophæves.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Reglerne udgår derfor af MiFID II, herunder de tilhørende definitioner.

Fremover vil definitionen af udbydere af dataindberetningstjenester samt CTP'er fremgå af MiFIR, jf. artikel 4, litra a, nr. iii) og iv), i omnibusforordningen, mens definitionen om levering af dataindberetningstjenester ikke overføres.

Der ses derfor ikke behov for, at disse fortsat fremgår af lov om kapitalmarkeder.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 2, litra b, og artikel 1, stk. 11, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 3, nr. 12, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 3 i lov om kapitalmarkeder indeholder definitioner af en række begreber, som bruges i loven.

Den gældende § 3, nr. 14, definerer en godkendt offentliggørelsesordning (APA), som en fysisk eller juridisk person, der efter denne lov har tilladelse til at udøve virksomhed med offentliggørelse af efterhandelsdata på vegne af fondsmæglerselskaber i medfør af artikel 20 og 21 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Det foreslås, at § 3, nr. 14, som bliver nr. 12, nyaffattes således, at en godkendt offentliggørelsesordning (APA) defineres som, som en godkendt offentliggørelsesordning (APA) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 34, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Reglerne udgår derfor af MiFID II, herunder de tilhørende definitioner.

Fremover vil definitionen af en godkendt offentliggørelsesordning (APA) være omfattet af MiFIR, jf. artikel 4, litra a, nr. iii), i omnibusforordningen. Det foreslås derfor, at definitionen i lov om kapitalmarkeder indeholder en henvisning til definitionen i artikel 2, stk. 1, nr. 34, i MiFIR.

Artikel 2, stk. 1, nr. 34, i MiFIR kommer med omnibusforordningen til at definere en godkendt offentliggørelsesordning eller APA som en person, der er godkendt efter denne forordning til at udøve virksomhed, der består i at offentliggøre handelsindberetninger på vegne af investeringsselskaber i medfør af artikel 20 og 21.

Årsagen til, at bestemmelsen ikke foreslås ophævet, er, at der efter overgangen af reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester fra MiFID II til MiFIR fortsat vil være APA'er, der vil være underlagt nationalt tilsyn, hvis de har begrænset relevans for det indre marked. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Derfor vil disse stadig være omfattet af regler i lov om kapitalmarkeder, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt fortsat at have en definition af en APA.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 2, litra b, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (§ 3, nr. 13, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 3 i lov om kapitalmarkeder indeholder definitioner af en række begreber, som bruges i loven.

Den gældende § 3, nr. 16, definerer en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), som en fysisk eller juridisk person, der efter denne lov har tilladelse til på vegne af fondsmæglerselskaber at udøve virksomhed, der består i at levere data om transaktioner til Finanstilsynet og Den Europæiske Værdipapir og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Det foreslås, at § 3, nr. 16, som bliver nr. 13, nyaffattes således, at en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) defineres, som en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil Den Europæiske Værdipapir og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Reglerne udgår derfor af MiFID II, herunder de tilhørende definitioner. Reglerne udgår derfor af MiFID II, herunder de tilhørende definitioner.

Fremover vil definitionen af en godkendt indberetningsmekanisme (ARM) være omfattet af MiFIR, jf. artikel 4, litra a, nr. iii), i omnibusforordningen. Det foreslås derfor, at definitionen i lov om kapitalmarkeder indeholder en henvisning til definitionen, i artikel 2, stk. 1, nr. 36, i MiFIR.

Artikel 2, stk. 1, nr. 36, i MiFIR kommer med omnibusforordningen til at definere en godkendt indberetningsmekanisme eller ARM som en person, der er godkendt efter denne forordning til på vegne af investeringselskaber at udøve virksomhed, der består i at levere indberetningsoplysninger om transaktioner til de kompetente myndigheder eller Den Europæiske Værdipapir og Markedstilsynsmyndighed (ESMA).

Årsagen til, at definitionen ikke foreslås ophævet, er, at der efter overgangen af reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester fra MiFID II til MiFIR fortsat vil være ARM'er, der vil være underlagt nationalt tilsyn, hvis de har begrænset relevans for det indre marked. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Derfor vil disse fortsat være omfattet af regler i lov om kapitalmarkeder, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt fortsat at have en definition af en ARM.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 2, litra b, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (§ 3, nr. 36 og 37, i lov om kapitalmarkeder)

Bestemmelsen i § 3 i lov om kapitalmarkeder indeholder definitioner af en række begreber, som bruges i loven.

Det foreslås, at der i § 3 indsættes et nyt *nr. 36*, hvorefter en afregningskonto skal forstås som en konto i en centralbank, et afregningsfirma eller et depot hos en værdipapircentral (CSD) til anbringelse af midler eller værdipapirer samt til afregning af transaktioner mellem deltagerne i et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem eller et interoperabelt system.

Med den foreslåede definition vil en afregningskonto omfatte pengekonti i centralbanker, herunder Nationalbanken, eller depoter til opbevaring af værdipapirer i en værdipapircentral.

Et afregningsfirma er defineret i artikel 2, litra d, i finalitydirektivet og er en enhed, som stiller afregningskonti til rådighed for institutter og/eller en central modpart, der deltager i systemer, som anvendes til afregning af overførselsordrer inden for sådanne systemer, og som eventuelt yder kredit til brug for afregningen.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, litra l, i finalitydirektivet.

Det foreslås, at der i § 3 indsættes et nyt *nr. 37*, hvorefter en forretningsdag skal forstås som både dag- og natafvikling omfattende alle hændelser, der forekommer i et systems forretningsmæssige cyklus.

Med den foreslåede definition vil en forretningsdag i et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem og et interoperabelt system omfatte både dag- og natafvikling i systemet.

Det er ikke ualmindeligt, at systemer arbejder med forretningsdøgn, der ikke følger kalenderdøgnet. Et afviklingsdøgn kan eksempelvis begynde kl. 18.00 for handler, der skal gennemføres med effekt pr. dagen efter.

Bestemmelsen gennemfører artikel 2, litra n, i finalitydirektivet.

Til nr. 7 (§ 56, stk. 1, 1.pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 56 indeholder reglerne om tavshedspligt for bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester, CCP'er og CSD'er.

Det følger af den gældende § 56, stk. 1, 1. pkt., at bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester,

CCP'er og CSD'er ikke uberettiget må røbe, hvad de under udøvelsen af deres stilling eller hverv har fået kundskab om.

Det følger af den gældende § 56, stk. 1, 2. pkt., at hvis en udbyder af dataindberetningstjenester drives som enkeltmandsvirksomhed, finder 1. pkt. tilsvarende anvendelse på indehaveren.

Det foreslås at ændre § 56, stk. 1, således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og meddelt tilladelse og underlagt tilsyn fra Finanstilsynet.

En APA eller ARM kan få tilladelse og dermed være under tilsyn fra Finanstilsynet, når de kriterier, der er fastsat for at identificere de ARM'er og APA'er, der som en undtagelse fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked er underlagt tilladelse og tilsyn fra en kompetent myndighed i et medlemsland, er opfyldt, jf. artikel 2, stk. 3, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Kommissionen er tillagt beføjelse til at vedtage deleregerede retsakter, som skal fastsætte kriterierne. Det er endnu ikke sket, og kriterierne kendes derfor ikke på fremsættelsestidspunktet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester.

Derfor er der nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for de APA'er og ARM'er, der fortsat er underlagt nationalt tilsyn. Det gælder bl.a. reglerne om tavshedspligt for bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte i en APA eller en ARM, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, som således fortsat skal overholde reglerne om tavshedspligt som fastsat i § 56 i lov om kapitalmarkeder. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 56, stk. 1, jf. Folketings Tidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 154.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 56, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 56 indeholder reglerne om tavshedspligt for bestyrelsesmedlemmer, revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester, CCP'er og CSD'er.

Det følger af den gældende stk. 1, at bestyrelsesmedlemmer og revisorer samt direktører og øvrige ansatte hos operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er) og værdipapircentraler (CSD'er) ikke uberettiget må røbe, hvad de under udøvelsen

af deres stilling eller hverv har fået kundskab om. Drives en udbyder af dataindberetningstjenester som enkeltmandsvirksomhed, finder 1. pkt. tilsvarende anvendelse på indehaveren.

Det følger af den gældende stk. 2, at tavshedspligten i stk. 1 ikke er til hinder for, at en virksomhed omfattet af stk. 1 som led i et samarbejde med andre virksomheder omfattet af stk. 1, et reguleret marked for finansielle instrumenter i et EU/EØS-land m.v. eller et af Finanstilsynet anerkendt udenlandsk reguleret marked, udbyder af dataindberetningstjenester, CCP og CSD videregiver oplysninger til disse, hvis oplysningerne er undergivet tilsvarende tavshedspligt hos modtagerne.

Det følger af den gældende stk. 3, at tavshedspligten i stk. 1 tillige omfatter oplysninger, som en virksomhed omfattet af stk. 1 modtager fra andre virksomheder omfattet af stk. 1 eller udenlandske regulerede markeder, udbydere af dataindberetningstjenester, CCP'er og CSD'er med angivelse af, at oplysningerne er hemmelige eller fortrolige, eller hvor dette følger af oplysningernes karakter.

Det foreslås at ændre § 56, stk. 2 og 3, således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor er der nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse, herunder reglerne om tavshedspligt. En APA eller en ARM som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, skal således fortsat overholde reglerne om tavshedspligt i § 56 i lov om kapitalmarkeder. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 56, stk. 2 og 3, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155, side 154.

Bestemmelsen har betydning i de situationer, hvor modtageren af fortrolige oplysninger ikke i forvejen er pålagt tavshedspligt i medfør af den finansielle lovgivning. Ligesom for stk. 1 kan videregivelse af fortrolige oplysninger kun ske, hvis videregivelsen er berettiget.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 57, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 57 i lov om kapitalmarkeder vedrører indsendelse af revisionsprotokollat og årsrapporter. Det følger af stk. 1, 1. pkt., at for en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindbe-

retnings tjenester, en CCP, en CSD eller et registreret betalingssystem skal revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten, samt for virksomheder med intern revision tillige den interne revisionschefes revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten, indsendes til Finanstilsynet senest samtidig med indrapportering af årsrapporten til Erhvervsstyrelsen.

Det foreslås at ændre § 57, stk. 1 1. pkt., således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b i omnibusforordningen.

Derfor er der fortsat nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse, herunder reglerne om indsendelse af revisionsprotokollater og årsrapporter.

Formålet med § 57 er at sikre, at Finanstilsynet får tilsendt relevante oplysninger om virksomheden i form af revisionsprotokollater m.v. Ændringen sikrer, at en APA eller en ARM, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, fortsat skal overholde reglerne om at indsende revisionsprotokollater og årsrapporter, som Finanstilsynet bruger i det løbende tilsyn med de pågældende virksomheder. Der henvises til de oprindelige bemærkninger til § 57, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 155.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10-13 (overskriften til § 57 a og § 57 a, stk. 1 og 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 57 a vedrører oplysningspligt for eksterne revisorer for operatører af et reguleret marked og udbydere af dataindberetningstjenester.

Den gældende § 57 a, stk. 1, nr. 1, forpligter en ekstern revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste til straks at meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende virksomheden, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse eller som særlig vedrører virksomheden.

Det følger af den gældende § 57 a, stk. 1, nr. 2, at oplysningspligten tillige indtræder ved forhold, som påvirker virksomhedens fortsatte aktivitet.

Det følger af den gældende § 57 a, stk. 2, at meddelelsespligten omfatter ethvert forhold og enhver afgørelse omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med operatøren af et reguleret marked eller udbyderen af en dataindberetningstjeneste.

Bestemmelsen er en implementering af artikel 77 i MiFID II.

Det foreslås at ændre *overskriften* før § 57 a således, at eller udbydere af en dataindberetningstjeneste ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanismer (ARM).

Det foreslås endvidere at ændre § 57 a, stk. 1, således, at en udbyder af en dataindberetningstjeneste ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) eller godkendte indberetningsmekanisme (ARM). I § 57 a, stk. 1, nr. 1 og 2, foreslås at ændre udbyderen af en dataindberetningstjenestes til den godkendte offentliggørelsesordnings (APA) eller den godkendte indberetningsmekanismer (ARM). Endelig foreslås § 57, stk. 2, ændret således, at udbydere af en dataindberetningstjeneste ændres til med den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendte indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslagene er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester fremover vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor er der nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse, herunder reglerne om den eksterne revisors meddelelsespligt. En ekstern revisor for en APA eller en ARM, som er underlagt tilsyn af Finanstilsynet, skal således fortsat overholde reglerne om meddelelsespligten, som er fastsat i § 57 a i lov om kapitalmarkeder.

I praksis vil der eksempelvis straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor til Finanstilsynet, hvis den eksterne revisor for en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af en dataindberetningstjeneste eksempelvis opdager alvorlige problemer med - eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med - tekniske funktioner, IT-sikkerhed eller manglende styring af væsentlige processer, jf. § 57 a, stk. 1, nr. 1 og 2.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 7, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 (§ 58, stk. 1, 4 og 5, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 58 i lov om kapitalmarkeder fastlægger reglerne for oprettelsen af en whistleblowerordning for operatører af et reguleret marked, udbydere af dataindberetningstjenester og værdipapircentraler (CSD).

Det følger af den gældende stk. 1, at en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester og en værdipapircentral (CSD) skal have en ordning, hvorefter virksomhedens ansatte gennem en særlig, uafhængig og selvstændig kanal kan indberette overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, begået af virksomheden, herunder af ansatte eller medlemmer af bestyrelsen i virksomheden. Indberetninger til ordningen skal kunne foretages anonymt. Virksomheden skal følge op på indberetninger til ordningen og skriftligt kunne dokumentere, hvordan virksomheden har fulgt op på indberetningerne.

Det følger af den gældende stk. 4, at hvis en ansat eller en tidligere ansat og en operatør af et reguleret marked, en udbyder af dataindberetningstjenester eller en værdipapircentral (CSD) indgår en aftale om en tavsheds klausul, skal det fremgå af aftalen, at den ansatte eller tidligere ansatte ikke er afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af denne lov eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, til offentlige myndigheder.

Det følger af den gældende stk. 5, at uanset stk. 4 er den ansatte eller tidligere ansatte ikke afskåret fra at indberette oplysninger om overtrædelser eller potentielle overtrædelser af lov om kapitalmarkeder eller regler fastsat i medfør heraf eller Den Europæiske Unions forordninger for de områder af loven, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, til offentlige myndigheder, selv om et sådant forbud indgår i en aftale mellem den ansatte eller tidligere ansatte og operatøren af et reguleret marked, udbyderen af dataindberetningstjenester eller værdipapircentralen (CSD).

Bestemmelsen er blandt andet en implementering af artikel 73, stk. 2, i MiFID II, som ikke ændres ved omnibusdirektivet.

Det foreslås at ændre § 58, stk. 1, 1. pkt. og stk. 4, således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme

(ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet. Derudover foreslås § 58, stk. 5, 1. pkt., ændret således, at udbyderen af dataindberetningstjenester ændres til den godkendte offentliggørelsesordning (APA) eller den godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor er der fortsat nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse, herunder reglerne om virksomhedernes whistleblowerordning. En APA eller en ARM under tilsyn af Finanstilsynet, skal således fortsat have en whistleblowerordning, som fastsat i § 58 i lov om kapitalmarkeder. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 58, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 155.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15 (§ 58, a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Efter § 58 a, stk.1, i lov om kapitalmarkeder udpeger Finanstilsynet mindst hvert andet år de operatører af markedspladser og centrale modparter (CCP'er), der er operatører af væsentlige tjenester. I medfør af § 58 a, stk. 2, skal Finanstilsynet i forbindelse med udpegningen lægge vægt på, at de tjenester, der leveres, er væsentlige for opretholdelsen af kritiske samfundsmæssige eller økonomiske aktiviteter, at leveringen af tjenesten afhænger af net- og informationssystemer, og at en hændelse vil få væsentlige forstyrrende virkninger for leveringen af tjenesten.

Det foreslås, at indsætte et nyt punkt i § 58 a, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, hvoraf fremgår, at Finanstilsynets mulighed for at udpege operatører af markedspladser som operatører af væsentlige tjenester også gælder for filialer af udenlandske operatører af markedspladser.

Lovforslaget implementerer betragtning 21 i præamblen til NIS-direktivet i direktiv nr. 1148 af 6. juli 2016 om foranstaltninger, der skal sikre et højt fælles sikkerhedsniveau for net- og informationssystemer i hele Unionen (NIS-direktivet).

En operatør af en markedsplads kan enten være en operatør af et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF). Lov om kapitalmarkeder giver ikke mulighed for, at en operatør af et reguleret marked, der er meddelt tilladelse hertil i et andet

EU/EØS-land eller et land udenfor EU/EØS kan få tilladelse til at drive en markedsplads her i landet igennem en filial. Den udenlandske operatør skal have tilladelse som operatør af et reguleret marked fra Finanstilsynet, på samme vis som en dansk virksomhed ville skulle, og opfylde de krav, der stilles til en sådan tilladelse, jf. § 127 i lov om kapitalmarkeder.

Derimod kan et investeringsselskab eller et kreditinstitut med hjemsted i et andet land indenfor eller udenfor EU/EØS få tilladelse til at drive en MHF eller OHF igennem en filial her i landet, jf. henholdsvis § 30, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 33 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Med lovforslaget vil Finanstilsynet kunne udpege filialer af udenlandske operatører af markedspladser, som operatører af væsentlige tjenester, såfremt disse opfylder kriterierne herfor i medfør af § 58 a, stk. 2. Bliver en filial udpeget som operatør af væsentlige tjenester, skal virksomheden bl.a. underrette Finanstilsynet og Center for Cybersikkerhed om hændelser, der har væsentlige konsekvenser for kontinuiteten af de væsentlige tjenester, som virksomheden leverer.

I forhold til centrale modparter (CCP'er) gælder en tilladelse hertil i hele EU, jf. artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre. Desuden fremgår det af artikel 25, stk. 1, i forordningen, at en CCP, der er etableret i et tredjeland, kan levere clearingydelser til clearingmedlemmer eller handelspladser, der er etableret i Unionen, hvis CCP'en er anerkendt af Den Europæiske Værdipapir og Markedstilsynsmyndighed (ESMA). På baggrund heraf findes det ikke nødvendigt at tilføje filialer af CCP'er til bestemmelsen i § 58 a, stk. 1.

Til nr. 16 (§§ 142-162 i lov om kapitalmarkeder)

Afsnit IX i lov om kapitalmarkeder vedrører reglerne for udbydere af dataindberetningstjenester.

De gældende §§ 142-144 i lov om kapitalmarkeder stiller krav om tilladelse til drift af dataindberetningstjenester og indeholder også regler om inddragelse af tilladelse. Der sondres mellem tre kategorier af dataindberetningstjenester. Den første kategori er godkendte offentliggørelsesordninger (herefter APA'er), hvis virksomhed består i at offentliggøre handelsindberetninger på vegne af værdipapirhandlere. Den anden kategori er udbydere af konsolideret løbende handelsinformation (herefter CTP'er), hvis virksomhed består i at indsamle handelsdata fra markedspladser og offentliggøre disse i konsolideret form. Den sidste kategori er godkendte indberetningsmekanismer (herefter ARM'er), hvis virksomhed består i at levere indberetningspligtige oplysninger til myndighederne.

De gældende §§ 145-149 i lov om kapitalmarkeder indeholder krav om, at medlemmer af ledelsen i en udbyder af dataindberetningstjenester eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester, der er en enkeltmandsvirksomhed, til enhver tid skal være egnede og hæderlige og afsætte tilstrækkelig tid til at varetage deres hverv eller stilling i udbyderen. Derudover skal ledelsen henholds-

vis indehaveren besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå udbyderens aktiviteter og sikre en effektiv og forsigtig ledelse af virksomheden, herunder forebyggelse af interessekonflikter.

I de gældende §§ 150-153, §§ 154-159 og §§ 160-162 i lov om kapitalmarkeder fremgår særlige regler om henholdsvis APA'er, CTP'er og ARM'er.

Reglerne om dataindberetningstjenester er en gennemførelse af afsnit V (artikel 59-66) i MiFID II, som indeholder betingelserne for tilladelse som udbyder af en dataindberetningstjeneste, krav til udbydernes ledelsesorganer samt de nærmere organisatoriske krav til hver enkelt type af dataindberetningstjeneste, herunder krav om passende kontroller og sikkerhedsmekanismer.

Det foreslås at ophæve *afsnit IX* i lov om kapitalmarkeder. Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil Den Europæiske Værdipapir og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester.

Overgangen til MiFIR medfører, at udbydere af dataindberetningstjenester fremover er reguleret i afsnit IVa i MiFIR. Desuden indsættes i MiFIR et afsnit VIa om ESMA's beføjelser og kompetenceområder som også vil omfatte de beføjelser den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) vil have i forhold til deres tilsyns- og håndhævelsesaktiviteter over for udbydere af dataindberetningstjenester. Reglerne i MiFIR er umiddelbart gældende i Danmark.

Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn fra en kompetent myndighed i det enkelte medlemsland. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Kommissionen er bemyndiget til at vedtage den delegerede retsakt, som skal fastsætte de nærmere kriterier for at identificere de APA'er og ARM'er, der skal falde ind under den nævnte undtagelse. Det er forventningen, at undtagelsen vil gælde for mindre virksomheder, hvis aktivitet som APA eller ARM ikke har et grænseoverskridende element, og som derfor er nationale virksomheder. Der vil derfor på trods af forslaget om at ophæve afsnit IX i lov om kapitalmarkeder være en række tilsynsbestemmelser, som fortsat vil gælde APA'er og ARM'er under tilsyn af Finanstilsynet.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 4, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 17 (§ 163 a, i lov om kapitalmarkeder)

§ 163 i lov om kapitalmarkeder regulerer beskyttelsen af overførselsordrer i tilfælde af en deltagers konkurs. Bestemmelsen regulerer muligheden for, at et værdipapirafviklingssystem, et registreret betalingssystem, interoperable systemer eller Danmarks Nationalbank kan gennemføre afvikling af overførselsordrer via netting. Netting indebærer, at de indkomne betalinger i systemets clearing udelukkende anvendes til fyldestgørelse af systemets øvrige deltagere. Dette gælder også i tilfælde af insolvensbehandling mod en deltager efter § 163.

Det følger af artikel 4 i finalitydirektivet, at medlemslandene kan fastsætte, at indledning af insolvensbehandling mod en deltager ikke må være til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den insolvente deltagers afregningskonto, anvendes til at indfri deltagerens forpligtelser inden for systemet på forretningsdagen for insolvensbehandlingens indledning.

Det foreslås på den baggrund at indsætte en § 163 a i lov om kapitalmarkeder, hvorefter afsigelse af konkursdekret eller indledning af rekonstruktionsbehandling mod en deltager ikke vil være til hinder for, at midler eller værdipapirer, der er disponible på den pågældende deltagers afregningskonto, kan anvendes på forretningsdagen, hvor konkursen indtræder eller rekonstruktionsbehandlingen indledes, til at indfri deltagerens forpligtelser til at afvikle overførselsordrer, der er indgået i værdipapirafviklingssystemet, det registrerede betalingssystem eller det interoperable system, jf. § 166, jf. 163, stk. 2.

Det foreslås, at afregningskonto defineres i § 3, nr. 36, i lov om kapitalmarkeder, jf. lovforslagets § 8, nr. 6.

Ved afvikling af værdipapirhandler, hvor der leveres værdipapirer mod penge, stiller Nationalbanken kroner til rådighed for afviklingen. Det gælder også, hvis afvikling sker på T2S-plattformen, hvorpå deltagerne har dedikerede afregningskonti, der stilles til rådighed af Nationalbanken. Det lægges til grund, at deltagerens dedikerede afregningskonti er øremærket som afregningskonto og udelukkende kan anvendes som afregningskonto ved deltagelse i værdipapirafviklingen.

For en deltager, der også er kontoførende institut, vil insolvens også have den konsekvens, at en tilslutningsaftale ophører med omgående virkning, jf. § 193, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, hvilket har den konsekvens, at det kontoførende institut ikke længere kan foretage indrapportering til registrering i en værdipapircentral. Systemet vil dog fortsat være beskyttet mod deltagerens insolvens, selv om tilslutningsaftalen som kontoførende institut er ophørt med omgående virkning.

En overførsel i Nationalbankens system til en T2S-konto, en såkaldt dedicated cash account (DCA), er en intern overførsel og ikke en overførselsordre som defineret i § 3, nr. 30, i lov om kapitalmarkeder. Denne overførsel til den dedikerede afregningskonto er derfor ikke beskyttet efter den gældende § 163, hvorfor en lovændring er nødvendig.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at en værdipapirafvikling, der finder sted uden afgivelse af garantistillelse, som det f.eks. er tilfældet på T2S, vil være beskyttet mod en deltagers insolvens i løbet af den dag, hvor insolvensen indtræder. Forpligtelsen til at stille likviditet på en afregningskonto til rådighed til brug for afviklingen indtil de respektive cut-offs, vil herefter kunne efterleves uden risiko for, at dispositionerne efterfølgende bliver underkendt af den insolvente deltagers konkursbo.

Afviklingssystemer kan kun bruge afregningskontoen til at inddække ordrer, der er blevet endelige, jf. § 166, hvorefter et system skal have fastsat et tidspunkt for, hvornår der indtræder endelighed i afviklingen. Tidspunktet er afgørende for, hvornår overførselsordrer er bindende og har retsvirkning over for tredjeparter. Efter § 163, stk. 2, kan en fordring blive uigenkaldelig i henhold til et tidspunkt fastsat i henhold til § 166 efter, at der er afsagt konkursdekret eller indledt rekonstruktionsbehandling, men på den dag, hvor konkursdekret er afsagt eller rekonstruktionsbehandling er indledt, hvis systemoperatøren, værdipapirafviklingssystemet, det registrerede betalingssystem, interoperable system eller Danmarks Nationalbank hverken var eller burde have været vidende om konkursen eller rekonstruktionsbehandlingen.

Det følger af § 163 a, at det er midler eller værdipapirer, der er disponible på deltagerens afregningskonto, som kan anvendes til at afvikle overførselsordrer, der er indgået i et system, jf. § 166, jf. § 163, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse vil et konkursbo skulle respektere, at der trækkes på en insolvent deltagers afregningskonto i forbindelse med realtidsafvikling. En insolvent deltager vil således kunne deltage i afviklingen resten af forretningsdagen, hvor konkursen indtræder, så længe der er dækning på den dedikerede afregningskonto.

Den foreslåede ændring er en fravigelse af konkurslovens almindelige principper (det konkursretlige lighedsprincip). En sådan fravigelse kan kun begrundes i tungtvejende samfundsøkonomiske hensyn til den grundlæggende sikkerhed i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer. Det overordnede formål med finalitydirektivet er at sikre denne grundlæggende sikkerhed omkring afviklingen i systemerne ved at eliminere de risici, som deltagerne (finansielle institutter) har, hvis afviklingen ikke forløber smidigt og f.eks. bliver stoppet eller rullet tilbage pga. insolvens hos en deltager. Herved sikres den samfundsmæssige interesse i, at betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer fungerer sikkert og effektivt med henblik på at sikre den finansielle stabilitet i markedet.

Bestemmelsen gennemfører artikel 4 i finalitydirektivet.

Der henvises til punkt 2.15 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18 (§ 176, nr. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 176 fastlægger, hvilke aktører der kan være deltagere i et registreret betalingssystem.

Det foreslås at ændre § 176, nr. 4, således, at henvisningen til § 3, nr. 27, i stedet bliver § 3, nr. 24. Forslaget er alene en konsekvensændring af lovforslagets § 8, nr. 3, som ophæver en række numre i § 3 i lov om kapitalmarkeder, hvorefter nr. 27 bliver nr. 24. Forslaget indeholder ingen materielle ændringer.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til § 8, nr. 3.

Til nr. 19 (§ 212, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 212 fastlægger, hvilke virksomheder Finanstilsynet i henhold til lov om kapitalmarkeder fører tilsyn med. Tilsynsvirksomheden består bl.a. i udstedelse af tilladelser, løbende indberetninger samt undersøgelser på stedet.

Det følger af den gældende § 212, stk. 1, at Finanstilsynet fører tilsyn med operatører af en markedsplads, udbydere af dataindberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter, registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Det foreslås at ændre § 212, stk. 1, således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med MiFIR og har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i MiFIR.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Derfor er der fortsat behov for, at Finanstilsynet har adgang til at føre tilsyn med disse i medfør af § 212 i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20 og 21 (§ 214, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 214 i lov om kapitalmarkeder fastlægger Finanstilsynets beføjelse til at kræve oplysninger, dokumenter eller andre former for data hos fysiske og juridiske personer til brug for Finanstilsynets tilsyn med de virksomheder, som er omtalt i § 212, og Finanstilsynets undersøgelse af forhold vedrørende regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det følger af den gældende stk. 2, 1. pkt., at Finanstilsynet kan kræve at revisorer for fondsmægler-selskaber, operatører af et reguleret marked og udbydere af dataindberetningstjenester samt revisorer,

der reviderer eller udfører andre revisionsopgaver for udstedere, udbydere af omsættelige værdipapirer eller personer, der anmoder om optagelse til handel af et finansielt instrument på en markedsplads, fremlægger oplysninger, der skønnes at være nødvendige for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af regler, som Finanstilsynet påser overholdelsen af i medfør af de regler, der fremgår af § 211, stk. 1-3, og § 213, stk. 1-3 og 5, i lov om kapitalmarkeder. Finanstilsynet kan endvidere kræve dokumenter udleveret fra revisor til brug for Finanstilsynets afgørelse af, om der er sket en overtrædelse af reglerne i kapitel 5 og 7 og § 213 i lov om kapitalmarkeder.

Det følger af den gældende stk. 4, at Finanstilsynet endvidere uden retskendelse kan kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller fortegnelser over datatrafik hos et fondsmæglerselskab, operatører af en markedsplads, udbydere af dataindberetningstjenester samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Det foreslås at ændre § 214, stk. 2, 1. pkt., og stk. 4, således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til godkendte offentliggørelsesordninger (APA) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil Den Europæiske Værdipapir og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. Derfor er der fortsat nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse. Herunder de regler i § 214, hvormed Finanstilsynet har mulighed for at indhente relevante oplysninger til brug for tilsynsvirksomheden hos de APA'er og ARM'er, der måtte være under tilsyn af Finanstilsynet. Der henvises de oprindelige bemærkningerne til § 214, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 306.

Forslaget implementerer artikel 1, stk. 3, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22-28 (§ 221 i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 147 i lov om kapitalmarkeder fastlægger reglerne om egnethed og hæderlighed for ledelsen af udbyder i dataindberetningstjenester, og den gældende § 148 indeholder krav om, at ledelsesmedlemmer i en udbyder af dataindberetningstjenester eller indehaveren af en udbyder af dataindberetningstjenester skal afsætte tilstrækkelig tid til varetagelsen af hvervet eller stillingen i den pågældende udbyder.

Den gældende § 221 i lov om kapitalmarkeder fastlægger regler om Finanstilsynets muligheder for at afsætte et ledelsesmedlem hos en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester. Derudover fastsætter § 221 en række beføjelser for Finanstilsynet til at kunne meddele påbud over for en udbyder af dataindberetningstjenester eller et medlem af bestyrelsen i en udbyder af dataindberetningstjenester, som ikke overholder reglerne i henholdsvis §§ 147 og 148.

Den gældende § 221 i lov om kapitalmarkeder implementerer artikel 45, stk. 7, 63, stk. 5, og 69, stk. 2, litra u, i MiFID II.

Det foreslås i § 221, *stk. 1 og 2, stk. 4, 1. og 3. pkt.*, samt *stk. 6, 8 og 9*, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår. Det betyder, at begrebet vil udgå alle steder i § 221.

Det foreslås endvidere i § 221, *stk. 1 og 2*, at henvisningen til § 147, stk. 1, nr. 2-5, og § 148 udgår. I § 221, *stk. 4, 1. pkt.*, foreslås det, at henvisningen til § 147, stk. 1, nr. 3, udgår.

I § 221, *stk. 5* foreslås det, at henvisningen til § 147, stk. 1, nr. 2, 4 eller 5, og § 148 udgår, og i § 221, *stk. 8* foreslås det, at henvisningen til § 144 stk. 1, nr. 5, udgår.

De foreslåede ændringer medfører, at alle henvisninger til §§ 147 og 148 udgår af § 221. §§ 147 og 148 foreslås ophævet ved lovforslagets § 8, nr. 16.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester fremover vil være reguleret i MiFIR. Reglerne i MiFIR er umiddelbart gældende i Danmark. De foreslåede ændringer af § 221 skal derfor ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 14, hvor det foreslås at ophæve reglerne i afsnit IX i lov om kapitalmarkeder.

I og med at reglerne i lov om kapitalmarkeder om, at udbydere af dataindberetningstjenester skal egnetheds- og hæderlighedsvurderes ophæves, foreslås det som konsekvens heraf ligeledes at ophæve reglerne om Finanstilsynets mulighed for at afsætte et ledelsesmedlem hos en udbyder af dataindberetningstjenester, hvis ledelsesmedlemmet ikke lever op til de gældende regler.

Der vil være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn fra en kompetent myndighed i det enkelte medlemsland. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen. For de APA'er og ARM'er som vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet gælder kravene til ledelsesorganet hos en udbyder af dataindberetningstjenester i artikel 27f i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 6, i omnibusforordningen.

§ 211 i lov om kapitalmarkeder er den generelle hjemmel for Finanstilsynet til at give reaktioner såsom påbud og påtaler. Bestemmelsen fastlægger, hvilke regler Finanstilsynet påser overholdelsen

af i medfør loven, regler fastsat i medfør af loven samt øvrig regulering, som Finanstilsynet påser overholdelsen af. Det følger af § 211, stk. 2, nr. 6, at Finanstilsynet påser overholdelsen af MiFIR og regler fastsat i medfør heraf. § 212 i lov om kapitalmarkeder fastlægger, hvilke virksomheder Finanstilsynet i henhold til loven skal føre tilsyn med. Tilsynsvirksomheden består i udstedelse af tilladelser, løbende indberetninger m.v. samt undersøgelser på stedet. Det betyder, at Finanstilsynet kan anvende de tillagte tilsynsbeføjelser i lov om kapitalmarkeder overfor de APA'er og ARM'er, som fremover vil være omfattet af den omtalte undtagelse i MiFIR, og derfor vil skulle meddeles tilladelse og være under tilsyn af Finanstilsynet.

Herudover kan Finanstilsynet i medfør af § 220, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder påbyde en fysisk eller juridisk person at ændre en bestemt adfærd eller handling, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser efter lov om kapitalmarkeder eller regler fastsat i medfør af loven og efter forordninger nævnt i § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder. Efterkommer en juridisk person ikke påbuddet, kan Finanstilsynet i særlige tilfælde benytte hjemlen i § 256 i lov om kapitalmarkeder til at udstede tvangsbøder indtil personen efterkommer påbuddet. Kun i helt særlige tilfælde kan Finanstilsynet pålægge fysiske personer tvangsbøder. Finanstilsynets anvendelse af tvangsbøder er underlagt de almindelige forvaltningsretlige principper om proportionalitet. Der skal være særligt tungtvejende grunde til anvendelse af reglerne om tvangsbøder. Manglende efterlevelse af et påbud kan endvidere medføre bøde i henhold til § 254i lov om kapitalmarkeder. Ansvarssubjektet for overtrædelse heraf er den fysiske eller juridiske person, som er modtager af påbuddet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 29 (§ 224, stk. 4, § 225, stk. 1, § 226, nr. 6 og 11, og § 227 i lov om kapitalmarkeder)

De gældende §§ 224-227 i lov om kapitalmarkeder vedrører alle tavshedspligt og undtagelser hertil i form af videregivelse af fortrolige oplysninger i specifikt angivne tilfælde og til specifikt angivne myndigheder m.v.

Den gældende § 224 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om tavshedspligt for Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen og Danmarks Nationalbank. Det følger af stk. 4, at fortrolige oplysninger kan videregives under en civil retssag, når en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), et registreret betalingssystem eller andre omfattet af lov om kapitalmarkeder er erklæret konkurs eller er trådt i likvidation og oplysningerne ikke vedrører kundeforhold eller tredjemand, der er eller har været involveret i forsøg på at redde de pågældende personer eller andre omfattet af denne lov.

Den gældende § 225 foreskriver, at § 224 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til en række nationale myndigheder og domstole. Det gælder bl.a. Folketingets stående udvalg vedrørende generelle økonomiske forhold i bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester, for så vidt angår krisehåndtering af virksomhederne, når der træffes beslutning om, hvorvidt staten skal yde

garanti eller stille midler til rådighed, jf. nr. 8. Det gælder desuden videregivelse af fortrolige oplysninger til interessenter, herunder myndigheder, involveret i et forsøg på at redde bl.a. en nødlidende udbyder af dataindberetningstjenester, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren på betingelse af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor, jf. nr. 10. Ligeledes er det muligt at videregive fortrolige oplysninger til personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester på betingelse af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelse af deres opgaver, jf. nr. 12.

Den gældende § 226 foreskriver, at § 224 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til en række institutioner, myndigheder og organer m.v. i et andet EU/EØS-land m.v. Det gælder bl.a. for myndigheder, der fører tilsyn med personer i andre lande inden for Den Europæiske Union eller i lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester og et registreret betalingssystem på betingelse af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver. Det gælder også for ministre med ansvar for den finansielle lovgivning i et andet EU/EØS-land m.v., i forbindelse med krisehåndtering af bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester, hvis virksomhed har væsentlig betydning for den finansielle stabilitet i det pågældende land.

Den gældende § 227 foreskriver, at § 224 ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til en række institutioner, myndigheder og organer m.v. i et tredjeland. Det gælder bl.a. for myndigheder i et tredjeland, der fører tilsyn med personer i lande uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af regnskaber for bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester.

Det foreslås at ændre § 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 1. pkt., nr. 10 og nr. 12, § 226, nr. 6 og nr. 11, og § 227, nr. 5, således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, omnibusforordningen.

Derfor er der fortsat er nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som bør gælde for disse. Herunder regler om tavshedspligt og undtagelser hertil vedrørende de APA'er og ARM'er, der er underlagt tilsyn af Finanstilsynet. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 224, stk. 4, § 225, stk. 1, nr. 8, 10 og 12, § 226, nr. 6 og 11, og § 227, nr. 5, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 322 ff.

Som følge af det foreslåede vil rækkefølgen i § 226, nr. 6, ændres således, at rækkefølgen i bestemmelsen bliver enslydende med rækkefølgen i de øvrige bestemmelser, som er nævnt. Der er alene tale om en korrektion uden materielle ændringer.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30 (§ 233, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 233 fastlægger klageadgangen for personer, som en afgørelse retter sig mod, i det tilfælde hvor afgørelsen er truffet af en operatør af et reguleret marked, en operatør af en MHF eller en OHF, en udbyder af dataindberetningstjenester, en CCP, en CSD eller et kontoførende institut.

Det følger således af § 233, stk. 1, 1. pkt., at afgørelser truffet af bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester kan indbringes for Finanstilsynet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det foreslås at ændre § 233, stk. 1, 1. pkt., således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet. Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor foreslås det, at der fortsat er nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som gælder for disse. Derfor bør der fortsat være klageadgang for den fysiske eller juridiske person, som en APA eller ARM, der fremover vil være underlagt tilsyn, træffer imod personen eller virksomheden. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 233, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 338.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 31 (§ 242 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af den gældende § 242, at hvis en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en CCP eller en CSD videregiver oplysninger om virksomheden, og oplysningerne er kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter

udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.

Det foreslås at ændre § 242 således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor foreslås det, at der fortsat er nogle regler i lov om kapitalmarkeder, som gælder for disse. Derfor bør Finanstilsynet fortsat have beføjelse til påbyde en APA eller ARM, der fremover vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet, at berigtige oplysninger, som er kommet offentligheden til kendskab, og som Finanstilsynet vurderer, er misvisende og kan have en skadevirkende effekt. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 242, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155, side 350.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 32 (§ 246, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 246 fastlægger hvilke fysiske og juridiske personer, der skal betale afgift til Finanstilsynet. Af nr. 4 fremgår udbydere af dataindberetningstjenester.

Der foreslås at ændre § 246, stk. 1, nr. 4, således, at udbydere af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) og en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i nævnte forordning.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor foreslås det, at de APA'er eller ARM'er, der fremover vil være underlagt tilsyn af Finanstilsynet skal betale afgift til Finanstilsynet. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 246, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 354.

Kapitel 22 i lov om finansiel virksomhed omhandler finansieringen af Finanstilsynet, der primært dækkes af opkrævning af afgifter. § 361, stk. 2, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed foreslås ligeledes ændret ved nærværende lovforslag. Der henvises til lovforslagets § 4, nr. 12.

Det grundbeløb, der skal betales i medfør af § 361 i lov om finansiel virksomhed, reguleres årligt svarende til udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven. Afgifterne for det pågældende år opkræves primo december med betalingsfrist ultimo året, jf. § 369 i lov om finansiel virksomhed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 33 (§ 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

I medfør af den gældende § 247 i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen implementerer bl.a. artikel 70, stk. 3, litra a, og artikel 70, stk. 4, litra a, i MIFID II.

Det foreslås i opstillingen i § 247, stk. 1, at henvisningerne til § 142, stk. 1, § 145, § 146, stk. 1 og 2, § 147, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, § 147, stk. 4, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 3 og 4, §§ 149-162 udgår.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR, og at de gældende regler om udbydere af dataindberetningstjenester foreslås ophævet ved lovforslagets § 8, nr. 16. Henvisningerne til de bestemmelser, som foreslås ophævet, foreslås således at udgå af straffbestemmelsen.

Artikel 70, stk. 3, litra a, og artikel 70, stk. 4, litra a, i MIFID II ændres ved § 1, stk. 5, i omnibusdirektivet. Ændringerne medfører, at henvisningerne til de bestemmelser, som vedrører udbydere af dataindberetningstjenester, som udgår med artikel 1, stk. 4, i omnibusdirektivet, udgår af straffbestemmelserne i MiFID II.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 5, litra a, nr. i), og en delvis gennemførelse af artikel 1, stk. 5, litra b, i omnibusdirektivet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 34 (§ 248 i lov om kapitalmarkeder)

Overtrædelse af reglerne for udbydere af dataindberetningstjenester straffes efter gældende ret med bøde i henhold til § 247, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Den gældende § 248 i lov om kapitalmarkeder fastlægger hvilke overtrædelser af reglerne i MiFIR, der straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Bestemmelsen implementerer artikel 70, stk. 3, litra b, og stk. 4, litra b, i MiFID II.

Det foreslås, at § 248 ændres således, at overtrædelse af artikel 27f, stk. 1-3, artikel 27g, stk. 1-5, og artikel 27i, stk. 1-4, hvis en APA eller ARM har en undtagelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i MiFIR kan straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR, og at de gældende regler om udbydere af dataindberetningstjenester foreslås ophævet ved lovforslagets § 1, nr. 16. Herefter vil ESMA som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b.

Derfor bør Finanstilsynet have sanktionsmuligheder overfor disse, hvis de ikke overholder de specifikt oplyste regler i MiFIR. For udbydere af dataindberetningstjenester, som vil være underlagt tilsyn af ESMA, har ESMA en række sanktionsbeføjelser overfor disse.

Ændringen er en gennemførelse af artikel 1, stk. 5, litra a, nr. ii), og en delvis gennemførelse af artikel 1, stk. 5, litra b, i omnibusdirektivet, som ændrer artikel 70, stk. 3, litra b, og stk. 4, litra b, i MiFID II.

Det følger af § 255, stk. 3, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til - ud over tiltalen mod den juridiske person - tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Det følger endvidere af § 255, stk. 5, at der ved udmåling af bøder efter § 248 skal lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold.

Nedenfor vil det fremgå, hvis der skal lægges vægt på noget særligt ved vurderingen af overtrædelsens grovhed, eller hvis der skal indgå noget særligt som skærpene eller formildende omstændigheder. Hvor der ikke skal lægges vægt på noget særligt, vil det være de almindelige regler, herunder særligt §§ 51 og 80-82 i straffeloven, der finder anvendelse.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler, der kan overtrædes:

Artikel 27f i MiFIR indeholder regler om krav til ledelsesorganet hos en udbyder af dataindberetningstjenester.

I henhold til stk. 1 skal ledelsesorganet hos en udbyder af dataindberetningstjenester til enhver tid have et tilstrækkeligt godt omdømme, have tilstrækkelig viden, faglig kompetence og erfaring og afsætte tilstrækkelig tid til at udføre sine opgaver. Ledelsesorganet skal besidde tilstrækkelig kollektiv viden, faglig kompetence og erfaring til at kunne forstå de aktiviteter, der udføres af udbyderen af dataindberetningstjenester. Hvert medlem af ledelsesorganet skal udvise hæderlighed, integritet og uafhængighed for effektivt at kunne anfægte afgørelser truffet af den øverste ledelse, hvor det er nødvendigt, og for effektivt at kunne føre tilsyn med og overvåge ledelsens beslutningstagning, hvor dette er nødvendigt.

I henhold til stk. 2 skal en udbyder af dataindberetningstjenester underrette ESMA eller, hvor det er relevant, den nationale kompetente myndighed om navnene på alle medlemmer af udbyderens ledelsesorgan og om samtlige ændringer af dets medlemskab sammen med alle oplysninger, der er nødvendige for at vurdere, om enheden opfylder bestemmelserne i stk. 1.

I henhold til stk. 3 skal ledelsesorganet hos en udbyder af dataindberetningstjenester fastlægge og føre tilsyn med gennemførelsen af governanceordninger, som sikrer effektiv og forsigtig ledelse af en organisation, herunder adskillelse af opgaver i organisationen og forebyggelse af interessekonflikter, og på en sådan måde at markedets integritet fremmes og kundernes interesser tilgodeses.

Ifølge artikel 2, nr. 22, i MiFIR skal ledelsesorganet i MiFIR forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 36, i MiFID II. Det følger af artikel 4, stk. 1, nr. 36, i MiFID II, som ændret ved artikel 1, stk. 2, litra a, at et ledelsesorgan er defineret som det eller de organer i et investeringsselskab, en markedsoperatør, eller en udbyder af dataindberetningstjenester som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 36a), i forordning (EU) nr. 600/2014, som er udpeget i overensstemmelse med national lovgivning, der har beføjelse til at fastlægge enhedens strategi, målsætninger og generelle ledelsesprincipper, og som fører tilsyn med og overvåger ledelsens beslutningstagning og omfatter personer, som varetager enhedens daglige ledelse. Når der i dette direktiv henvises til ledelsesorganet og hvor ledelsesorganets ledelsesfunktion og tilsynsfunktion i henhold til national lovgivning overdrages til forskellige organer eller forskellige medlemmer i et organ, foretager medlemsstaten en skelnen mellem de ansvarlige

organer eller medlemmer af ledelsesorganet i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, medmindre andet er fastsat i dette direktiv.

Det mulige ansvarssubjekt for straf for overtrædelse af såvel artikel 27f, stk. 1 og 3, er herefter det pågældende ledelsesmedlem, eller for en APA eller ARM, der er en enkeltmandsvirksomhed, indehaveren. Det mulige ansvarssubjekt for straf for overtrædelse af artikel 27f, stk. 2, er den eller de ledelsesansvarlige for udbyderen af dataindberetningstjenester. Med den eller de ledelsesansvarlige forstås den eller de personer, der er ansvarlige for den overordnede henholdsvis daglige ledelse af APA'en eller ARM'en. Den formelle stillingsbetegnelse er ikke afgørende for, om en person anses for at være den ledelsesansvarlige. Det afgørende for, hvilke personer der omfattes af egnetheds- og hæderlighedskravene, er, om den eller de pågældende personer faktisk er ansvarlige for den overordnede og/eller den daglige ledelse af udbyderen.

Artikel 27g i MiFIR fastsætter de organisatoriske krav til APA'er. Stk. 1 og 2 omhandler offentliggørelse af en række oplysninger, herunder at der skal være etableret egnede politikker og ordninger til at kunne offentliggøre de pågældende oplysninger. Stk. 3 fastsætter, at en APA skal have og vedligeholde effektive administrative ordninger med henblik på at forebygge interessekonflikter med kunderne. Stk. 4 fastsætter, at en APA skal etablere forsvarlige sikkerhedsmekanismer med henblik på at garantere sikre midler til overførsel af information, minimere risikoen for dataforveksling og uautoriseret adgang og forhindre lækage af oplysninger før offentliggørelse. Stk. 5 fastsætter, at APA'en skal etablere systemer, som gør det muligt effektivt at kontrollere, om handelsindberetningerne er fuldstændige, identificere udeladelser og åbenbare fejl og anmode om fornyet fremsendelse af enhver fejlbehæftet indberetning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1-5 er den fysiske eller juridiske person, der har tilladelse til at drive APA'en.

Artikel 27i fastsætter de organisatoriske krav til ARM'er. Stk. 1 fastsætter at en ARM skal etablere egnede politikker og ordninger til at kunne indberette nogle specifikt bestemte oplysninger. Stk. 2 fastsætter, at en ARM skal have og vedligeholde effektive administrative ordninger med henblik på at forebygge interessekonflikter med kunderne. Stk. 3 fastsætter, at en ARM skal etablere forsvarlige sikkerhedsmekanismer med henblik på at garantere sikkerheden og autentificering af midlerne til overførsel af information, minimere risikoen for dataforvanskning og uautoriseret adgang og forhindre lækage af oplysninger, således at datafortroligheden opretholdes til enhver tid. Stk. 4 fastsætter, at ARM'en skal etablere systemer, som effektivt kan kontrollere, om transaktionsindberetningerne er fuldstændige, identificere udeladelser og åbenbare fejl forårsaget af investeringsselskabet, og hvor en sådan fejl eller udeladelse forekommer, meddele investeringsselskabet nærmere oplysninger om fejlen eller udeladelsen og anmode om fornyet fremsendelse af enhver således fejlbehæftet indberetning.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af stk. 1-4 er den fysiske eller juridiske person, der har tilladelse til at drive ARM'en.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 35 (§ 254, stk. 1 og 3, i lov om kapitalmarkeder)

§ 254 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 254, stk. 1, at bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller som afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det følger af § 254, stk. 3, at hvis en person, der er knyttet til bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås at ændre § 254, stk. 1 og 3, således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af § 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor bør de også være omfattet af de sanktionsmuligheder, der er i Danmark i de tilfælde, hvor en ARM eller APA under nationalt tilsyn ikke efterlever et påbud eller giver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet m.fl. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 254, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 378.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 36 (§ 254, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 254 i lov om kapitalmarkeder indeholder regler om straf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Det følger af § 254, stk. 2, at med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked eller i en udbyder af dataindberetningstjenester, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt. Med bøde straffes tillige et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 3.

Det foreslås at nyaffatte § 254, stk. 2, således at bestemmelsen fastsætter, at med bøde straffes et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked, der ikke efterkommer et påbud, der er givet efter § 221, stk. 2, og 3, og stk. 4, 3. pkt. Ændringen er en konsekvens af de ændringer til § 221 i lov om kapitalmarkeder, som foreslås i lovforslagets § 8, nr. 22. Som det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets § 8, nr. 22 foreslås det, at udbydere af dataindberetningstjenester helt udgår af § 221 i lov om kapitalmarkeder. Derfor foreslås det ligeledes, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår af § 256, stk. 3, da disse ikke længere vil kunne få et påbud efter § 221, stk. 2 og stk. 4, 3. pkt. Da udbydere af dataindberetningstjenester ikke længere bør indgå i § 254, stk. 2, vedrører bestemmelsen alene en operatør af et reguleret marked. Derfor foreslås det at nyaffatte § 254, stk. 2 ved at sammenskrive 1. og 2. pkt.

§ 221, stk. 2 og 3, og stk. 4, 3. pkt., giver Finanstilsynet mulighed for at påbyde et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked at nedlægge sit hverv, hvis denne ikke lever op til egnetheds og Hæderligheds kravene, begrænsningen i antal af ledelsesposter og kravet om afsættelse af tilstrækkelig tid. Et bestyrelsesmedlem i en operatør af et reguleret marked kan pålægges bøde, hvis den pågældende ikke efterkommer et påbud om at nedlægge sit hverv, som følge af at denne ikke længere lever op til egnetheds- og hæderlighedskravene.

Egnetheds- og hæderlighedskravene for så vidt angår operatører af et reguleret marked fremgår af § 68 i lov om kapitalmarkeder.

Der henvises nærmere til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 8, nr. 22-28 og 35. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 37 (§ 255, stk. 5, 1.pkt., i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 255, stk. 5, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder fastlægger, at ved udmåling af bøder efter kapitel 42 lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold.

Det foreslås i § 255, stk. 5, 1. pkt. at indsætte »skal der« i bestemmelsen efter »dette kapitel«.

Der er alene tale om en sproglig ændring af lovteksten, som har til formål at give mulighed for i bemærkningerne at angive nærmere retningslinjer om strafniveauet for § 25, 1. pkt., og § 30 i lov om kapitalmarkeder.

§ 25, 1. pkt., vedrører indberetning af oplysninger til Finanstilsynet, og § 30 vedrører oplysningspligt om ændringer i storaktionærers besiddelser.

Der findes allerede i dag i bemærkningerne til § 255 et vejledende bødeniveau for overtrædelse af en række bestemmelser, som Finanstilsynet vil kunne få hjemmel til at udstede administrative bødeforelæg for, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 155 som fremsat, side 381.

I forbindelse med arbejdet på en ny bekendtgørelse om anvendelse af administrative bødeforelæg på kapitalmarkedsområdet er det fundet hensigtsmæssigt at kunne udstede administrative bødeforelæg for overtrædelse af § 25,1. pkt., og § 30 i lov om kapitalmarkeder. Der er imidlertid ikke et vejledende bødeniveau for overtrædelse af disse bestemmelser i lovbemærkningerne, hvilket er en forudsætning for at kunne udstede administrative bødeforelæg. Formålet med ændringen er derfor, at få tilvejebragt et normalstrafniveau for overtrædelse af de pågældende bestemmelser.

Det følger af § 25, 1. pkt., i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder samtidig med offentliggørelsen af oplysninger, som nævnt i § 24, stk. 1, skal indsende oplysningerne til Finanstilsynet, som opbevarer dem. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af bestemmelsen er udstederen. Den strafbare handling består i at undlade at indsende offentliggjorte oplysninger til Finanstilsynet. Formålet med bestemmelsen er at give offentligheden mulighed for at kunne hente oplysninger om udstedere ét samlet sted. De indsendte oplysninger indgår endvidere i Finanstilsynets generelle overvågning af kapitalmarkederne.

Overtrædelse af bestemmelsen kan medføre, at offentligheden ikke har adgang til de oplysninger, som de skal have i henhold til lov om kapitalmarkeder. Yderligere kan overtrædelser medvirke til at skade tilsynet med kapitalmarkederne.

En strafbar handling kan bl.a. bestå i, at en udsteder forsætligt undlader at indsende oplysninger til Finanstilsynet, eller at en udsteder på grund af uagtsomhed fejlagtigt sender offentliggørelse af intern viden som en pressemeddelelse via deres nyhedsdistributør uden at sikre, at der samtidig sker indsendelse af oplysningerne til Finanstilsynet.

Finanstilsynet vurderer, at konstateringen af overtrædelser generelt vil være ukompliceret, og at flertallet af sager ikke vil give anledning til bevismæssig tvivl.

Bødeniveauet for en overtrædelse forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 10.000 kr. i førstegangstilfælde. Der er herved lagt vægt på, at overtrædelse af bestemmelsen kan medføre, at offentligheden ikke har adgang til de oplysninger, de skal have i henhold til lov om kapitalmarkeder, og at overtrædelser kan medvirke til at skade tilsynet med kapitalmarkederne. Endvidere er der lagt vægt på overtrædelsens sammenlignelighed med en overtrædelse af § 24, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 381, hvoraf fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at straffen for overtrædelse af reglerne om offentliggørelse af oplysninger, jf. § 24, som udgangspunkt

er en bøde på 10.000 kr. i førstegangstilfælde. Pendanten til den påtænkte bestemmelse i en ny bekendtgørelse om anvendelse af administrative bødeforelæg på kapitalmarkedsområdet findes i den gældende § 3, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011 om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område.

Det følger af § 30 i lov om kapitalmarkeder, at en udsteder af aktier efter modtagelsen af en meddelelse om flagning af stemmerettigheder og aktiekapital, jf. §§ 38-40 i lov om kapitalmarkeder, skal offentliggøre indholdet af meddelelsen, og at dette skal ske efter modtagelsen af meddelelsen, dog senest tre hverdage herefter. §§ 38-40 omhandler storaktionærmeddelelser. Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 30 er udstederen.

Oplysning om større aktiebesiddelser er af væsentlig betydning for kapitalmarkederne. En udsteders manglende videreformidling af større aktiebesiddelser m.v. kan derfor medføre, at investorer mangler væsentlig information om en udsteders ejerforhold.

Den strafbare handling kan bestå i, at udstederen undlader at offentliggøre indholdet af den meddelelse, som er modtaget efter §§ 38-40, senest tre hverdage efter modtagelsen. Et eksempel på overtrædelse af bestemmelsen er bl.a., hvis en virksomhed forsætligt undlader at offentliggøre visse investoreres aktiebesiddelser, men offentliggør andre besiddelser. Der kan endvidere være tale om en overtrædelse, hvis en udsteder ikke offentliggør informationerne særskilt efter at have modtaget disse. En sådan situation kan eksempelvis opstå, hvor udsteder vælger at samle modtagne meddelelser og offentliggøre i en samlet meddelelse.

Finanstilsynet vurderer, at konstateringen af overtrædelser generelt vil være ukompliceret, og at flertallet af sager ikke vil give anledning til bevismæssig tvivl.

Bødeniveauet for en overtrædelse forudsættes som udgangspunkt fastsat til en bøde på 50.000 kr. i førstegangstilfælde. Der er herved lagt vægt på, at en overtrædelse af bestemmelsen bør anses for en grov overtrædelse af loven, og dermed bør bødeniveauet være betydeligt højere end udgangspunktet for en overtrædelse af storaktionærens flagningspligt på 15.000 kr., jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 381, hvoraf det fremgår, at straffen for overtrædelse af flagningsregler for storaktionærer, jf. § 38, stk. 1, § 39, stk. 1, og § 40, stk. 1, som udgangspunkt er en bøde på 15.000 kr. i førstegangstilfælde. I dag er det muligt at anvende administrativt bødeforelæg ved manglende, mangelfuld eller forkert meddelelse til selskabet og Finanstilsynet om besiddelse af aktier samt manglende, mangelfuld eller forkert offentliggørelse af besiddelse af aktier, jf. § 3, nr. 5, i bekendtgørelse nr. 186 af 8. marts 2011 om anvendelse af administrative bødeforelæg på det finansielle område. Fremadrettet forventes bestemmelsen således videreført i en ny bekendtgørelse om anvendelse af administrative bødeforelæg på kapitalmarkedsområdet.

Hvis en overtrædelse af de pågældende bestemmelser ikke kan anses for ukompliceret, uden bevis-mæssige tvivlsspørgsmål eller overtrædelsen rejser tvivl om det rette sanktionsniveau, skal Finanstilsynet overgive sagen til politiet og anklagemyndigheden til videre foranstaltning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.16 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 38 (§ 256, stk. 1 og 3, i lov om kapitalmarkeder)

Den gældende § 256, i lov om kapitalmarkeder fastlægger reglerne for tvangsbøder.

Det fremgår af stk. 1, at hvis en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos bl.a. en udbyder af dataindberetningstjenester, undlader at efterkomme de pligter, der efter lov om kapitalmarkeder eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen, kan Finanstilsynet eller Erhvervsstyrelsen som tvangsmiddel pålægge de pågældende daglige eller ugentlige bøder.

Det følger af stk. 3, at hvis en operatør af et reguleret marked eller en udbyder af dataindberetningstjenester undlader at efterkomme et påbud meddelt i medfør af § 221, stk. 1, og stk. 4, 1. pkt., kan operatøren af det regulerede marked henholdsvis udbyderen af dataindberetningstjenester pålægges daglige eller ugentlige tvangsbøder.

Det foreslås at ændre § 256, *stk. 1*, således, at en udbyder af dataindberetningstjenester ændres til en godkendt offentliggørelsesordning (APA) eller en godkendt indberetningsmekanisme (ARM), der er undtaget fra forordning (EU) nr. 600/2014 og underlagt tilladelse og tilsyn fra Finanstilsynet.

Forslaget er en konsekvens af, at reglerne om udbydere af dataindberetningstjenester pr. 1. januar 2022 vil være reguleret i MiFIR. Herefter vil den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA), som udgangspunkt være den kompetente tilsynsmyndighed for udbydere af dataindberetningstjenester. Der vil imidlertid være APA'er og ARM'er, der er undtaget fra MiFIR på grund af deres begrænsede relevans for det indre marked, hvorfor de fortsat vil være underlagt nationalt tilsyn. Dette følger af artikel 2, stk. 3, i MiFIR, som bliver indført ved artikel 4, stk. 2, litra b, i omnibusforordningen.

Derfor bør de også være omfattet af de muligheder i lov om kapitalmarkeder, der er for at anvende tvangsbøder. Der henvises til de oprindelige bemærkningerne til § 256, stk. 1, jf. Folketingstidende 2016-17, tillæg A, L 155 som fremsat, side 383.

Det foreslås desuden at ændre § 256, *stk. 3*, således, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår af bestemmelsen. Ændringen er en konsekvens af de ændringer til § 221 i lov om kapitalmarkeder, som foreslås i lovforslagets § 8, nr. 22. Som det fremgår af de specielle bemærkninger til lovforslagets

§ 8, nr. 22, foreslås det, at udbydere af dataindberetningstjenester helt udgår af § 221 i lov om kapitalmarkeder. Derfor foreslås det ligeledes, at udbydere af dataindberetningstjenester udgår af § 256, stk. 3, da disse ikke længere vil kunne få et påbud efter § 221, stk. 1 og stk. 4, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 3, stk. 1, nr. 3, i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber der har til formål erhvervsmæssigt at købe og sælge pantebreve i fast ejendom eller yde boligkreditaftaler, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1045 af 14. oktober 2019, have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed.

Det følger af § 3, stk. 1, nr. 3, at et selskab, der ønsker tilladelse som ejendomskreditselskab, i forbindelse med ansøgning til Finanstilsynet, skal dokumentere, at den person i selskabet, som er ansvarlig for handel med pantebreve, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 1, og den, som er ansvarlig for kreditgivning, når selskabet udøver virksomhed omfattet af § 1, stk. 2, nr. 2, opfylder betingelserne i § 5.

Forslaget er en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 9, nr. 3, hvor den gældende § 3, stk. 1, nr. 5, foreslås ophævet. Som følge heraf foreslås det, at indsætte »og« i nr. 3, så sætningskæden bliver korrekt.

Til nr. 2 (§ 3, stk. 1, nr. 4, i lov om ejendomskreditselskaber)

Efter § 3, stk. 1, nr. 4, i lov om ejendomskreditselskaber skal et selskab, der ønsker tilladelse til at drive ejendomskreditselskab, dokumentere, at ejerne af kvalificerede andele i selskabet opfylder principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed.

Forslaget er en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring i lovforslagets § 9, nr. 3, hvor den gældende § 3, stk. 1, nr. 5, foreslås ophævet. Med henblik på at sikre en korrekt sætningskæde foreslås det i nr. 4 at slette »og«.

Til nr. 3 (§ 3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber der har til formål erhvervsmæssigt at købe og sælge pantebreve i fast ejendom eller yde boligkreditaftaler, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber, have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed.

Finanstilsynet giver på baggrund af en række krav et selskab tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab. Selskabet skal således drives i aktie- eller et anpartsselskabsform, have en ledelse, der opfylder lovens § 4 m.fl. Efter stk. 1, nr. 5, skal selskabet endvidere dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu indsættes. Selskabet skal endvidere sørge for, at der er stillet passende sikkerhed for disse midler.

Det foreslås med lovforslagets § 9, nr. 4, at indsætte et nyt stk. 2 i § 3, der indeholder krav om oprettelse af en særlig konto for ejendomskreditselskaber, der til forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom.

Som en konsekvens af den i § 9, nr. 4, foreslåede ændring, foreslås det at ophæve § 3, stk. 1, nr. 5, idet bestemmelsens indhold videreføres i et nyt stk. 2. Der henvises i øvrigt nærmere til bemærkningerne til forslaget § 9, nr. 4.

Til nr. 4 (§ 3 i lov om ejendomskreditselskaber)

Selskaber der har til formål erhvervsmæssigt at købe og sælge pantebreve i fast ejendom eller yde boligkreditaftaler, skal efter § 3 i lov om ejendomskreditselskaber have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve den pågældende virksomhed.

Finanstilsynet giver et selskab tilladelse til at udøve virksomhed som ejendomskreditselskab, når selskabet drives i aktie- eller et anpartsselskabsform, selskabet har en bestyrelse og en direktion og medlemmerne opfylder betingelserne i lovens § 4, den pantebrevsansvarlige opfylder betingelserne i § 5, og ejerne af kvalificerede andele i selskabet opfylder principperne i §§ 61-62 om ejerforhold i lov om finansiel virksomhed.

Efter den gældende stk. 1, nr. 5, skal selskabet dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu indsættes. Selskabet skal endvidere sørge for, at der er stillet passende sikkerhed for disse midler.

Det foreslås, at indsætte et nyt *stk.* 2 i § 3, hvorefter et ejendomskreditselskab, der til forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, udover kravene i stk. 1 skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto, hvor det aftalte provenu skal indsættes, og at selskabet har etableret sikkerhed for disse midler, jf. stk. 6. Bestemmelsen svarer med mindre ændringer til den gældende §3, stk. 1, nr. 5, i lov om ejendomskreditselskaber.

Når et ejendomskreditselskab køber et pantebrev af en forbruger skal selskabet, i perioden fra aftalen er indgået til provenuet kan udbetales, overføre det omhandlede provenu til en særskilt konto i et pengeinstitut, ofte kaldet en klientkonto. Et ejendomskreditselskab, der handler med forbrugere, skal for at imødekomme kravet om sikkerhed tegne en garantiforsikring eller en garantistillelse fra et pengeinstitut for denne særskilte konto.

Bestemmelsen stiller krav om, at der foreligger sikkerhed for opfyldelsen af pengekrav, en forbruger måtte få mod selskabet i tilknytning til pantebrevshandlen. Dette skal sikre, at forbrugere har sikkerhed for at få udbetalt det aftalte provenu, når forbrugeren sælger et pantebrev til selskabet eller har sikkerhed, hvis vedkommende forudbetaler købesummen på et pantebrev. På denne måde sikres det,

at forbrugeren ikke kommer i en situation, hvor provenuet ikke kommer til udbetaling, men at pantebrevet til trods herfor sælges videre (negotiabilitet).

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at det fremover alene vil være ejendomskreditselskaber, der handler pantebreve med forbrugere, som i forbindelse med en ansøgning til Finanstilsynet skal dokumentere, at der er oprettet en klientkonto. Ejendomskreditselskaber, der ikke som led i deres virksomhed køber eller sælger pantebreve til forbrugere, vil således være undtaget fra at skulle oprette – og dokumentere – en klientkonto. Disse selskaber skal i forbindelse med ansøgningen over for Finanstilsynet erklære, at selskabet ikke handler med pantebreve til forbrugere.

Til nr. 5 (§ 3, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den gældende § 3, stk. 2, anfører, at kravene i § 3, stk. 1, nr. 1-5, skal være opfyldt ved indgivelse af ansøgning samt til enhver tid, efter at tilladelse er givet.

I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås det at ophæve stk. 1, nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, der til forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto til brug for det aftalte provenu. Indholdet af bestemmelsen foreslås i lovforslagets § 9, nr. 4, indsat som et nyt stk. 2. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 9, nr. 3 og 4.

Med forslaget foreslås det at slette henvisningen til nr. 1-5 i § 3, stk. 2, idet en henvisning til stk. 1 vil være tilstrækkeligt.

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 9, nr. 3 og 4.

Til nr. 6 (§ 3, stk. 4 og 5, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den gældende § 3, stk. 4, indeholder hjemmel til at fastsætte nærmere regler om omfang, art og den tidsmæssige udstrækning af sikkerheden nævnt i stk. 1, nr. 5.

Af § 3, stk. 5, fremgår, at ejendomskreditselskaber årligt skal indsende en erklæring fra en godkendt revisor om sikkerheden nævnt i stk. 1, nr. 5.

I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås det at ophæve stk. 1, nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, der til forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto til brug for det aftalte provenu. Indholdet af bestemmelsen foreslås i lovforslagets § 9, nr. 4, indsat som et nyt stk. 2. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 9, nr. 3 og 4.

Med forslaget ændres henvisningen til stk. 1, nr. 5, i § 3, stk. 4 og 5, til stk. 2.

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 9, nr. 3 og 4.

Til nr. 7 (§ 12, stk. 7, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den gældende § 12, stk. 7, anfører at Finanstilsynet kan give påbud om berigtigelse af forhold, der er i strid med en række bestemmelser i loven, herunder § 3, stk. 1, nr. 5.

I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås det at ophæve stk. 1, nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, der til forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto til brug for det aftalte provenu. Indholdet af bestemmelsen foreslås i lovforslagets § 9, nr. 4, indsat som et nyt stk. 2, hvorefter stk. 2-6 bliver til stk. 3-7. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 9, nr. 3 og 4.

Med forslaget ændres henvisningen til § 3, stk. 1, nr. 5, i § 12, stk. 7 til § 3, stk. 2. Endvidere ændres henvisningen til § 3, stk. 5, til § 3, stk. 6.

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 9, nr. 3 og 4.

Til nr. 8 (§ 22, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber)

Den gældende § 22, stk. 1, anfører at overtrædelse af en række bestemmelser i loven, herunder § 3, stk. 5, kan straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter øvrig lovgivning.

I lovforslagets § 9, nr. 3, foreslås det at ophæve stk. 1, nr. 5, hvorefter ejendomskreditselskaber, der til forbrugere handler med pantebreve i fast ejendom, skal dokumentere, at der er oprettet en særlig konto til brug for det aftalte provenu. Indholdet af bestemmelsen foreslås i lovforslagets § 9, nr. 4, indsat som et nyt stk. 2, hvorefter stk. 2-6 bliver til stk. 3-7. Der henvises nærmere til bemærkningerne til § 9, nr. 3 og 4.

Med forslaget ændres henvisningen til § 3, stk. 5, i § 22, stk. 7, til § 3, stk. 6.

Forslaget er en konsekvens af ændringerne i lovforslagets § 9, nr. 3 og 4.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 9, stk. 1, i lov om betalingskonti)

Efter den gældende § 11 i lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, er et pengeinstitut forpligtet til at tilbyde en forbruger en basal betalingskonto, medmindre oprettelsen heraf vil stride mod reglerne i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme. I en række angivne tilfælde kan oprettelse af en basal betalingskonto nægtes, jf. stk. 3.

Af den gældende § 9 i lov om betalingskonti følger det, at en basal betalingskonto skal indeholde muligheden for en række tjenesteydelser, som forbrugeren i et ubegrænset omfang skal kunne benytte sig af. Det omfatter muligheden for at kunne indsætte midler, hæve kontanter i et EU/EØS-land, direkte debiteringer og betalingstransaktioner med betalingskort eller onlinebetaling samt kredittransaktioner, herunder stående ordrer, ved, såfremt de forefindes, terminaler, henvendelse i pengeinstituttets forretningslokale og via onlinefaciliteter.

Den gældende § 9, stk. 1, implementerer artikel 17, stk. 1, litra b-d, og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner («betalingskontodirektivet»).

Artikel 17, stk. 1, litra a, i betalingskontodirektivet anfører, at medlemsstaterne skal sikre, at en basal betalingskonto omfatter muligheden for at åbne, anvende og lukke en betalingskonto. I forbindelse med implementeringen af betalingskontodirektivet i 2016 valgte man ikke at implementere artikel 17, stk. 1, litra a, da man i dansk ret havde valgt at operere med en samlet pris for en basal betalingskonto.

Den gældende § 12 indeholder en forpligtelse for pengeinstitutter til at tilbyde forbrugere en basal betalingskonto vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Bestemmelsen foreslås ændret ved lovforslagets § 10, nr. 2. Der henvises nærmere til de almindelige bemærkninger pkt. 2.16.

Som led i den foreslåede ændring i lovforslagets § 10, nr. 2, vurderes det relevant at implementere artikel 17, stk. 1, litra a, idet man ikke længere opererer med en samlet pris for en basal betalingskonto. I forslaget § 10, nr. 2, foreslås en tilpasning af den nuværende model, idet det fremover vil være den enkelte tjenesteydelse, der skal være rimelig i pris. Som en konsekvens heraf vurderes det således relevant at implementere artikel 17, stk. 1, litra a, om tjenesteydelser der gør det muligt at åbne, anvende og lukke en betalingskonto.

Det følger af den foreslåede § 9, stk. 1, nr. 1, at tjenesteydelser efter § 9 endvidere omfatter muligheden for at åbne, anvende og lukke en betalingskonto.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at et pengeinstitut skal sikre, at en basal betalingskonto i det pågældende pengeinstitut indeholder muligheden for at åbne, anvende og lukke en betalingskonto. Denne mulighed skal forbrugeren have ubegrænset mulighed for at anvende. Det følger dog af stk. 2, at pengeinstituttet kun er forpligtet til at tilbyde de i stk. 1 nævnte tjenesteydelser, i det omfang tjenesteydelserne i forvejen udbydes til forbrugere, som har andre betalingskonti end en basal betalingskonto.

For pengeinstituttets adgang til at opkræve et gebyr henvises til bemærkningerne til forslaget § 10, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 12 i lov om betalingskonti)

Den gældende § 12 i lov om betalingskonti medfører, at et pengeinstitut skal tilbyde en forbruger en basal betalingskonti vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Pengeinstituttet kan pålægge forbrugeren et rimeligt gebyr ved manglende efterlevelse af forpligtelserne i en rammeaftale for en basal betalingskonto. Ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr skal der tages udgangspunkt i indkomst-

niveauet i Danmark, de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af danske pengeinstitutter for en betalingskonto samt pengeinstituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en betalingskonto. Gebyret for en basal betalingskonto må ikke være afhængig af antal gennemførte tjenesteydelser efter den gældende § 9, stk. 1, nr. 1 og 2, og nr. 3, litra b.

Det foreslås at nyaffatte § 12 i lov om betalingskonti. Den foreslåede bestemmelse implementerer artikel 18 i betalingskontodirektivet vedrørende det gebyr, et pengeinstitut kan opkræve i relation til de tjenesteydelser, der skal tilbydes en indehaver af en basal betalingskonto enten for at tilbyde en basal betalingskonto eller i tilfælde af, at en forbruger ikke overholder sine forpligtelser i henhold til en rammeaftale for en basal betalingskonto. Endvidere implementerer bestemmelsen artikel 17, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at fastlægge de forpligtelser, der følger af direktivet. Bestemmelsen skal sikre forbrugere, der har benyttet sig af retten til en basal betalingskonto og de tilknyttede tjenesteydelser forbundet hermed, får tilbudt dette vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Endvidere skal bestemmelsen sikre, at udbydere af betalingskonti skal kunne opkræve de gebyrer, der er nødvendige for at kunne tilbyde betalingskonti og sikre sig en indtjening på de tilknyttede tjenesteydelser.

Det følger af den foreslåede *stk. 1*, at et pengeinstitut skal tilbyde de tjenesteydelser, der er nævnt i § 9, til forbrugere vederlagsfrit eller mod betaling af et rimeligt gebyr. Bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 1, i betalingskontodirektivet.

Den foreslåede bestemmelse fastlægger det overordnede princip om, at de tjenesteydelser, der er knyttet til det at have en betalingskonto, enten skal være gratis eller alene være underlagt et rimeligt gebyr. Hvad der forstås ved et rimeligt gebyr, er reguleret i forslaget til § 12, stk. 4.

Efter *stk. 2* må tjenesteydelser efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, og nr. 4, litra b, uanset antallet af gennemførte betalingstransaktioner ikke pålægges gebyrer ud over et eventuelt rimeligt gebyr. Denne begrænsning gælder ikke betalingstransaktioner med kreditkort. Bestemmelsen gennemfører artikel 17, stk. 5, i betalingskontodirektivet.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at gebyrer for tjenesteydelser efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, og nr. 4, litra b, ikke må fastsættes på baggrund af antal gennemførte transaktioner. Begrænsningen gælder dog ikke direkte debiteringer og kredittransaktioner, jf. § 9, stk. 1, nr. 4, litra a og c. Endvidere gælder begrænsningen ikke transaktioner foretaget ved brug af kreditkort.

For transaktioner med direkte debiteringer, kredittransaktioner og kreditkort vil et pengeinstitut således kunne opkræve et gebyr, der er baseret på antallet af gennemførte transaktioner. Disse gebyrer skal dog være rimelige, jf. stk. 1, jf. kriterierne i stk. 4. Hvis pengeinstituttet vælger at tage særskilt

betaling for disse tjenesteydelser, kan omkostningerne hertil ikke indgå i vurderingen af, hvad der er et rimeligt gebyr.

Efter *stk. 3* kan et pengeinstitut pålægge forbrugere et rimeligt gebyr i tilfælde af manglende overholdelse af forpligtelserne i en rammeaftale for en basal betalingskonto. Bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 2, i betalingskontodirektivet.

Definitionen på en rammeaftale følger af § 2, nr. 15, i lov om betalingskonti. Ved en rammeaftale forstås en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at et pengeinstitut kan pålægge en forbruger et rimeligt gebyr i tilfælde af forbrugers manglende efterlevelse af aftalevilkårene i rammeaftalen for en basal betalingskonto, eksempelvis ved forbrugers manglende iagttagelse af sikkerhedsforanstaltninger ved brug af netbank, brug af betalingskort eller overholdelse af betingelserne for gennemførelse af direkte debiteringer. Kriterierne for hvornår et gebyr er rimeligt følger af det foreslåede *stk. 4*.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at der ved fastlæggelsen af et rimeligt gebyr skal tages hensyn til indkomstniveauet i Danmark, de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, pengeinstituttets omkostninger og muligheden for, at pengeinstituttet kan opnå en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere. Bestemmelsen implementerer artikel 18, stk. 3, i betalingskontodirektivet.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at et rimeligt gebyr er et dynamisk begreb, der skal afspejle forbrugernes købekraft, det gennemsnitlige gebyrniveau og pengeinstituttets omkostninger. Opregningen er udtømmende, og et pengeinstitut kan derfor ikke vælge at fastlægge et gebyr på baggrund af en kreditvurdering af den enkelte kunde.

Ved fastlæggelsen af gebyrets størrelse vil der skulle tages hensyn til indkomstniveauet i Danmark, jf. *stk. 4, nr. 1*. Dette skal sikre, at gebyrets størrelse ikke afholder forbrugere fra at oprette en basal betalingskonto. Ved fastlæggelsen af indkomstniveauet i Danmark vil der blive taget udgangspunkt i oplysninger fra Danmarks Statistik.

Der skal endvidere, jf. forslaget til *stk. 4, nr. 2*, tages hensyn til de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af pengeinstitutter i Danmark for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti. Bestemmelsen forbyder ikke gebyrer over det gennemsnitlige niveau, men hvis et gebyr bliver fastsat over dette niveau vil dette kunne indgå som moment i, at et gebyr ikke vil blive anset som værende rimeligt. Bestemmelsen henviser til de gennemsnitlige gebyrer for betalingskonti. Dermed skal pengeinstitutterne tage højde for det generelle gebyrniveau for betalingskonti og ikke kun niveauet af gebyrer for basale betalingskonti ved fastlæggelsen af, hvad der er et rimeligt gebyr.

For at øge gennemsigtigheden for forbrugerne og dermed gøre det lettere at træffe beslutning om valg af udbyder af basal betalingskonto, er der i regi af Finans Danmark etableret en portal www.basalbetalingskonti.dk, hvor en lang række pengeinstitutters gebyrer for en basal betalingskonto er offentlig tilgængelige. En gennemgang heraf viser, at den årlige pris for en basal betalingskonto ligger mellem 0 og 1000 kr.

Endelig foreslås det ved *stk. 4, nr. 3*, at pengeinstituttets omkostninger og en rimelig fortjeneste ved at tilbyde en basal betalingskonto til forbrugere vil indgå i vurderingen af, om et gebyr er rimeligt.

Omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger. Ved direkte omkostninger forstås omkostninger, som direkte kan henføres til at udbyde en basal betalingskonto, herunder drift af de tekniske systemer, der håndterer en basal betalingskonto. Indirekte omkostninger omfatter eksempelvis omkostninger til husleje og andre omkostninger, der afholdes af pengeinstituttet, men som ikke direkte kan henføres til udbuddet af en basal betalingskonto.

En evaluering af loven viser, at det årlige gebyr, som pengeinstitutterne tager for drift af en basal betalingskonto, ligger på mellem 0 og 700 kr.

Alle kriterierne i § 12, stk. 4, skal indgå i vurderingen af, om et gebyr er rimeligt. Hvis et pengeinstitut har meget høje omkostninger, og dette medfører, at gebyret ligger over det gennemsnitligt opkrævede gebyr, jf. stk. 4, nr. 2, eller ikke står i et rimeligt forhold til indkomstniveauet i Danmark, vil dette kunne medføre, at gebyret ikke anses for at være et rimeligt gebyr. Hvis det derimod viser sig, at et gebyr svarer til det gennemsnitligt opkrævede gebyr for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti, vil dette som udgangspunkt blive anset som rimeligt.

Kriterierne medfører tilsammen, at begrebet rimeligt gebyr er dynamisk, da det skal afspejle den økonomiske situation i Danmark. Opregningen af kriterier er udtømmende, og et pengeinstitut kan derfor ikke vælge at fastlægge gebyrer individuelt på baggrund af en kreditvurdering af den enkelte kunde. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at gebyret for en basal betalingskonto kan differentieres i forhold til et pengeinstituts kundeprogrammer, så længe gebyret er rimeligt.

Det påhviler det enkelte pengeinstitut at fastsætte størrelsen for et rimeligt gebyr i henhold til de opregnede kriterier. Da Finanstilsynet fører tilsyn med institutternes efterlevelse af denne lov, vil Finanstilsynet som led i sin virksomhed have til opgave at overvåge, at pengeinstitutterne ikke opkræver et urimeligt gebyr for en basal betalingskonto.

Hvis et gebyr ikke er rimeligt, vil Finanstilsynet kunne påbyde pengeinstituttet at nedsætte gebyret. Finanstilsynet vil derimod ikke kunne pålægge pengeinstituttet at tilbagebetale gebyrer, der er i strid med stk. 1 og 3. I denne situation vil Finanstilsynet kunne underrette Forbrugerombudsmanden, der herefter vil kunne anlægge sag om tilbagesøgning af det uretmæssigt opkrævede beløb.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 25, stk. 1, i lov om betalinger)

Det følger af § 25, stk. 1, i lov om betalinger, at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have effektive former for virksomhedsstyring. I bestemmelsens fastsættes en række krav til ledelse og indretningen af virksomheden for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, som skal sikre, at virksomheden har effektive former for virksomhedsstyring.

Bestemmelsen har samme ordlyd som § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, der kan anses som vejledende, idet der dog tages hensyn til betalingsinstitutters særlige forhold. Derudover skal § 25, stk. 1, læses i sammenhæng med § 10, stk. 1, nr. 7 i lov om betalinger, hvorefter e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal have forsvarlige og effektive organisatoriske strukturer, forretningsgange og procedurer, samt § 11, stk. 1, nr. 10-17, i lov om betalinger om dokumentation for, at kravene er opfyldt.

Detaljerede regler angående ledelse og styring i finansielle virksomheder gælder i dag for bl.a. pengeinstitutter, jf. bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl.

§ 25, stk. 3, i lov om betalinger indeholder i dag alene hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe i medfør af § 25, stk. 2, der vedrører effektive procedurer for produktgodkendelse.

Det foreslås i § 25, *stk. 3*, at »jf. stk. 2« ændres til »jf. stk. 1 og 2«.

Ændringen vil medføre, at Finanstilsynet bemyndiges til at udstede nærmere regler i bekendtgørelsesform om de foranstaltninger, som e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter skal træffe med henblik på at sikre, at virksomheden har effektive former for virksomhedsstyring efter § 25, stk. 1.

Med ændringen af § 25, stk. 3, er det således hensigten, at Finanstilsynet i bekendtgørelsesform kan fastsætte nærmere regler vedrørende de enkelte krav, der følger af § 25, stk. 1, i lov om betalinger. Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet eksempelvis kunne fastsætte regler vedrørende opgave- og ansvarsfordeling for bestyrelse og direktion i e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter, regler for intern rapportering og risikostyring og regler for håndtering af interessekonflikter og funktionsadskillelse.

Det forventes i praksis, at Finanstilsynet vil fastsætte regler i lighed med de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 1026 af 30. juni 2016 om ledelse og styring af pengeinstitutter m.fl. Det forudsættes dog, at Finanstilsynet, i forbindelse med fastsættelse af nærmere regler om ledelse og styring i e-

pengeinstitutter og betalingsinstitutter, tager hensyn til e-pengeinstitutter og betalingsinstitutters særlige forhold og karakteristika, herunder at e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter i visse tilfælde kan være ganske små virksomheder

Bemyndigelsen vil blandt andet blive anvendt til at implementere retningslinjer fra den Europæiske banktilsynsmyndighed (EBA) for IKT- og sikkerhedsrisikostyring. Retningslinjerne fra EBA gælder for både pengeinstitutter og e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter. På pengeinstitutområdet vil retningslinjerne blive implementeret i bekendtgørelsen om ledelse og styring af pengeinstitutter. Det er således hensigten med den foreslåede ordning, at EBAs regler skal finde ens anvendelse, når pengeinstitutter og e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter udfører de samme aktiviteter, såsom udbud af betalingskort eller internetbaserede betalingstjenester.

Til nr. 2 (§ 148, stk. 1, i lov om betalinger)

I medfør af § 148, stk. 1, i lov om betalinger skal virksomheder, til dækning af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens og Forbrugerombudsmandens tilsyn efter loven, årligt betale en afgift.

Efter § 148, stk. 1, nr. 1, i lov om betalinger skal betalingsinstitutter årligt betale 26.820 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 2, i lov om betalinger skal udenlandske betalingsinstitutter med en filial i Danmark årligt betale 8.940 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 3, i lov om betalinger skal e-pengeinstitutter årligt betale 45.880 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 4, i lov om betalinger skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester årligt betale 3.150 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger skal virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af e-penge årligt betale 4.450 kr. Efter § 148, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger skal virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester årligt betale 8.560 kr.

Det foreslås at nyaffatte § 148, stk. 1, hvorefter fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalinger årligt betaler et grundbeløb til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen.

Det foreslås i § 148, stk. 1, nr. 1, at fastsætte en ny model for opkrævning af afgifter for betalingsinstitutter. Det foreslås i *litra a*, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 8.460 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

Herved skal betalingsinstitutter, der gennemfører betalingstransaktioner for mindre end 250 mio. kr., årligt betale en afgift på 8.460 kr., fremfor 26.820 kr.

Det foreslås i *litra b*, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 27.060 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

Herved skal betalingsinstitutter, der gennemfører betalingstransaktioner for mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr. årligt betale en afgift på 27.060 kr., fremfor 26.820 kr.

Det foreslås i *litra c*, at betalingsinstitutter betaler en afgift på 169.120 kr., når instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Herved skal betalingsinstitutter, der gennemfører betalingstransaktioner for mere end 100 mia. kr., årligt betale en afgift på 169.120 kr., fremfor 26.820 kr.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Det foreslås, at afgiften efter § 148, stk. 1, nr. 1, fastsættes på baggrund af betalingsinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår.

Det foreslås, at de samlede gennemførte betalingstransaktioner opgøres ud fra den samlede beløbsmæssige værdi af de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført i perioden. Hvis et betalingsinstitut udbyder betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, til lov om betalinger, indgår den beløbsmæssige værdi af de initierede betalingstransaktioner i beregningen af instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner på samme måde, som hvis instituttet selv havde gennemført betalingstransaktionen.

Forslaget om opgørelse af de samlede betalingstransaktioner pr. 1. oktober begrundes i, at betalingsinstitutter allerede i dag har en indberetningsforpligtelse over for Finanstilsynet vedrørende driften af de betalingstjenester, som betalingsinstituttet udbyder, hvormed fristen for indberetning falder den 1. april og den 1. oktober. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen modtager i den forbindelse oplysninger fra Finanstilsynet vedrørende de opgjorte betalingstransaktioner til brug for styrelsens administration af § 148, stk. 1, i lov om betalinger. Det følger således af § 127, stk. 3, i lov om betalinger, at et betalingsinstitut skal indrapportere statistik om drift af de betalingstjenester, som denne udbyder i medfør af § 127, stk. 3, til Finanstilsynet. I medfør af § 127, stk. 4, i lov om betalinger har Finanstilsynet fastsat nærmere regler for denne indberetning ved bekendtgørelse nr. 1259 af 28. november 2019 om udbydere af betalingstjenesters indberetning af statistik om drift og misbrug af betalingstjenester. I medfør af denne bekendtgørelse er betalingsinstituttet pålagt at indberette oplysninger om virksomhedens samlede betalingstransaktioner til Finanstilsynet henholdsvis den 1. april, som omfatter 2. halvår af det foregående kalenderår og den 1. oktober, som omfatter 1. halvår af det indeværende kalenderår. Det indebærer, at Finanstilsynet pr. 1. oktober vil være i besiddelse af oplysninger om et

betalingsinstituts samlede betalingstransaktioner for 12 måneder opgjort over 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår. Forslaget indebærer derfor ikke en ny indberetningsforpligtelse for virksomhederne.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Det foreslåede § 148, stk. 1, nr. 2, er en videreførelse af den gældende § 148, stk. 1, nr. 2. Bestemmelsen blev indsat i § 148, stk. 1, i lov om betalinger ved lov nr. 641 af 19. maj 2020. Lovforslaget medfører ingen materiel ændring af denne bestemmelse, og afgiftsniveauet foreslås videreført.

Det foreslås i § 148, stk. 1, nr. 3, at fastsætte en ny model for opkrævning af afgifter af e-pengeinstitutter.

Det foreslås i nr. 3, litra a, at e-pengeinstitutter fra udlandet med en filial i Danmark betaler en afgift på 8.460 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mindre end 250 mio. kr.

Herved skal e-pengeinstitutter, hvor summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner er mindre end 250 mio. kr., årligt betale en afgift på 8.460 kr., fremfor 45.880 kr.

Det foreslås i nr. 3, litra b, at e-pengeinstitutter fra udlandet med en filial i Danmark betaler en afgift på 27.060 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er mellem 250 mio. kr. og 100 mia. kr.

Herved skal e-pengeinstitutter, hvor summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner for mellem 250 mio. kr., og 100 mia. kr., årligt betale en afgift på 27.060 kr., fremfor 45.880 kr.

Det foreslås i nr. 3, litra c, at e-pengeinstitutter fra udlandet med en filial i Danmark betaler en afgift på 169.120 kr., når summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår er større end 100 mia. kr.

Herved skal e-pengeinstitutter, hvor summen af instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner for mere end 100 mia. kr., årligt betale en afgift på 169.120 kr., fremfor 45.880 kr.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det grundbeløb, der betales af e-pengeinstitutter, bliver justeret, så e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter betaler det samme grundbeløb til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, dog afhængig af størrelse, jf. ovenfor. Dette er anderledes end de gældende regler, hvor e-pengeinstitutter betaler et højere beløb end betalingsinstitutter. Det foreslås dog, at afgiften for e-pengeinstitutter efter § 148, stk. 1, nr. 3, fastsættes på baggrund af summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner, således at beregningen fortsat afspejler e-pengeinstituttets udvidede virksomhedsområde.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

E-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge beregnes i overensstemmelse med § 31, stk. 3, i lov om betalinger som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver dag i de foregående 6 måneder. Opgørelsen foretages den første dag i hver måned. Hvis virksomheden ikke har gennemført 6 måneders drift på datoen for beregningen, anvendes de eventuelt gennemførte måneder med drift og virksomhedens estimater for de gennemsnitlige udestående elektroniske penge for det kommende år som grundlag for beregningen.

E-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner i 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår opgøres pr. 1. oktober, da e-pengeinstitutter, som udbydere af betalingstjenester, allerede i dag har en indberetningsforpligtelse over for Finanstilsynet om e-pengeinstituttets drift af de betalingstjenester, som instituttet udbyder, hvormed fristen for indberetning falder den 1. oktober. Det følger således af § 127, stk. 3, i lov om betalinger, at et e-pengeinstitut skal indrapportere statistik om drift af de betalingstjenester, som denne udbyder i medfør af § 127, stk. 3, til Finanstilsynet. I medfør af § 127, stk. 4, i lov om betalinger har Finanstilsynet fastsat nærmere regler for denne indberetning ved bekendtgørelse nr. 1259 af 28. november 2019 om udbydere af betalingstjenesters indberetning af statistik om drift og misbrug af betalingstjenester. I medfør af denne bekendtgørelse er e-pengeinstituttet pålagt at indberette oplysninger om virksomhedens

samlede betalingstransaktioner til Finanstilsynet henholdsvis den 1. april, som omfatter 2. halvår af det forudgående kalenderår og den 1. oktober, som omfatter 1. halvår af det indeværende kalenderår. Det indebærer, at Finanstilsynet pr. 1. oktober samlet set vil være i besiddelse af oplysninger om et e-pengeinstituts samlede betalingstransaktioner for 12 måneder opgjort over 2. halvår af det foregående kalenderår og 1. halvår af det indeværende kalenderår. Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen modtager i den forbindelse tal fra Finanstilsynet til brug for styrelsens afgiftsopkrævning. Forslaget indebærer således ikke en ny indberetningsforpligtelse for virksomhederne.

Tilladelsen som e-pengeinstitut giver mulighed for både at udstede elektroniske penge og udbyde betalingstjenester. Det vurderes derfor mest hensigtsmæssigt at anvende summen af e-pengeinstituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge og værdien af e-pengeinstituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner, da dette kriterium bedst muligt afspejler det enkelte e-pengeinstituts størrelse og aktiviteter. Såfremt der alene anvendes et af de to beløb med henblik på at fastsætte afgiftens størrelse, vil dette medføre, at afgiften ikke i praksis reelt afspejler omfanget af e-pengeinstituttets samlede tilladelsespligtige aktiviteter. Hvis et e-pengeinstitut udbyder betalingsinitieringstjenester, jf. bilag 1, nr. 7, til lov om betalinger, indgår den beløbsmæssige værdi af de initierede betalingstransaktioner i beregningen af instituttets samlede gennemførte betalingstransaktioner på samme måde, som hvis instituttet selv havde gennemført betalingstransaktionen.

Forslaget svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Det følger i dag af § 148, stk. 1, nr. 4, i lov om betalinger, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester årligt betaler en afgift på 3.150 kr., til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, mens virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede e-penge i henhold til § 148, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger betaler en årlig afgift på 4.450 kr. til styrelsen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at indføre en ny afgiftsmodel, hvor virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester eller til at udstede elektroniske penge årligt betaler 3.750 kr. i afgift.

Herved skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester årligt betale en afgift på 3.750 kr., fremfor 3.150 kr., og virksomheder med begrænset tilladelse til udstedelse af e-penge skal årligt betale en afgift på 3.750 kr., fremfor 4.450 kr.

i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Den gældende § 148, stk. 1, nr. 4, i lov om betalinger blev indsat ved lov nr. 641 af 19. maj 2020 i lov om betalinger. Afgiften foreslås fastsat som et tilnærmet gennemsnit af den afgiftssats, der efter de gældende regler årligt betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester og den afgiftssats, der efter de gældende regler betales af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Forslaget vil medføre, at virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester vil betale en større afgift, end de hidtil har gjort, mens virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge vil betale en afgift, der er lavere.

Den foreslåede *stk. 1, nr. 5*, er en videreførelse af den gældende § 148, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger. Bestemmelsen blev indsat i § 148, stk. 1, nr. 6, i lov om betalinger ved lov nr. 641 af 19. maj 2020. Det foreslås i den forbindelse, at afgiftssatsen for virksomheder med tilladelse til at udbyde kontooplysningstjenester reduceres til 8.460 kr. fra 8.560 kr., så afgiftssatsen også for denne virksomhedstype forholdsmæssigt svarer til den tilsigtede ændring af Finanstilsynets afgiftsmodel i lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder og lov om kapitalmarkeder og om ophævelse af lov om finansiel stabilitet, der forventes fremsat under høringsperioden af nærværende lovforslag.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i den samlede afgiftssum, som virksomhederne betaler til Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, men alene fordelingen af afgiftssummen.

Til nr. 3 (§ 148, stk. 2 og 4, i lov om betalinger)

Det foreslås at ændre § 148, stk. 2 og 4, i lov om betalinger, så bestemmelserne henviser til de korrekte numre i § 148, stk. 1, i lov om betalinger.

Med dette lovforslag er der alene tale om en lovteknisk ændring af bestemmelsen som følge af den foreslåede model i § 148, stk. 1.

Der er således ikke tale om en materiel ændring af bestemmelsen.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 14 a i lov om Danmarks Nationalbank)

Den gældende § 14 a, stk. 1, i lov om Danmarks Nationalbank fastsætter, at Danmarks Nationalbank har kompetence til at indsamle, bearbejde og offentliggøre statistiske oplysninger inden for dens kompetenceområde. Hertil kommer, at Danmarks Nationalbank kan anvende de indsamlede oplysninger, når det er nødvendigt for udførelsen af dens opgaver, hvilket dog ikke gælder for oplysninger om fysiske personer.

Det følger af den gældende § 14 a, stk. 2, i lov om Danmarks Nationalbank, at de indberetningspligtige fysiske og juridiske personer med hjemsted i Danmark er personer, som udøver finansiel virk-

somhed, som har økonomiske mellemværender med udlandet, som har udstedt eller ejer værdipapirer eller som forestår handel med eller clearing og afvikling af finansielle produkter. Her til kommer filialer eller lignende i Danmark, der ikke betragtes som juridiske eller fysiske personer, men som i øvrigt udøver den ovenfor beskrevne virksomhed.

Herudover følger det af den gældende § 14 a, stk. 3, at de indberetningspligtige personer, der undlader at meddele de oplysninger, som Danmarks Nationalbank anmoder om, eller som forsætligt eller ved grov uagtsomhed afgiver urigtige oplysninger, straffes med bøde.

Endelig følger det af den gældende § 14 a, stk. 4 og 5, at Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige statistiske oplysninger på individ niveau til Det Europæiske System af Centralbanker og European Systemic Risk Board.

Det foreslås i *stk. 1*, at virksomheder registreret i Erhvervsstyrelsens virksomhedsregister skal give Danmarks Nationalbank de oplysninger, der er nødvendige for at kunne understøtte Danmarks Nationalbanks formål.

Det foreslåede stk. 1 er en delvis videreførelse af den gældende § 14 a, stk. 1 og 2. Der er ikke tilsigtet ændringer i den formelle og praktiske proces omkring virksomhedernes indberetning til Danmarks Nationalbank.

Bestemmelsen vil indebære, at Danmarks Nationalbank får adgang til at kræve alle de oplysninger, der er relevante for Danmarks Nationalbanks formål fra de virksomheder, der er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister. Bestemmelsen er tilsigtet at præcisere kredsen af de indberetningspligtige personer, idet Danmarks Nationalbank fortsat kun kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for Danmarks Nationalbanks formål. Med ændringen ophæves muligheden for, at Danmarks Nationalbank kan indhente oplysninger fra fysiske personer, der ikke er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister.

Indberetningspligtige virksomheder til Danmarks Nationalbank vil derfor også fremover være her- værende finansielle virksomheder, ikke-finansielle virksomheder, filialer og lignende i Danmark af udenlandske virksomheder, udenlandske filialer af danske virksomheder mv., virksomheder, der forestår enten handel med og/eller clearing, afvikling og opbevaring af finansielle produkter, virksomheder, som udsteder eller ejer værdipapirer, virksomheder, der har udenlandske mellemværender, såsom f.eks. lån ydet til eller optaget hos udlændinge, eller som har erhvervet udenlandske værdipapirer mv., samt øvrige virksomheder registreret i CVR, som Danmarks Nationalbank vurderer det nødvendigt at indsamle oplysninger fra. Som noget nyt vil også virksomheder, der har en rolle i betalingsinfrastrukturen blive indberetningspligtig til Danmarks Nationalbank. Baseret på den konkrete varetæ- gelse af Danmarks Nationalbanks opgaver, kan det ikke udelukkes at andre typer af virksomheder registreret i Det Centrale Virksomhedsregister, kan blive indberetningspligtige til Danmarks Nationalbank.

Som det er gældende i dag kan Danmarks Nationalbank med bestemmelsen indsamle alle de oplysninger, som skønnes nødvendige for, at Danmarks Nationalbank kan medvirke til at sikre stabile priser, sikre betalinger, et stabilt finansielt system samt udarbejdelsen af finansiell statistik inden for dens kompetenceområde. Hjemmelen omfatter dermed også muligheden for at indsamle oplysninger om fysiske personer fra finansielle virksomheder, som fx oplysninger om kundernes indlån, udlån, pensionshensættelser, investeringer og betalinger. For de ikke-finansielle virksomheder omfatter det f.eks. oplysninger om ejerstruktur, finansielle transaktioner og modparter for at kunne kortlægge og overvåge det finansielle kredsløb. For virksomheder, der har en rolle i betalingsinfrastrukturen, drejer det sig om f.eks. oplysninger om indløsning af elektroniske betalinger, clearing og afvikling og opbevaring af finansielle instrumenter.

Eftersom der er tale om en eksplicit hjemmel for Danmarks Nationalbank til at indhente oplysninger om betalinger fra virksomheder, der har en rolle i betalingsinfrastrukturen, finansielle virksomheder og ikke-finansielle virksomheder, forudsat oplysningerne er nødvendige for Danmarks Nationalbanks formål, kan videregivelsen ske i overensstemmelse med betalingslovens § 125, stk. 6.

Netop fordi der også indsamles oplysninger om fysiske personer, kan Danmarks Nationalbank behandle de indberettede oplysninger om fysiske personer til at understøtte dens formål og dermed fx undersøge, om fysiske personers finansielle transaktioner kan skade den finansielle stabilitet ved at flere finansielle virksomheder har stor risiko for tab på samme fysiske person. Som en følge af Danmarks Nationalbanks formål er det ikke identifikationen af fysiske personer, der er væsentlig, men derimod hensynet til de finansielle virksomheder, og den ustabilitet eller koncentrationsrisiko, som fysiske personers ageren kan medføre i finansielle virksomheder. Danmarks Nationalbanks behandling af personoplysninger skal ske i henhold til gældende regler for persondataskyttelse.

Eftersom der er tale om en eksplicit pligt for blandt andre finansielle virksomheder til at give Danmarks Nationalbank de oplysninger, der er nødvendige for dens formål, vil de finansielle virksomheders videregivelse af oplysninger til Danmarks Nationalbank skulle betragtes som berettiget på lige fod med videregivelse af oplysninger til Finanstilsynet, jf. lov om finansiell virksomhed § 117.

Ud fra et hensyn om ikke at pålægge de indberetningspligtige virksomheder unødige indberetningsbyrder skal Danmarks Nationalbank tilrettelægge indberetningen af oplysningerne mest effektivt. Danmarks Nationalbank skal derfor tilrettelægge sin dataindsamling i samarbejde med andre myndigheder, som indsamler tilsvarende oplysninger fra virksomhederne. Det drejer sig fx om Danmarks Statistik og Finanstilsynet. Herudover skal Danmarks Nationalbank ikke indsamle oplysninger fra de indberettende virksomheder, som Danmarks Nationalbank allerede er i besiddelse af, som følge af udførelsen af dele af dens opgaver. Det gør sig fx gældende i den situation, hvor Danmarks Nationalbank er i besiddelse af en række oplysninger om finansielle virksomheders betalinger og overførsler som følge af Danmarks Nationalbanks rolle i betalingsinfrastrukturen.

Det foreslås i *stk. 2*, at virksomheder, der har afgivet oplysninger efter *stk.1*, har pligt til hurtigst muligt at berigtige oplysningerne over for Danmarks Nationalbank, hvis virksomheden eller Danmarks Nationalbank efterfølgende konstaterer, at oplysningerne ikke var korrekte på tidspunktet for afgivelsen, eller oplysningerne senere er blevet misvisende.

En tilsvarende bestemmelse gælder i § 347, *stk. 2* i lov om finansiel virksomhed. At berigtigelsen skal ske hurtigst muligt betyder, at det normalt ikke vil være muligt at afvente en bestyrelsesbehandling af, om berigtigelse skal ske.

Det foreslåede *stk. 3* er en videreførelse af den gældende § 14 a, *stk. 3*.

Til nr. 2 (§ 20 i lov om Danmarks Nationalbank)

Ansatte i Danmarks Nationalbank er underlagt forvaltningslovens almindelige regler om en strafbelagt tavshedspligt. Det gælder f.eks. fsva. enkeltpersoners private, herunder økonomiske forhold, tekniske indretninger eller om drifts- eller forretningsforhold mv. For medlemmer af bestyrelse og repræsentantskabet i Danmarks Nationalbank gælder en tavshedspligt efter Reglementet for Danmarks Nationalbank.

Som følge af forvaltningslovens regler kan Danmarks Nationalbank efter gældende regler videregive fortrolige oplysninger til andre myndigheder, f.eks. når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Det foreslås i *stk. 1, 1. pkt.*, at ansatte i Danmarks Nationalbank samt repræsentantskab og bestyrelse, omfattes af en særlig tavshedspligt. Tavshedspligten vil også gælde efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Bestemmelsen om en lovbestemt tavshedspligt skal ses i lyset af hensynet til at beskytte oplysningerne fra de indberetningspligtige virksomheder samt de særlige opgaver, som Danmarks Nationalbank skal løse efter lov om Danmarks Nationalbank § 1.

Danmarks Nationalbank kommer i besiddelse af fortrolige oplysninger, der relaterer sig til oplysninger, der vedrører fastsættelsen af pengepolitikken og ikke-offentliggjorte analyser og konklusioner i relation til overvågningen af den finansielle stabilitet eller betalingssystemerne, hvor Danmarks Nationalbank bl.a. agerer bank for de pengepolitiske modparter. Nærmere bestemt kan det eksempelvis være oplysninger, som Danmarks Nationalbank får om virksomhedernes konkrete forhold. Omfattet af tavshedspligten er også oplysninger, som – hvis de kom til offentlighedens kendskab – kunne frembringe en finansiell ustabilitet. Herunder falder således oplysninger relateret til f.eks. navngivne finansielle virksomheder, og oplysninger vedrørende Danmarks Nationalbanks vurdering af potentielle risikoscenarier af væsentlig betydning for både de enkelte institutter og den finansielle stabilitet. Der kan i nogle tilfælde også være tale om endnu ikke offentliggjorte oplysninger eller oplysninger med drifts- eller forretningsmæssigt indhold af væsentlig betydning for de enkelte virksomheder. Endvidere vil der også kunne være tale om oplysninger, der ville være omfattet af bankhemmeligheden i lov om finansiel virksomhed.

Det er ligeledes vigtigt at kunne beskytte oplysninger om de indberettende virksomheders kunder og finansielle modparter. Derudover er der konkurrencemæssige hensyn at tage til de indberetningspligtige virksomheder, deres kunder og finansielle modparter. Hertil kommer, at disses oplysninger også vil være underlagt særlig fortrolighed, hvis de på tilsvarende vis indberettes til Finanstilsynet, og det er væsentligt, at virksomhederne og deres kunder kan nære tillid til, at Danmarks Nationalbank ikke videregiver fortrolige oplysninger, og behandler oplysningerne efter en tilsvarende lovbestemt fortrolighed, som virksomhederne er bekendte med via Finanstilsynet. Det samme gælder i forhold til ikke-finansielle indberettende virksomheder og de oplysninger, som relaterer sig til deres finansielle forhold.

Derudover kan fortrolige oplysninger være oplysninger i relation til kontantforsyningen og fremstillingen af sedler og mønter, eller fortrolige oplysninger relateret til Danmarks Nationalbanks beslutninger relateret til pengepolitikken.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at sager om indsigt i Danmarks Nationalbank behandles efter offentlighedslovens § 35. Tavshedspligten gælder dog alene for fortrolige oplysninger, der i vid udtrækning er undtaget fra offentlighed efter offentlighedslovens undtagelsesregler fra retten til aktindsigt.

Det er således alene i forhold til fortrolige oplysninger, som Danmarks Nationalbank er i besiddelse af i forbindelse med udførelsen af sine opgaver, der ved aktindsigt kan behandles efter offentlighedslovens § 35. Oplysninger om f.eks. Danmarks Nationalbanks administration og interne forhold eller anvendelse af ekstern bistand vil fortsat være underlagt offentlighedslovens almindelige regler om offentlighed. Det samme gælder for aggregerede oplysninger, hvorimod selve oplysningerne indberettet af virksomhederne vil blive undtaget fra offentlighed, som også vil være tilfældet i dag under offentlighedslovens regler.

Forslaget ændrer ikke på gældende ret, der sikrer, at den kgl. bankkommissær kan føre tilsyn med, at Danmarks Nationalbank opfylder sine forpligtelser efter loven. Erhvervsministeren vil således fortsat kunne modtage samtlige oplysninger fra Danmarks Nationalbank, hvis det er nødvendigt til brug for ministerens tilsyn med Danmarks Nationalbank.

Med forslagets stk. 1, 2. pkt., foreslås det, at den særlige tavshedspligt også skal gælde personer, der udfører arbejde for Danmarks Nationalbank. Det kan være personer, der er ansat i virksomheder, som Danmarks Nationalbank har indgået kontrakt med om udførelsen af serviceopgaver som led i udførelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver. Serviceopgaver som led i udførelsen af Danmarks Nationalbanks opgaver kan f.eks. være IT-leverandører eller konsulentbistand. Derudover gælder den særlige tavshedspligt også for personer, der modtager oplysninger efter stk. 2.

Endvidere foreslås det i *stk. 1, 3. pkt.*, at den særlige tavshedspligt også gælder for personer, som er omfattet af 2. pkt, efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

§ 20, stk. 1 ændrer ikke på Danmarks Nationalbanks praksis for udarbejdelse af finansiel statistik. Den særlige tavshedspligt er derfor ikke til hinder for, at Danmarks Nationalbank fortsat kan udarbejde statistiske opgørelser, analyser og prognoser. Samarbejdet med Danmarks Statistik om indsamling og udarbejdelse af statistik reguleres i en rammeaftale med Danmarks Statistik, mens der tilsvarende er udarbejdet en aftale med Finanstilsynet om samarbejdet vedrørende datagrundlaget for finansiel statistik og tilsyn. Aftalerne er et udtryk for, at Danmarks Nationalbank er forpligtet til videst muligt at minimere indberetningsbyrden i samarbejde med andre offentlige myndigheder, herunder især Danmarks Statistik og Finanstilsynet.

Det foreslåede *stk. 2* indeholder en opregning af kernetilfælde, hvor der inden for rammerne af *stk. 1* kan videregives fortrolige oplysninger. Herudover kan der være ganske særlige tilfælde, hvor videregivelse også kan ske inden for rammerne af *stk. 1*. Det kan fx være videregivelse til myndigheder inden for EU, der driver tilsyn eller afviklingsvirksomhed af finansielle virksomheder i de tilfælde, hvor nationale tilsyns- eller afviklingsmyndigheder ikke har mulighed for at videregive oplysningerne. En sådan videregivelse vil i så fald ske i medfør af straffelovens § 152 e.

Det foreslåede *stk. 2* er opbygget på den måde, at fortrolige oplysninger, der kan videregives til danske myndigheder m.fl., opregnes i nr. 1 - 4.

Fortrolige oplysninger, der kan videregives til Det Europæiske System af Centralbanker, herunder Den Europæiske Centralbank og centralbanker i lande, der har indgået aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) følger af nr. 5.

Nr. 6 er en videreførelse af gældende ret og medfører, at Danmarks Nationalbank fortsat kan videregive fortrolige oplysninger til European Systemic Risk Board.

Fortrolige oplysninger, der stilles til rådighed for opgaver vedrørende nationalt og internationalt statistisk samarbejde videregives efter nr. 7-9. Endelig kan Danmarks Nationalbank videregive fortrolige oplysningert til International Monetary Fund (IMF), hvis det er nødvendigt som følge af IMF's opgaver.

Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til den kgl. bankkommissær efter forslagens *stk. 2, nr. 1*. Bestemmelsen skal sikre, at Danmarks Nationalbank kan videregive oplysninger til erhvervsministeren som kgl. Bankkommissær, bl.a. som led i dennes tilsyn med Danmarks Nationalbanks forpligtelser efter loven § 7.

Med forslaget til *stk. 2, nr. 2* kan Danmarks Nationalbank videregive fortrolige oplysninger til Finansiell Stabilitet som et led i arbejdet med at håndtere eller forberede afviklingen af nødlidende finansielle virksomheder, som Finansiell Stabilitet er pålagt ved lov om restrukturering og afvikling. Bestemmelsen muliggør, at Danmarks Nationalbank fx kan videregive oplysninger til Finansiell Stabilitet i en situation, hvor en enkelt eller en flerhed af finansielle virksomheder får finansielle vanskeligheder, eller hvor Danmarks Nationalbank er i besiddelse af oplysninger, som er nødvendige for Finansiell Stabilitets udførelse af sine opgaver

Med det foreslåede *stk. 2, nr. 3* kan fortrolige oplysninger videregives til Finanstilsynet under forudsætning af, at oplysningerne er nødvendige for at udførelsen af Finanstilsynets lovbestemte opgaver. Særligt i forbindelse med overvågningen og vurderingen af den finansielle stabilitet i Danmark er Danmarks Nationalbank i besiddelse af fortrolige oplysninger, der kan have væsentlig betydning for Finanstilsynets udøvelse af tilsynsvirksomhed. Dette kan både gøre sig gældende i relation til oplysninger om enkelt virksomheder under tilsyn af Finanstilsynet eller fysiske personers finansielle transaktioner, som Danmarks Nationalbank vurderer, kan skade den finansielle stabilitet ved at flere finansielle virksomheder har stor risiko for tab på samme fysiske person. Som en følge af Danmarks Nationalbanks formål er det ikke identifikationen af fysiske personer, der er væsentlig, men derimod hensynet til de finansielle virksomheder, og den ustabilitet eller koncentrationsrisiko, som fysiske personers ageren kan medføre i finansielle virksomheder. Danmarks Nationalbanks behandling af oplysninger om fysiske personer skal ske i henhold til gældende regler for persondatabeskyttelse.

Efter *stk. 2 nr. 4* kan fortrolige oplysninger også videregives til udvalg, grupper m.v. nedsat af erhvervsministeren, der har til formål at drøfte og koordinere indsatsen for at sikre den finansielle stabilitet. Herunder falder særligt Koordinationsudvalget for Finansiell Stabilitet (KFS), der koordinerer indsatsen mellem de relevante myndigheder i forhold til nødlidende finansielle virksomheder.

Danmarks Nationalbank kan efter det foreslåede *stk. 2, nr. 5* videregive fortrolige oplysninger til Det Europæiske System af Centralbanker, herunder Den Europæiske Centralbank, samt centralbanker i lande, der har indgået aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), under forudsætning af, at oplysningerne er nødvendige for dem til opfyldelse af deres lovbestemte opgaver.

Bestemmelsen viderefører i overvejende grad den gældende bestemmelse i lov om Danmarks Nationalbank § 14 a, stk. 4, nr. 1 vedrørende videregivelsen til Det Europæiske System af Centralbanker. Danmarks Nationalbank deltager i væsentlige dele af det europæiske centralbanksamarbejde i ESCB. ESCB består af Den Europæiske Centralbank, ECB, og centralbankerne fra alle EU-landene. Med forslaget udvides videregivelsen til også at gælde for centralbanker i lande, der har indgået aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS). Eftersom Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde betyder, at de deltagende lande er med i EU's indre marked, der bl.a. tillader fri

bevægelighed for kapital, vurderes det hensigtsmæssigt, at der kan udveksles oplysninger med centralbanker beliggende i et EØS land, på samme vis, som hvis der var tale om Det Europæiske System af Centralbanker.

Med det foreslåede *stk. 2, nr. 6* videreføres den gældende bestemmelse i § 14 a, stk. 4, nr. 2, hvorefter Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til European Systemic Risk Board (Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici), såfremt oplysningerne er nødvendige for, at European Systemic Risk Board kan udføre sine opgaver. Der er ikke tilsigtet nogle ændringer af den gældende bestemmelse.

Efter det foreslåede *stk. 2, nr. 7* kan fortrolige oplysninger videregives til Danmarks Statistik. Stk. 1 ændrer således ikke på Danmarks Nationalbanks praksis med udarbejdelse af finansiel statistik. Videregivelsen til Danmarks Statistik reguleres i rammeaftalen om samarbejdet mellem Danmarks Nationalbank og Danmarks Statistik.

Danmarks Nationalbanks videregivelse af personoplysninger skal ske i henhold til gældende databeskyttelses regler.

Videregivelsen medfører, at de fortrolige oplysninger til Danmarks Statistik bl.a. kan indgå i de oplysninger, som Danmarks Statistik stiller til rådighed for videnskabelige formål via dens forskerordning.

Bestemmelsen viderefører gældende praksis.

Det følger således af *nr. 8*, at Danmarks Nationalbank kan videregive fortrolige oplysninger til Europa-Kommissionens statistikkontor, Eurostat, under forudsætning af at oplysninger er nødvendige for det statistiske samarbejde indenfor EU. Eurostat konsoliderer data indsamlet af nationale myndigheder, og Danmarks Nationalbank er, efter en række forordninger om særligt betalingsbalance, nationalregnskab og erhvervsstatistik, forpligtet til at videregive fortrolige oplysninger til Eurostat.

Bestemmelsen viderefører gældende praksis.

Derudover kan Danmarks Nationalbank efter *nr. 9* videregive oplysninger til Bank for International Settlements (BIS), der bl.a. anvender oplysningerne til udarbejdelse af international finansiel statistik. Dette sker som følge af internationalt statistisk samarbejde er af stigende betydning og har til formål at øge sammenlignelighed af statistikker på tværs af lande og danner grundlag for statistisk belysning over grænserne.

Endelig kan Danmarks Nationalbank efter *nr. 10* også videregive oplysninger til IMF, hvis det er nødvendigt for at IMF kan løse sine opgaver i det internationale samarbejde, herunder også udarbejdelse af international finansiel statistik. Det er Danmarks Nationalbank, der varetager de finansielle

forhold mellem Danmark og IMF og koordinerer i det daglige arbejde Danmarks forhold til IMF sammen med Finansministeriet.

Med det foreslåede *stk. 3* bliver alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Danmarks Nationalbank efter *stk. 2*, underlagt den i *stk. 1* omhandlende tavshedspligt for de videregivne oplysninger. Videregivelse efter *stk. 2*, nr. 9-10, kan alene ske på baggrund af en international samarbejdsaftale, og under forudsætning af at modtagerne er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der svarer til tavshedspligten i medfør af *stk. 1*, og har behov for oplysninger til varetagelse af deres opgaver.

Til § 13

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2021, jf. dog *stk. 2*

Det foreslås i *stk. 2*, at § 8, nr. 1-5, 7-14 og 16-38, træder i kraft den 1. januar 2022.

Det foreslås i *stk. 3.*, at i perioden 1. juli 2021 til 31. december 2021 overdrager Arbejdsmarkedets Erhvervssikring alt materiale vedrørende forsikringsbestande, jf. § 89 a i lov om arbejdsskadesikring, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 6, til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er i besiddelse af, herunder personoplysninger, som vedrører konkrete arbejdsulykkessager. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring yder i samme periode bistand til Garantifonden ved behandlingen af konkrete arbejdsulykkessager, som overdrages til Garantifonden.

Forslaget vil indebære, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Garantifonden får tid til i fællesskab at gennemføre overdragelsesforretningen på en betryggende måde, som sikrer, at de tilskadekomne ikke bliver påvirket af overdragelsen. Forslaget betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i perioden 1. juli 2021 til 31. december 2021 får mulighed for at overdrage og afvikle alle forpligtelser og rettigheder, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har haft i medfør af § 54 i lov om arbejdsskadesikring før den 1. juli 2021, herunder kan nå at overføre beholdningen af konkrete arbejdsulykkessager, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring måtte have fået pligt til at administrere som følge af overtagelsen af en forsikringsbestand efter § 54. Det betyder også, at Garantifonden får tid til at tilpasse it-systemer og tilrettelægge de fornødne processer for sagsbehandlingen mv.

Forslaget vil indebære endvidere, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i perioden 1. juli 2021 til 31. december 2021 får pligt til i fornødent omfang at bistå Garantifonden med at sikre, at konkrete arbejdsulykkessager, som omfattes af overdragelsen, fortsat bliver behandlet, indtil Garantifonden har fået etableret egne sagsbehandlingsprocesser mv.

Det forudsættes, at overdragelsen af personoplysninger sker under iagttagelse af reglerne i lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og Europarlamentets og

Rådets Forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse).

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Garantifonden aftaler den endelige overdragelsesdato inden for perioden 1. juli 2021 til 31. december 2021.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har ingen egenkapital. Efter § 54, stk. 4 og 5, i lov om arbejdsskadesikring finansierer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i dag de udgifter, der følger af overtagelsen af arbejdsulykkespolicer efter § 54, af aktiver, herunder tilgodehavender fra genforsikringsaftaler, der overføres fra det forsikringselskab eller fra boet efter det selskab, hvis bestand af arbejdsulykkespolicer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har overtaget. Er der ikke overført aktiver eller er der ikke overført tilstrækkelige aktiver fra forsikringselskabet eller fra boet efter dette selskab på det tidspunkt, hvor udgifterne afholdes, udlægger Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udgifterne, indtil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring modtager de fornødne aktiver fra forsikringselskabet. Udgifter afholdt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring finansieres af alle forsikringselskaber, der driver arbejdsulykkesforsikring, og efter fordelingen i § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt.

Efter § 48, stk. 6, 3. pkt., i lov om arbejdsskadesikring sker finansieringen ved, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver udgiften aconto primo det år, hvor udgifterne afholdes, hos alle forsikringselskaber, som driver arbejdsulykkesforsikring, med regulering i det efterfølgende år. Efter § 48, stk. 6, 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring har beskæftigelsesministeren fastsat nærmere regler om finansieringsmodellen i bekendtgørelse nr. 645 af 28. juni 2019 om finansiering af visse erstatninger m.v., der udbetales af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter lov om arbejdsskadesikring og lov om sikring mod følger af arbejdsskade. Det følger af bekendtgørelsen, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver senest i februar måned hvert år hos alle betalingspligtige et acontobeløb. Samtidig med aconto-opkrævningen efterregulerer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring foregående års difference i forhold til det betalte acontobeløb på baggrund af de faktiske udgifter og den betalingspligtiges faktiske andel i udgiftsåret.

Forpligtelserne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at overtage administrationen af et forsikringselskabs arbejdsulykkesforsikringsbestand blev for første gang anvendt i forbindelse med konkursen i forsikringselskabet Alpha Insurance A/S i 2018, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring overtog selskabets bestand af arbejdsskadeforsikringer. Konkursboet efter Alpha Insurance A/S forventes ikke at være færdigbehandlet i 2021 og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forventes ligeledes ikke at have fået tilført midler fra boet på dette tidspunkt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har derfor finansieret udgifterne som følge af overtagelsen af forsikringsbestanden ved at opkræve acontobeløb hos forsikringselskaberne efter ovennævnte finansieringsmodel. I marts 2020 erklærede den irske nationalbank forsikringselskabet CBL konkurs efter, at nationalbanken i 2019 havde tilbage-

kaldt selskabets tilladelse til at udbyde arbejdsulykkesforsikring. CBL har også udbudt arbejdsulykkesforsikringer i Danmark, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har også overtaget administrationen, herunder udbetaling af erstatninger mv. i disse sager efter lovens § 54. Det er usikkert, hvornår konkursboet vil blive afsluttet. Udgifterne hertil er afholdt efter ovennævnte model. Tilsvarende vil gælde, hvis andre forsikringsselskaber i perioden indtil 1. juli 2021 skulle få inddraget deres tilladelse til at sælge arbejdsulykkesforsikringer i Danmark.

Finansieringsmodellen vil indebære, at den endelige afregning for udgifter, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har afholdt efter § 54 vedrørende Alpha Insurance A/S og CBL i første halvdel af 2021 først skal ske primo 2022. Det er derfor nødvendigt at sikre, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i 2022 endeligt kan afslutte regnskabet efter § 54 vedrørende 2021. Ligeledes må det påregnes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil have visse afledte udgifter i andet halvår 2021 eller efterfølgende, som relaterer sig til overdragelsen af forsikringsbestanden til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber, herunder omkostninger i forbindelse med den praktiske flytning af bestanden og til regnskabsafslutning. Disse udgifter vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring også have behov for at få dækket.

Det foreslås i *stk. 4*, at ved efterregulering af beløb efter § 54 i lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af d. 31 marts 2020, finder § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt., i lov om arbejdsskadesikring jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af d. 31 marts 2020 anvendelse i 2021, 2022 og 2023. Eventuelle overskydende beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har opkrævet efter § 54, indgår i grundlaget for forhåndsoptællingen af øvrige beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver efter § 48, stk. 6, 3. pkt., for perioden 2021-2023.

Det foreslåede *stk. 4* vil indebære, at finansieringsmodellen i § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt., finder anvendelse i 2021, 2022 og 2023 ved efterregulering af alle beløb i henhold til § 54 i lov om arbejdsskadesikring jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af d. 31 marts 2020. Dette gælder også afledte udgifter, som relaterer sig til overdragelsen af forsikringsbestanden til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber. Da det ikke kan udelukkes, at der vil kunne komme afledte udgifter vedrørende § 54 og overdragelsen til Garantifonden efter efterreguleringen i 2021 foreslås det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring også kan medtage sådanne udgifter i efterreguleringerne i 2022 og 2023. Samtidig foreslås det, at eventuelle overskydende beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har opkrævet efter § 54, indgår i grundlaget for acontoopkrævningen af øvrige beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver efter § 48, stk. 6, 3. pkt., i 2021, 2022 og 2023. Formålet med dette er at sikre en enkel afvikling af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opgaver efter § 54.

Med forslaget sikres det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har de nødvendige økonomiske midler til at afslutte administrationen af forsikringsbestande efter § 54 og til at overdrage administrationen til Garantifonden for skadesforsikringsselskaber.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet træffer afgørelse om registrering eller nægtelse af registrering, for så vidt angår ansøgninger om tilladelser, som er modtaget af Finanstilsynet før 1. oktober 2021, jf. artikel 54a, stk. 2, andet led, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 12, i omnibusforordningen.

Det foreslås i *stk. 6*, at enhver tilladelse til en udbyder af dataindberetningstjenester, som er meddelt af Finanstilsynet, bevarer sin gyldighed efter overdragelsen af beføjelser til ESMA, jf. artikel 54a, stk. 5, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 12, i omnibusforordningen.

Alle kompetencer og opgaver, der er forbundet med tilsyns- og håndhævelsesaktiviteter vedrørende udbydere af dataindberetningstjenester, overføres til ESMA den 1. januar 2022, bortset fra de kompetencer og opgaver, der vedrører godkendte offentliggørelsesanordninger (APA'er) og godkendte indberetningsmekanismer (ARM'er), der er omfattet af den i artikel 2, stk. 3, omhandlede undtagelse. ESMA påbegynder udførelsen af de pågældende overførte beføjelser og opgaver den samme dato. Det fremgår af artikel 54a, stk. 1, i MiFIR, jf. artikel 4, stk. 12, i omnibusforordningen.

Til § 14

Lovforslagets § 14 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland jf. dog de foreslåede stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1 og 4-13 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets §§ 1 og 4-13 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det følger af lovene på det finansielle område, at lovene ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovene ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 376 af 31. marts 2020, og lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 674 af 25. maj 2020, som ændret ved lov nr. 1554 af 27. december 2019, gælder ikke i Grønland, der har sine egne love på disse områder.